

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Grimm, Jacob.; Oversat af J. B. [i.e. Borre]

Grimms Eventyr

2-3

Kjobenhavn : Gandrup, 1854-1855

2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Grimms Eventyr.

Ny Saml. 2-3 Ubd.

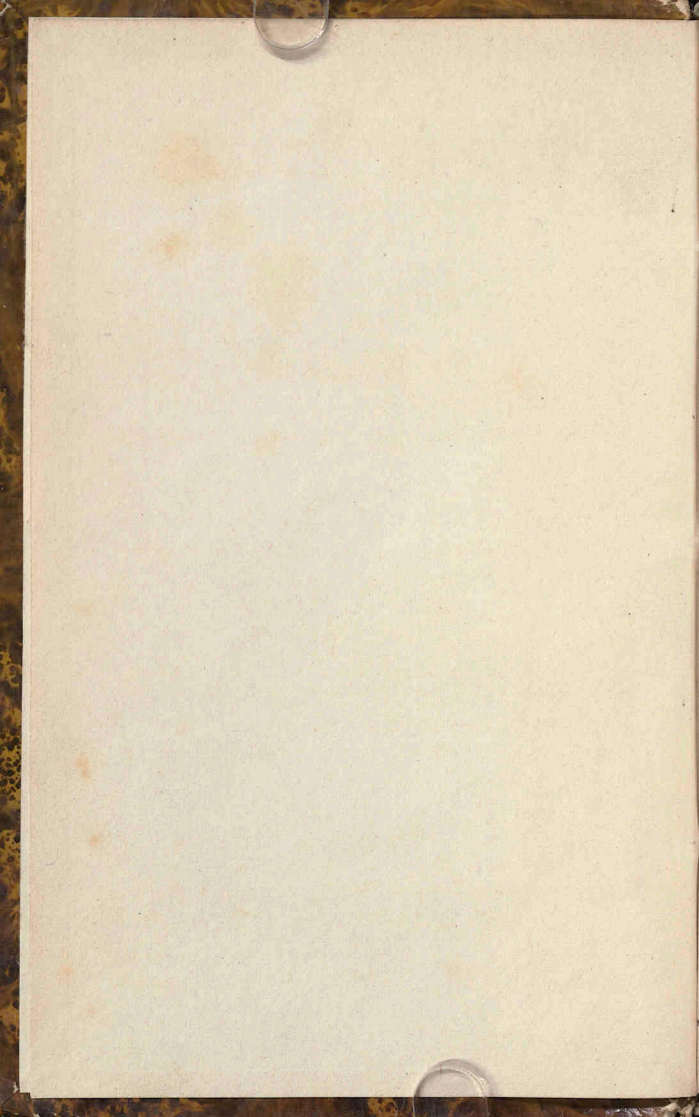
59.-32.-8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130017669290

Grimms Eventyr.

Ny Samling.

Oversatte af J. B.

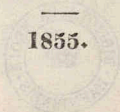
Anden Afdeling.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Bogs og Papirhandler Wandrup.

Trykt hos J. Davisen.

1855.

Vermaas & Co.

Vermaas & Co.

Vermaas & Co.

Vermaas & Co.

Vermaas & Co.

Vermaas & Co.

Vermaas & Co.

Indhold.

	Side.
Fanden og hans Oldemoer	1.
Guleroben	6.
Eventyr = Gaade	10.
Semsfjerget	11.
Dalerne fra Himlen	14.
Raynen	16.
Den lille Hyrdebæng	24.
Livets Vand	26.
Kongesønnen, som ikke var bange for Noget	34.
Det blaae Lys	41.
Sneehvide og Rosenrød	47.
Den kloge Tjenestefarl	56.
Den doovne Mads	58.
De tre Haandværksfvende	62.
Den gamle Kone i Skoven	66.

Kaffelovnen	Side. 70.
Udselsalaten	78.
Den stærke Hans	87.
Den magre Lise	96.
Skovhuset	98.

Indhold

1	Indhold af Bogen
6	Indhold af Bogen
10	Indhold af Bogen
11	Indhold af Bogen
14	Indhold af Bogen
16	Indhold af Bogen
24	Indhold af Bogen
26	Indhold af Bogen
34	Indhold af Bogen
41	Indhold af Bogen
47	Indhold af Bogen
56	Indhold af Bogen
58	Indhold af Bogen
62	Indhold af Bogen
68	Indhold af Bogen

Fanden og hans Oldemoer.

Der var engang en stor Krig, og Kongen i Landet havde saamange Soldater, at de hver kun fik ringe Løn, saa at de ikke kunde leve deraf. Tre af dem sloge sig da sammen for at desertere. „Hvordan skulle vi bære os ad?“ spurgte den Eine, „saaer man fat paa os, blive vi hængte!“ Da sagde en Anden: „I den store Kornmark hisset kunne vi skjule os; der kommer Armeen ikke, og imorgen skal den bryde op for at marschere videre.“ De krøb da ind og forpultede sig i Kornet, men Hæren brød ikke op, den blev tvertimod liggende rundtom Ageren. Tre Dage og to Nætter sadde de skjulte i Kornet, men de vare imidlertid blevne saa medtagne af Sult og Trøst, at de vare særdige at omkomme. Kom de igjen ud, vare de visse paa at blive dømt til Døden. „Hvad hjælper det os, at vi kneb ud,“ jamrede de, „naar vi her maae døe af Sult?“ I det Samme kom en gloende Drage flyvende ned fra Lusten; den satte sig ned hos dem og spurgte dem, hvorfor de havde skjult sig der. „Vi ere Soldater,“ svarede de, „og ere deserterede, fordi vor Løn var for ringe; men blive vi liggende her, maae vi døe af Sult, og gaae vi ud, komme

vi til at bingle i Galgen" — „Ville I tjene mig i syv Mar?" spurgte Dragen, „saa vil jeg føre Jer herfra igjennem Lusten, saa at Ingen skal faae Jer fat." — „Vi have jo ingen anden Udvei," svarede de, „saa vi ere jo nødt til at tage imod Tilbudet." Da tog Dragen dem i sine Kløer, førte dem med sig igjennem Lusten og satte dem ned igjen paa Jorden langt borte derfra. Dragen var imidlertid ingen Anden end Fanden selv. Han gav dem hver en lille Pibst og sagde til dem: „Hver Gang I knalder med disse Pibste, faae I ligesaa mange Penge, I kunne ønske Jer, saa at I kunne leve som store Herrer og holde Heste og Vogn; men naar syv Mar ere omme, tilhøre I mig." Han forelagde dem derpaa en Bog, som de alle Tre maatte underskrive. „Dog," tilføjede han, „jeg vil til den Tid først opgive Jer en Gaade, kunne I gjætte den, skulle I være frie og Gæders egne Herrer igjen."

Dragen fløj nu sin Wei; de Andre reiste bort med deres Pibste og havde fuldt op af Penge; de isørte sig kostbare Klæder og drog hele Verden rundt. Overalt, hvor de kom, levede de flot, kjørte og reed, og førte sig op som fornemme Herrer. Saaledes gik Tiden hurtigt fra Haanden, og da det lakkede ad Enden af de syv Mar, begyndte de To af dem at blive forstræffelig bange; men den Tredie tog sig det ganske let og sagde: „Ikke forknytt, Kammerater! Jeg er ikke tabt bag af en Vogn, jeg skal nok gjætte Gaaden."

En Dag, da de vare komne ud paa en Mark, og de To vare meget modfaldne, kom en gammel Kone hen til dem og spurgte, hvorfor de vare saa bedrøvede. „Hvad kan det hjælpe, vi sige Jer det, I kan dog ikke hjælpe os,"

svarede den Gne. „Hvem kan vide det?“ sagde Konen, „betroe mig kun Eders Kummer.“ De fortalte hende nu, at de i flere Aar havde været i Tjeneste hos Fanden, der havde givet dem Penge som Græs; men at de havde maattet forskrive sig til ham, og at de nu snart være hjemfaldne til ham, hvis de ikke kunde løse den Gaade, han opgav dem. Den Gamle sagde: „Hør, jeg skal hjælpe Eder. En af Jer maa gaae ind i Skoven; naar han kommer til et omstyrtet Klippestykke, der seer ud som 'et Huus, maa han gaae derind, da vil han finde Hjælp.“ De to Bedrøvede meente, „at det skulde sedt hjælpe,“ og de bleve derfor siddende; men den Gemyttlige gjorde sig ingen Betænkeligheder, han gik ind i Skoven og fandt ogsaa ganske rigtig Klippestykket. Inde i Huset sad en gammel, gammel Kone — det var Fandens Oldemoer. Hun spurgte ham, hvem han var og hvad han vilde, og han fortalte hende nu Alting uden Omsvøb. Hun syntes godt om Tyren, sølte Medlidenhed med ham og lovede at hjælpe ham, hvorpaa hun løftede en stor Steen op, som skjulte Indgangen til en Kjelder. „Skjul Dig der,“ sagde hun, „der vil Du kunne høre Alt, hvad her bliver talt; men sid ganske stille og rør Dig ikke af Pletten. Naar da Dragen kommer hjem, vil jeg spørge ham om Oplosningen paa Gaaden; mig siger han Alting, og læg da Mærke til, hvad han svarer.“ Klokken tolv om Nat-ten kom Dragen hjem og forlangte sin Aftenmad. Oldemoderen dækkede Bord, satte rigeligt Mad og Drikke derpaa, og de spiste og drak sammen. I Samtalens Løb spurgte hun ham, hvorledes det om Dagen var gaaet ham, og om han havde faaet mange Sjæle. „Net, idag vilde

det ikke ret lykkes mig," svarede han, men jeg venter med det Første tre Soldater; de ere mig sikkert nok." — „Tre Soldater?" sagde hun, „ja de ere vel ikke saa ganske sikre; de kunne endnu undslippe Dig." — „So pyt!" svarede han; „nei jeg har dem: thi jeg har en Gaade at opgive dem, som de paa ingen mulig Maade kunne gjætte." — „Hvad er det da for en Gaade?" spurgte hun. „Det skal jeg sige Dig. Midt i Nordsøen ligger en død Marekat, den skal de have til Steg; Ribbenet af en Hvalfisken skal de have til Episefsee, og en gammel, udhulet Hestesod skal være deres Vinglas."

Da nu Janden var gaaet til Ro, løstede Oldemoderen Stenen op og lod Soldaten komme ud. „Har Du nu givet nogle Aft paa Alt?" spurgte hun. „Ja Tak," svarede han, „jeg veed nu nok for at klare Resten." Han gik derpaa hemmeligt bort ad den anden Vej, ud igjennem Vinduet og skyndte sig, Alt hvad han kunde, tilbage til sine Kammerater, hvem han fortalte, hvorledes Janden var bleven overlistet af sin gamle Oldemoer, der havde faaet Gaadens Oplosning ud af ham. Nu bleve de Andree naturligvis glade og fornøjede, grebe til Pibstene og sloge sig saamange Penge frem, at de flingede rundt om paa Jorden.

Saa snart de syv Aar vare omme, kom Janden til dem med sin Bog, viste dem Underkrifterne og sagde: „Følg hjem med mig til Helvede; der skal jeg give Eder et Maaltid. Men kunne I gjætte, hvad I skulle have til Steg, skulle I være frie og faae endda Lov til at beholde Eders Pibstene." — „Det kan vel ikke være saa vanskeligt at gjætte," svarede den ene Soldat, „midt i Nordsøen lig-

ger en død Marekat; den skal formodentlig være Stegen.“
 Fanden blev gal i Parviken og spurgte den Anden: „Men
 hvad skal være Gders Episefsee?“ — „Ribbenet af en
 Hvalfist,“ var Svaret. Fanden skar Tænder af Arrighed,
 men spurgte dog endnu den Tredie: „Veed Du, hvad der
 skal være Gders Blinglas?“ — „En gammel, udhulet
 Hestefod, tænker jeg,“ svarede Soldaten. Fanden gav et
 høit Skrig fra sig, saa rasende blev han, og fløi derpaa sin
 Bei; men ever de Tre havde han nu ikke mere Magt
 De beholdt deres Pidske, kunde bestandig skaffe sig saa-
 mange Penge, de ønskede, og levede i Fryd og Gammen
 alle deres Dage.

Guleroden.

En fattig Bonde havde en riig Broder, som levede i Herlighed og Glæde, men som ikke hjalp ham med det Allermindste. Den Fattige havde kun et lille, bitte Stykke Jord, hvori han saaede Gulerodsfrø. Dette vorede op, og iblandt Andet kom der en Gulerodsplante frem, der var større end nogen anden; den blev ved at vore og vore, og tilsidst blev den saa stor, at man ikke kan tænke sig Mage. Da han gravede den op, fyldte den en stor Bogn, og der maatte to Drex til at trække den. Han begyndte nu at tænke over, hvad han skulde gjøre med den. „At spise den selv, er ikke værd,“ tænkte han, thi de smaa ville gjøre samme Nytte; vilde jeg sælge den, fik jeg sagtens en heel Deel Penge for den; men det Kløgeste er dog nok, at jeg gaaer op med den til Kongen og forærer ham den.“ — Dette gjorde han ogsaa. „Hvad er det for en Tingest?“ spurgte Kongen. „Nu har jeg seet meget Underligt i mine Dage, men saadan En har jeg endnu aldrig seet før. Lykkes Avlingen saa vel for Dig, er Du jo en Lykkens Pamphilius.“ — „Nei desto værre,“ sagde Bonden, „jeg er langt fra nogen Lykkens

Bamphilius; jeg er tvertimod en fattig Stakkel. Men jeg har en Broder, der er riig, og som Deres Majestæt maaskee har hørt tale om; mig er der derimod Ingen, som tager Hensyn til, fordi jeg er fattig." Kongen satte Godhed for ham og sagde: „Jeg skal hjælpe paa Din Fattigdom og forære Dig saameget, at Du herefter ikke skal staae tilbage for Din rige Broder." Han forærede ham nu en Mængde Penge, Agre, Enge og talrige Hjor- der, saa at han blev saa riig, at hans Broder slet ikke kunde maale sig med ham.

Da den Rige hørte, hvad hans Broder havde op- naaet ved een eneste Gulerod, blev han misundelig og speculerede frem og tilbage, for at udfinde, hvorledes han skulde tilvende sig en lignende Lykke. Han meente omsider at gjøre det rigtig flint, tog en heel Deel Kostbar- heder og bragte Kongen dem i den Tro, at denne vilde give ham noget rigtig Kært igjen. Thi naar hans Broder havde faaet saameget for en Gulerod, hvad vilde han da ikke faae for alle sine smukke Ting? — Kongen tog imod Presenterne, men sagde, at han ikke havde Noget at give ham igjen, der var sjeldnere og bedre end den store Gule- rod. — Den Rige maatte altsaa læsse Broderens Gule- rod paa sin Vogn og kjøre den hjem.

Hjemme ærgrede og græmmede han sig saaledes her- over, at han omsider besluttede at dræbe sin Broder. Han leiede da nogle Mordere, der skulde lægge sig i Baghold, hvorpaa han gik til Broderen og sagde til ham: „Kjære Broder, jeg veed, hvor der er en hemmelig Skat, lad os gaae derhen sammen og dele den. Den Anden fattede ingen Mistanke, men gik ganske trofskyldig med; saasnart

de imidlertid vare komne et lille Stykke Vei, faldt Mer-
 derne over ham og vilde hænge ham i et Træ. Men-
 ligesom de gave sig ifærd dermed, hørte de Hovslag og
 munter Sang; de bleve da bange, puttede ham over Hals
 og Hoved i en Sæk, hængte denne op i et Træ og smurte
 Haser. Staklen i Træet gav sig til at arbejde og rum-
 flere saalænge, indtil han fik gjort et Hul i Sækken, hvor
 han kunde stikke Hovedet igjennem. — Den, der kom ri-
 dende henad Veien, var en ung Student, en gemyttlig Fyr,
 som lystigt trallede sin Vise. Han deroppe i Træet raabte:
 „Goddag Kammerat, Du kommer, som Du var kaldet!“
 Studenten saae sig om, men kunde ikke opdage, hvorfra
 Stemmen kom; endelig sagde han: „Hvem er det, der ta-
 ler til mig?“ Da raabte det ovenfra: „See iverret. Jeg
 sidder her i Viisdommens Sæk; i kort Tid har jeg lært
 mere her, end man kan lære i al Verdens Høiskoler. Jeg
 kan forstaae alle Stjerner og Himmeltegn, Vindenes
 Flugt, alle Urters hemmelige Kræfter, alle Sygdommes
 Helbredelse og alle Fuglenes Sprog. Du maatte ønske
 at Du var heroppe for at lære alle Viisdomsæffens Her-
 ligheder at kjende.“ Da Studenten hørte dette, forbause-
 des han og sagde: „Betsignet være den Stund, jeg har
 truffet Dig! Kunde jeg ikke faae Lov til at sidde et Die-
 blif i Sækken?“ Den Anden svarede nglende, som om
 han just ikke havde megen Lyst til at vige sin Plads:
 „Jo, for et Dieblif kunde jeg jo nok lade Dig sidde her,
 for gode Ord og Betaling; men Du maa vente en Timestid,
 for der mangler mig endnu Tid, som jeg først maa lære.“
 Men da Studenten havde ventet lidt, blev han utaalme-
 dig og bad, at han dog maatte lade ham komme derop;

Han kunde ikke længer holde det ud for Tørst efter Viisdom. Den Anden gav da omsider efter og tillod Studenten at løse Sækken ned fra Træet og aabne den. Saa snart dette var skeet, vilde Studenten strax slukke Benene ind i Sækken. „Nei, stop lidt,“ sagde den Anden, „ikke paa den Maneer!“ Han tog ham da i Nakken, puttede ham ind paa Hovedet, surrede Sækken gesvindt til og heisede den op i Træet, hvorpaa han gav den et vældigt Puf, saa den deisede frem og tilbage. „Forhold Dig nu bare kjønt rolig,“ raabte han til ham, „saa skal Du see, hvor klog Du bliver!“ Han svingede sig derpaa op paa Studentens Hest og foer afsted hjem, alt hvad Memme og Tøi kunde holde. — Saa snart han var kommen hjem, sendte han dog En hen, for at løse ham ned igjen.

Eventyr-Gaade.

Der var engang tre Røner, som vare forvandlede til Blomster, der stode ude paa Marken; men een af dem havde Lov til at være hjemme om Natten. Den ad Morgensunden, da det lakkede ad den Tid, at hun snart igjen skulde ud paa Marken til de Andre for atter at blive til Blomst, sagde hun til sin Mand: „Naar Du kommer i Formiddag og plukker mig, bliver min Fortryllelse løst, saa at jeg herefter bestandig kan være hos Dig.“ — Som hun havde sagt, kom Manden ogsaa ganske rigtig ud og befriede hende. Men nu er Spørgsmaalet: hvorledes kunde Manden kjende hende, da de tre Blomster aldeles lignede hinanden, saa at der ikke var nogen Forskjel paa dem? — Jo, eftersom hun ikke havde været paa Marken om Natten, men i Huus, var Duggen ikke falden paa hende, saaledes som paa de andre To — derpaa kunde han kjende hende.

Semfibjerget.

Der var engang to Brødre; den ene var riig, den anden fattig. Men den Rige gav ikke den Fattige Noget, og denne maatte kummerligt ernære sig ved en lille Kornhandel, der imidlertid mangen Gang gif saa smaat, at han ikke engang havde det tørre Brød til Kone og Børn. En Dag, da han med sin Bør kjørte gjennem Skoven, fik han Die paa et høit, steilt Bjerget, som han aldrig havde seet før, hvorfor han holdt stille og betragtede det, fuld af Forundring. Med Gæt saae han tolv store Mænd med et vildt Udseende komme anstigende; han troede, at det var Røvere, og trillede derfor Børen ind i Krattet; selv krøb han op i et Træ, for at afvente, hvad der skulde gaae for sig. De tolv Mænd gif hen til Foden af Bjerget og raabte: „Semsi, Semsi, luk Dig op!“ Strax lukkede det steile Bjerget sig op i Midten, de Tolv gif derind, og i samme Dieblis lukkede det sig igjen. Det varede ikke længe, før det atter aabnede sig, Mændene kom ud, Alle med svære Sække paa Ryggen, og saasnart de vel vare komne ud i det Frie, sagde de: „Semsi, Semsi, luk Dig til!“ Bjerget lukkede sig sammen, saaledes at der ikke

mere var nogen Indgang at see, og de Tolv gik deres Vej. Da de vare ude af Sigte, steg den Fattige ned af Træet, nysgjerrig efter at vide, hvad Hemmeligt der kunde være i Bjerget. Han traadte derfor nærmere og sagde: „Sem si, Sem si, luk Dig op!“ og Bjerget lukkede sig ogsaa op for ham. Han traadte da derind og saa at der indeni Bjerget var en stor Hule fuld af bare Sølv og Guld, og i Baggrunden laae Perler og funklende Edelstene opdyngede ligesom Korn i Bunker. Staklen vidste hverken ud eller ind; der paafom ham naturligtvis en heftig Lyst efter at tage Noget af Skattene, men han vidste ikke, om han turde eller ikke. Endelig tog han dog Mod til sig og fyldte sine Lommer med Guld; men Perlerne og Edelstenene rørte han ikke. Da han igjen var kommen udenfor, raabte han: „Sem si, Sem si, luk Dig til!“ da lukkede Bjerget sig sammen, hvorpaa han hørte hjem med sin Bør.

Nu behøvede han ikke mere at sørge for sit Udkomme, men havde nok baade til Spise og Drikke for Kone og Børn, levede glad og fornøiet, betænkte de Fattige og gjorde Vel imod Alle. Da Pengene vare brugte op, gik han hen til sin Broder, laante en Skjeppe af ham og hentede sig den fuld af Guld; men af de store Skatte rørte han Intet. Men da han for tredje Gang atter vilde hente sig Skjebben fuld og laante Maalet hos den Rige, havde denne allerede længe været misundelig over Broderens tiltagende Velstand og han havde forgjæves brudt sit Hoved med at finde Grunden til hans forandrede Omstændigheder. Han fandt da paa en Udvei; han bestrøg Bunden af Skjebben med Beg, og da han fik den

tilbage igjen, var der blevet et Guldstykke siddende fast. Han spurgte da øieblikkelig Broderen, hvad han havde maalt. „Rug og Byg,“ svarede denne. Han viste ham nu Guldstykket og truede ham med at give ham an for Politiet, hvis han ikke sagde ham Sandheden. Den Rige fik nu Alting at vide, hvorpaa han lod spørnde for en af sine Arbeidsvogne og kjørte hen til Bjerget for ret tilgavns at berige sig. Saasnart han raabte: „Semsi, Semsi, luk Dig op!“ aabnede Bjerget sig ogsaa ganske rigtig, han gik derind og bestuede med Begjærlighed alle Rigdommene. Det varede en Stund, inden han vidste, hvad han skulde vælge, omsider tog han saamange Edelstene, han kunde bære. Men da han vilde ud igjen, var Hulen lukket, og da han vilde sige Bjergets Navn, kunde han ikke huske det, da han havde Hovedet fuldt af Tanken om Skattene. Han gav sig da til at raabe: „Semili! Semili, luk Dig op!“ Men da det ikke var det rette Navn, blev Bjerget ved at være lukket. Han blev nu baade angst og bange, og jo mere han tænkte, jo mere forvirret blev hans Sind, saa at alle hans Rigdomme ikke mere vare ham til nogen Glæde. Henad Aften lukkede Bjerget sig op, og de tolv Røvere traadte ind. Saasnart de saae ham, stak de i at lee og raabte: „Alha, Epidøbube, fik vi Dig endelig! Troer Du ikke, vi veed, at Du har været her før?“ — Han raabte og streg naturligvis, at det havde ikke været ham, det var hans Broder, men det hjalp ham ikke, hvad han sagde. De huggede Hovedet af ham, og dermed var Historien ude.

Dalerne fra Himlen.

Der var engang en lille Pige, hvis Fader og Moder vare døde, og hun var saa fattig, at hun ikke mere havde nogen Stue at boe i og ingen Seng at sove i, hun eiede ikke Andet end de Klæder, hun havde paa Kroppen, og et lille Stykke Brød, som et medlidende Menneſke havde givet hende. Men hun var god og from.

Da hun nu ſaaledes var forladt af Alle, gik hun med Tillid til Gud paa Lykke og Fromme ud i den vide Verden. Da mødte hun en fattig Mand, ſom ſagde: „Ak, jeg er ſaa ſulten, giv mig Noget at ſpiſe!“ Hun rakte ham ſit hele Stykke Brød og ſagde: „Gud velsigne Dig,“ hvorpaa hun gik videre. Lidt efter kom der et lille Barn til hende og ſagde: „Jeg fryſer ſaadan paa mit Hoved, forær mig Noget, jeg kan tage paa.“ Den lille Pige tog ſin Sue af og gav Barnet den. En Stund efter mødte hun et andet Barn, ſom intet Tørklæde havde paa. Hun ſaae, hvor den lille Stakkel frøs, og gav den derfor ſit Tørklæde, og da hun var kommen et Stykke længere frem, bad et fattigt Barn hende om en Kjøle. Saa tog hun ſin Kjøle af og gav det den. Omſider kom hun ind i en

Efter, og det var allerede blevet mørkt, da kom der endnu et fremmed Barn, som bad om en Cærk. Den fromme lille Pige tænkte: „Nu er det saa mørkt, at Ingen kan see Dig, Du kan gjerne give Din Cærk bort.“ Saa trak hun sin lille Cærk af og gav den Fremmede den. Men ligesom hun saaledes stod og Intet mere havde paa, var det med Gæt, som om alle Stjernerne faldt ned fra Himlen, og rundt om hende regnede blanke Dalerne ned, og sjøndt hun havde givet sin Cærk bort, havde hun dog een paa, der var af det allerfineste Linned. Hun samlede nu alle Dalerne op, og der var saamange, at hun var riig for hele sin Levetid.

Ravnen.

Der var engang en Dronning, hun havde en lille Datter som endnu var saa lille, at man maatte bære hende paa Armen. Engang var Barnet uartigt, og Alt, hvad Moderen sagde, hjalp Intet, det vilde ikke være stille. Da blev Moderen kjed deraf, og da Ravnene netop fløj rundt om Slottet, gik hun hen til det aabne Vindue og sagde: „Gid Du var en Ravn og fløj din Vej, saa fik jeg da Ro.“ Neppe havde hun sagt dette, saa blev Barnet til en Ravn og fløj fra hendes Arm ud af Vinduet. Men den fløj ind i en mørk Skov og blev der længe, og Forældrene hørte ikke mere til deres Datter.

Engang kom der en Mand igjennem Skoven, han hørte Ravnens skrig og gik efter Stammen, og da han kom nærmere, sagde Ravn: „Jeg er en Kongedatter af Fodsel, men jeg er bleven forhexet; men Du kan frelse mig.“ „Hvad skal jeg da gjøre?“ spurgte han. „Gaae længere ind i Skoven,“ sagde hun, saa vil Du finde et Hus; deri sidder en gammel Kone, hun vil byde Dig Mad og Drikke, men Du maa ikke tage Noget deraf; thi hvis Du spiser

eller drifker hos hende, falder Du isøvn, og saa kan Du ikke frelse mig. I Haven bagved Huset er en Høi; paa den maa Du staae og vente mig. I tre Dage vil jeg komme til Dig hver Middag Klokken to i en Bogn, som først er forsvændt med fire hvide Hingster, derpaa med fire røde og tilsidst med fire sorte; men er Du ikke vaagen, naar jeg kommer, bliver jeg ikke frelst." Manden lovede at gjøre Alt, hvad Ravnens forlangte; men den svarede: „Ja, jeg veed nok, Du forløser mig ikke; Du tager imod Noget hos Konen." Manden lovede endnu engang, at han ikke vilde røre Noget, hverken Mad eller Drikke. Men da han kom ind i Huset, traadte den gamle Kone ham imøde og sagde: „Stakkels Mand, hvor I er udmattet! Kom og vederqvæg Eder og faae Noget at spise og drikke." „Nei," sagde Manden, „jeg vil hverken spise eller drikke." Men hun lod ham ikke have No, men sagde: „Naar I ikke vil spise, saa drik idetmindste en Slurk af dette Glas; een Gang er ingen Gang." Saa lod han sig overtale og drak.

Om Eftermiddagen henimod Klokken to gik han ud i Haven, op paa Høien, forat vente paa Ravnens. Men som han allerbedst stod der, blev han paa eengang saa træt, at han ikke længere kunde holde sig opreist; han lagde sig derfor lidt ned, men dog meente han, at han nok kunde holde sig fra at sove. Neppe havde han lagt sig, før hans Dine luffede sig, han faldt isøvn og sov saa haardt, at Intet i Verden vilde have kunnet vække ham. Klokken to kom Ravnens kjørende med de fire hvide Hingster, men den følte sig allerede meget bedrøvet og sagde ved sig selv: „Jeg er sikker paa, at han sover." Og da den kom ind

i Haven, laa han ogsaa paa Høien og sov. Den steg ud af Bognen, rullede i ham og kaldte paa ham, men han vaagnede ikke. Morgenens efter kom han til sig selv igjen, og opad Dagen kom den gamle Kone atter til ham og bragte ham Mad og Drikke, men han vilde ikke tage derimod. Men hun lod ham ikke have No, hun blev ved at overtale ham saalænge, indtil han, ligesom Dagen iforveien, drak en Slurk af Glasset. Henad Kloffen to gif han ud i Haven og vilde vente paa Ravnens paa Høien; men pludselig blev han overfaldet af en saadan Træthed, at han ikke kunde staae paa Benene; der var ikke Andet for, end at han maatte lægge sig, og snart faldt han i dyb Søvn. Da Ravnens derfor kom fjørende med de fire brune Hingster, var den meget sorgfuld og sagde: „Jeg er vis paa, at han sover.“ Den gif hen til ham, men han sov saa trygt, at det slet ikke var muligt at vække ham. Den paafølgende Dag spurgte den gamle Kone ham, hvorledes det kom sig, at han hverken spiste eller drak, om han vilde sulte ihjel? „Jeg hverken vil eller tør spise eller drikke,“ svarede han. Da satte hun Maden og Vinen hen for ham, og da Duften deraf steg ham op i Næsen, kunde han ikke bære sig, men drak en dygtig Slurk. Til det bestemte Kloffeslet gif han ud i Haven paa Høien og ventede paa Kongedatteren; med Gæt blev han endnu mere træt end Dagen iforveien, han lagde sig ned og sov snart som en Steen. Kloffen to kom Ravnens med fire sorte Hingster for, Bognen og Alt det Øvrige var ogsaa fort. Ravnens sørgede saare og sagde: „Jeg veed forud, at han sover og ikke kan hjælpe mig.“ Da den kom hen til ham, laa han ogsaa ganske rigtig og sov. Den kaldte

paa ham og rustede i ham, men den kunde ikke faae ham vaagen. Da lagde den et Brød, et Stykke Kjød og en Flaske Viin ved Siden af ham, og han kunde tage deraf saameget han vilde, det vilde derfor ikke blive mindre. Derpaa satte den en Gulbring paa hans Finger, og Kongebatterens Navn var indgraveret deri. Tilsidst lagde hun et Brev ved Siden af ham, og deri stod skrevet, hvad hun havde givet ham, og at det aldrig vilde blive brugt op, og det endte med de Ord: „Her vil Du ikke være istand til at frelse mig, men vil Du endnu en Gang forsøge paa at forløse mig, saa kom til mit Guldslot Strømbjerg; det staaer i din Magt, det veed jeg vist.“ Da hun havde givet ham Alt dette, satte hun sig i sin Vogn og kjørte til sit Guldslot Strømbjerg.

Da Manden vaagnede og saae, at han havde sovet, blev han inderligt bedrøvet og sagde: „Nu er hun vist kjørt forbi, og jeg har ikke frelst hende.“ I det Samme fik han Die paa Sagerne, som laae ved Siden af ham, og han læste Brevet, hvori der stod, hvorledes det var gaaet til. Strax reiste han sig op og begav sig paa Veien, thi han vilde gaae til Slottet Strømbjerg; men han vidste ikke, hvor det laa. Efterat han havde gaaet længe, kom han ind i en mørk Skov, og deri vankede han om i fjorten Dage uden at kunne finde ud. Da det blev Aften, og han var meget træet, lagde han sig til at sove under en Busk. Morgenen efter gik han videre, men da han om Aftenen igjen vilde lægge sig under en Busk, hørte han en saadan Hyl og Jamren, at han ikke kunde falde isøvn. Da den Tid kom, hvor man pleier at tændelys, saae han Skinnet af eet. Han gik efter det og nu

kom han hen til et Huus, der forekom ham meget lille, thi der stod en stor Kæmpe udenfor. Da tænkte han: „Gaaer Du derind, og Kæmpen seer Dig, kan Du let være om en Hals.“ Endelig vovede han det dog og traadte nærmere. Saa snart Kæmpen saae ham, sagde han: „Det er godt, Du kommer, for jeg har længe Intet spist; jeg vil strax sluge Dig som Aftensmad.“ „Lad det hellere være,“ sagde Manden; „jeg vil helst være fri for at blive slugt; vil Du have Noget at spise, har jeg saameget, at Du kan blive mæt deraf.“ — „Naar det er sandt,“ svarede Kæmpen, „kan Du være ganske rolig; jeg vilde kun fortære Dig, fordi jeg ikke havde Andet.“ De gik nu indensfor og satte sig tilbords, og Manden hentede Brødet, Vinen og Kjødet, som man aldrig kunde faae Ende paa. „Det kan jeg lide,“ sagde Kæmpen og spiste af Hjertenslyst. „Kan Du ikke sige mig, hvor Guldflottet Strømbjerg er?“ spurgte Manden. „Jeg skal see efter paa mit Landkort,“ svarede Kæmpen, „derpaa kan man finde alle Stæder, Byer og Huse.“ Han hentede Landkortet, som laa henne i Stuen, og søgte efter Slottet; men det fandt der ikke. „Det gjør Intet til Sagen,“ sagde han, „jeg har oppe i mit Skab nogle større Landkort, lad os søge derpaa;“ men ogsaa dette var forgjæves. Manden vilde nu til at gaa videre, men Kæmpen bad ham vente et Par Dage, til hans Broder kom hjem, som var gaaet ud for at kente Levnetsmidler. Da Broderen kom hjem, spurgte de ham om Guldflottet Strømbjerg, og han svarede dem: „Naar jeg har spist og er bleven mæt, skal jeg see efter paa Kortet.“ Efter Maaltidet gik han op med dem paa sit Kammer, og de søgte paa hans Landkort,

men kunde ikke finde det; han hentebe derfor nogle flere, gamle Kort, og de holdt nu ikke op, før de endelig havde fundet Guldstøttet Strømbjerg; men det var mange tusinde Mile borte. „Hvordan skal jeg komme derhen?“ spurgte Manden. „Jeg har Tid i to Timer,“ sagde Ræmpen, „imedens kan jeg bære Dig hen i Nærheden deraf, men saa maa jeg igjen hjem, for at give vort lille Barn Bryst.“ Derpaa tog Ræmpen Manden paa Nakken og bar ham indtil i omtrent hundrede Miles Afstand fra Slottet. „Den øvrige Vej kan Du vel gaae alene,“ sagde han, hvorpaa han gjorde omkring. Manden blev ved at gaae baade Dag og Nat, indtil han endelig kom til Guldstøttet Strømbjerg. Men det stod oppe paa et Glasbjerg, og den fortryllede Jomfru kjørte i sin Vogn rundt om Slottet og gik derpaa ind. Han blev glad ved at see det og vilde stige op til hende; men hvordan han end bar sig ad, gled han dog bestandig ned af Glasfjet. Da han saae, at det var ham umuligt at komme derop, blev han inderligt bedrøvet og sagde ved sig selv: „Jeg vil blive hernebe og vente paa hende.“ Han byggede sig derpaa en Hytte og sad deri et heelt Aar; hver Dag saae han Kongedatteren kjøre forbi, men han kunde ikke komme op til hende.

Som han en Dag sad i sin Hytte, saae han tre Røvere slaaes. „Guds Fred!“ raabte han til dem. I samme Dieblis holdt de op, men da de Ingen saae, begyndte de igjen at smøre paa, og det endda af alle Kræfter. „Guds Fred!“ raabte han igjen til dem. De holdt atter op og saae sig om, men da de Ingen kunde see, begyndte de igjen at prygle løs. „Guds Fred,“ raabte han for tredje Gang, idet han tænkte: „Jeg maa dog see, hvad de tage sig for,“

hverpaa han gik hen til dem og spurgte, hvorfor de sloges. Da fortalte den Gne af dem, at han havde fundet en Stok, og naar man slog med den paa en Dør, sprang den strax op; den Anden sagde, at han havde fundet en Kappe, der var saaledes bestaanden, at man, naar man tog den paa, blev usynlig; den Tredie sagde, at han havde fanget en Hest, som man kunde ride paa, hvor man vilde, om det saa var opad Glasbjerget. Men nu vidste de ikke, om de skulde beholde disse Ting i Compagni, eller om de skulde gaae hver sin Vej. „Jeg vil kjøbe de tre Ting af Eder,“ svarede Manden; „jeg har rigtignok ingen Penge, men saa har jeg det, der er mere værd. Imidlertid maa jeg først gjøre en Prøve for at see, om I ogsaa have sagt sandt.“ De lode ham nu sætte sig op paa Hesten, hængte Kappen om ham, saa at de ikke kunde see ham, og gavede ham Stokken i Haanden. Men i det Samme gav han dem nogle dygtige Hug og raabte: „Der have I den Betaling, I tilkomme, I Hallunker! Er det nok?“ Derpaa reed han op ad Glasbjerget. Da han kom udenfor Slotsporten, var den lukket, men han slog med sin Stok paa den, og strax sprang den op. Han traadte nu ind, gik op ad Trappen og ind i Salen. Der sad Prindsessen og hun havde et Guldbæger med Vin foran sig; men da han havde Kappen paa, kunde hun ikke see ham. Han gik derfor lige hen til hende, tog Ringen, som hun havde givet ham, af Fingeren og kastede den ned i Bægeret. Ved at høre Klangene deraf, raabte hun: „Det er min Ring; altsaa maa Manden, der vil frelse mig, ogsaa være her.“ Hun søgte nu i hele Slottet, men kunde ikke finde ham, thi han var gaaet udenfor, havde sat sig tilhest og taget

Kappen af. Men da hun kom udenfor Porten, saae hun ham og gav et Glædeskrig fra sig. Strax stod han af og tog Kongebatteren i Haanden, og hun kysede ham og sagde: „Nu har Du forløst mig; imorgen ville vi holde Bryllup.“

Den lille Hyrdedreng.

Der var engang en lille Hyrdedreng, som var vidt og bredt bekjendt for de floge Svar, han gav paa alle de Spørgsmaal, man gjorde ham. Kongen hørte ogsaa tale derom, men han vilde ikke troe det og lod derfor Drengen hente op paa Elottet. Derpaa sagde han til ham: „Kan Du besvare mig tre Spørgsmaal, som jeg vil gjøre Dig, vil jeg ansee Dig som mit eget Barn, og Du skal da boe hos mig her paa Elottet.“ — „Hvad er det for tre Spørgsmaal?“ spurgte Drengen. „Det første,“ sagde Kongen, er: „hvor mange Draaber er der i Verdenshavet?“ Hyrdedrengen svarede: „Herr Konge, lad alle Jordens Floder tilstoppe, saa at der ikke kan løbe den mindste Smule mere ud i Havet, førend jeg har talt Draaberne deri, saa skal jeg sige Oder det nøiagtigt.“ Kongen tog atter tilorde: „Det andet Spørgsmaal lyder saaledes: hvormange Stjerner er der paa Himlen?“ Hyrdedrengen svarede: „Giv mig et Ark hvidt Papir,“ og da han havde faaet dette, gjorde han med en dyppet Pen saamange Prikker derpaa, at man hverken kunde see dem alle eller tælle dem, thi Vinene løb i Vand, naar man saa dem derpaa. „Saamange

Stjerner er der paa Himlen, som der er Brikker paa dette Bapir, tæl dem nu," sagde han. Men Ingen var istand dertil. Kongen tog da igjen Ordet: „Det tredje Spørgsmaal lyder saaledes: hvormange Secunder har Evigheden?" Hyrdebreen svarede: „Dybe ved Nordpolen ligger Diamantbjerget; det er en Miil i Høiden, en Miil i Bredden og en Miil i Dybden. Der kommer hvert hundrede Aar en lille Fugl og hvæsfer sit Næb, og naar hele Bierget paa den Maade er opslidt, er det første Secund af Evigheden forløbet."

„Du har besvaret de tre Spørgsmaal som en Vilis," sagde Kongen, „Du skal fra nu af boe her paa Slottet hos mig, jeg tager Dig til mig som mit eget Barn."

Livets Vand.

Der var engang en Konge, som var saa syg, at Ingen troede at han kunde komme sig. Hans tre Sønner vare meget bedrøvede derover og gik ned i Slotshaven og græd. Da kom der en gammel Mand til dem, som spurgte dem, hvorfor de sørgede. De fortalte ham nu, at deres Fader var saa syg og at han skulde døe, thi Intet kunde hjælpe ham. „Ja, jeg veed nok et Raad,“ svarede den Gamle, „det er Livets Vand, naar han drikker deraf, bliver han igjen rask; men det er meget svært at finde det.“ — „Jeg skal nok finde det,“ sagde den Ældste, og saa gik han op til den syge Konge og bad om Lov til at reise for at hente Livets Vand, thi det alene kunde hjælpe ham. „Nei,“ sagde Kongen, „det er forbundet med altfor stor Fare, saa vil jeg hellere døe.“ Men han blev ved at bede saalænge, indtil Kongen sagde ja. Thi Prindsen tænkte som saa: „Bringer jeg Vandet, saa bliver jeg min Faders kjæreste Søn og arver Riget.“

Han begav sig altsaa paa Veien, og da han havde redet en Tidlang, mødte han en Dverg, som raabte til ham: „Hvorhen saa hastig?“ — „Det behøver Du ikke

at vide, Din dumme Praas!" svarede Prindsen stolt og reed videre. Men den lille Mandsling var bleven vred og havde ønsket Ondt over ham. Det varede ikke længe, før Prindsen kom til en Bjergkløft, og jo mere han reed, jo tættere pressede Bjergene sig sammen, og tilfæst blev Veien saa smal, at han ikke kunde komme af Stedet, det var ham ikke muligt at vende med Hesten eller at staa af; han sad ligesom indespærret. Den syge Konge ventede længe paa ham, men han kom ikke. Da sagde den anden Søn: „Fader, lad mig reise og hente Vandet;" thi han tænkte ved sig selv: „Hvis min Broder er død, tilfalder Riget mig." Kongen vilde i Begyndelsen heller ikke lade ham reise, men endelig gav han dog efter. Prindsen drog altsaa ad den samme Wei, som hans Broder havde taget, og mødte ogsaa Dvergen, som antastede ham og spurgte ham, hvorhen han vilde saa hastig. „Det angaaer ikke Dig, lille Praas," svarede Prindsen og reed videre uden at see sig om. Men Dvergen havde ogsaa ønsket Ondt over ham, saa at han, ligesom den Anden, hverken kunde komme frem eller tilbage. Saaledes gaaer det de Hovmodige.

Da ogsaa den anden Søn blev borte, tilbød den yngste sig at reise og hente Vandet, og Kongen maatte tilfæst ogsaa lade ham tage afsted. Han mødte ogsaa Dvergen, og da denne spurgte ham, hvorhen han agtede sig saa hastig, holdt han stille, gav ham et høfligt Svar og sagde: „Jeg søger Livets Vand til min Fader, som er dødsens syg." — „Veed Du, hvor det er at finde?" spurgte den Lille. „Nei," sagde Prindsen. „Eiden Du har opført Dig som det sømmer sig, og ikke været overmodig som

Dine flette Brødre, vil jeg give Dig Bæst og sige Dig, hvordan Du skal faae Livets Vand. Det findes i en Brønd i Gaarden bagved et fortryllet Slot; men Du kan ikke komme derind, medmindre jeg giver Dig et Jernriis og to Brød. Naar Du slaar tre Slag paa Slottets Jernport med dette Riis, springer den op. Ingenfor ligge to Løver med opspilede Gab; men naar Du kaster et Brød til hver af dem, blive de strax stille. Skynd Dig saa og hent Vandet, førend Kloffen slaar Tolv, for ellers bliver Porten smækket til igjen, og saa er Du indeluffet." Prindsen takkede ham, tog Riiset og Brødet og begav sig paa Veien. Da han kom til Slottet, var Alt ganske saaledes, som Dvergen havde sagt. Porten sprang op ved det tredje Slag med Riiset, og da han havde tæmmet Løverne med Brødene, traadte han ind i Slottet og kom ind i en stor, smuk Sal. Der sad nogle forherede Prindsfer, dem tog han Ringene af Fingrene; der laae ogsaa et Sværd og et Brød, det tog han med. Han gik nu videre og kom ind i et Gemak, hvor der sad en smuk Prindsesse; hun glædede sig ved at see ham og sagde, at han havde befriet hende og at han skulde faae det Halve af hendes Rige, og naar han kom derhen om et Aar, skulde de holde Bryllup. Hun sagde ham ogsaa, hvor Brønden var med Livets Vand, men at han maatte skynde sig at tage deraf, inden Kloffen blev Tolv. Han gik atter videre og kom omsider ind i et Værelse, hvor der stod en Seng, og da han var meget træet, vilde han først hvile sig lidt. Han lagde sig altsaa og faldt strax isøvn. Da han vaagnede, slog Kloffen tre Qvarteer til Tolv. Ganske forstrækket sprang han op, løb ud til Brønden, øste deraf med et

Bæger, som stod ved Elden af, og skyndte sig tilbage igjen, det Bedste, han funde. Netop i det Samme han gik ud af Tærporten, slog Klokken Tolv, og Porten blev smækket saa heftigt i, at den tog et Stykke af hans ene Hæl med sig.

Men han var glad over, at han havde faaet Livets Band, ilede hjemad og kom igjen forbi Dvergen. Da denne saae Sværdet og Brødet, sagde han: „Der er Du kommen til to gode Ting, med Sværdet kan Du slaae hele Armeer, og Brødet kan aldrig blive spist op.“ Men Prindsen vilde ikke komme hjem til sin Fader uden sine Brødre og spurgte derfor: „Kjære Dverg, kan Du ikke sige mig, hvor mine to Brødre ere? De ere reiste hjemme fra før jeg for at hente Livets Band, men ikke siden komne tilbage.“ — „De sidde indesluttede imellem to Bjerge,“ sagde Dvergen, „jeg har heret dem derhen, fordi de vare saa overmodige.“ Prindsen blev ved at bede saalænge, indtil han lod dem slippe løs; men han advarede ham og sagde: „Tag Dig iagt for dem, de have et ondt Hjerte.“

Da han traf sine Brødre igjen, blev han overmaade glad og fortalte dem, hvorledes det var gaaet ham, han sagde dem, at han havde fundet Livets Band og taget et Bæger deraf med sig, samt at han havde befriet en smuk, forheret Prindsesse, som vilde vente et Aar paa ham, saa skulde de have Bryllup og saa fik han et stort Rige. De reed nu alle Tre videre og kom til et Land, hvor der var Hungersnød og Krig, saa at Kongen allerede troede, at det var ude med ham, saa stor var Nøden. Prindsen gik op til ham og gav ham Brødet, hvormed han bespiste og mættede hele Riget, og derpaa gav han ham ogsaa Svær-

det, hvormed han slog sine Fjender, saa at han for Giftertiden kunde leve i Fred og Ro. Prindsen tog sit Brød og sit Sværd igjen, og de tre Brødre reed videre. De kom derefter endnu igjennem to Lande, hvor der var Hungersnød og Krig, og paa hvert Sted laante Prindsen Kongen sit Brød og sit Sværd, saa at han i det Hele havde redet tre Riger. Derefter gik Brødrene ombord paa et Skib og seilede over Vandet. Undervejs sagde de to Ældste til hinanden: „Vor yngste Broder har fundet Livets Band og vi ikke; Fader vil altsaa give ham Riget, som tilkommer os, og vi gaae glip af den Lykke, vi have gjort Regning paa.“ I deres Hævngjerrighed bleve de enige om at give ham hans Næst; men de ventede til han kaldt isøvn, og da han sov rigtig haardt, heldte de Livets Band ud af hans Bæger over i et af deres egne og kom Sovand i hans Bæger istedet.

Da de kom hjem, bragte den Yngste sin syge Fader sit Bæger, for at han skulde drikke deraf og blive rask. Men neppe havde han smagt paa det bittere Sovand, saa blev han endnu mere syg end tidligere. Da han beklagede sig derover, kom begge de ældste Sønner frem og anklagede deres Broder for at have villet forgive Faderen; men de bragte det rette Livets Band, og de rakte ham det. Saasnart han havde drukkit deraf, sølte han strax sin Sygdom forsvinde, han kom sig fuldkommen og blev ligesaa stærk, som han havde været i sine unge Dage. Derpaa gik begge Brødrene til den Yngste, gjorde Nar af ham og sagde: „Du har rigtignok fundet Livets Band; men Du har havt Arbeidet, og vi Lønningen; Du havde gjort Klogere i at lufte Dinene op, thi vi have taget det fra

Dig, medens Du sov ombord, og om et Aar gaaer En af os hen og henter den smukke Kongedatter. Men vogt Dig for at forraade os, thi Fader troer Dig dog ikke, og hvis Du siger et eneste Ord, slaae vi Dig ihjel; men tier Du, vilte vi skænke Dig Livet."

Den gamle Konge var opbragt paa sin yngste Søn og troede, at han havde tragtet ham efter Livet. Han kaldte derfor hele sit Hof sammen og affagde den Dom, at han hemmelig skulde skydes. Da Prindsen en Dag reed paa Jagt og ikke anede noget Ondt, fik Kongens Jæger Befaling til at gaae med. Ude i Skoven, da de vare blevne ene, blev Prindsen opmærksom paa, at Jægeren saae saa bedrøvet ud, og han spurgte ham derfor, hvad der feilede ham. „Jeg kan ikke sige det," sagde Jægeren, „og det er Noget, jeg dog maa gjøre." Men Prindsen svarede: „Stig mig kun, hvad det er; jeg skal tilgive Dig det." — „Ak," sagde Jægeren, „jeg skal skyde Eder, det har Kongen befalet mig." Prindsen blev forstræffet og sagde: „Kjære Jæger, lad mig leve, her har Du min kongelige Dragt, giv mig din simple istedet." „Det vil jeg gjerne," svarede Jægeren, „jeg havde dog ikke kunnet skyde paa Eder." De byttede nu Klæder, og Jægeren gik hjem; men Prindsen gik videre ind i Skoven.

Nogen Tid efter kom der til den gamle Konge tre Vogne med Guld og Edelstene til den yngste Søn: det var Præsenter fra de tre Konger, som havde slaaet deres Fjender med Prindsens Sværd og ernæret deres Folk med hans Brød, og som nu vilde vise sig taknemmelige. „Skulde min Søn dog have været uskyldig?" tænkte den gamle Konge. „Gid han endnu var ilive," sagde han til sine

Folk," det gaaer mig nær til Hjerte, at jeg har ladet ham bræke." — „Han lever endnu," sagde Jægeren, „jeg kunde ikke nænne at udføre Eders Befaling," og saa fortalte han Kongen, hvorledes det var gaaet til. Den gamle Konge blev nu let om Hjertet, og han lod bekiendtgjøre over hele sit Rige, at hans Søn maatte komme igjen og at han skulde blive naadigt modtagen.

Men Kongebatteren lod gjøre en blank Guldvei udenfor sit Slot og sagde til sine Folk, at den, der kom ridende til hende midt ad denne Vej, var den Rigtige, og han skulde de late komme ind; men hvem, der kom ridende ved Siden af, var ikke den Rigtige, og han maatte de ikke lufte op for. Da Aaret nu næsten var omme, tænkte den Ældste, at det var bedst at stynde sig at komme til Kongebatteren og udgive sig for Frelsermanden, for at han kunde faae hende til Gemalinde og Riget ovenikjøbet. Han reed altsaa hjemme fra, men da han kom udenfor Slottet og faae den smukke Guldvei, tænkte han: „Det vilde jo være Synd at ride paa den," og han holdt derfor af og reed ved Siden af den tilhøire. Men da han kom udenfor Porten, sagde Folkene til ham, at han ikke var den Rigtige og at han maatte gaae sin Vej. Strax efter begav den anden Prinds sig paa Veien, og da han kom til Guldveien og Hesten havde sat den ene Fod paa den, tænkte han: „Nei, det vilde være Synd, den kunde blive spoleret," og derpaa dreiede han af og reed ved Siden af tilvenstre. Men da han kom udenfor Porten, sagde Folkene til ham, at han var den Urette og at han maatte vende om igjen. Da nu hele Aaret var omme, vilde den Ængste ride ud af Skoven til sin Elskede for at glemme

sin Sorg hos hende. Han begav sig altsaa paa Veien, og han tænkte hele Tiden paa hende og ønskede at han var deroppe, saa at han slet ikke lagde Mærke til Guldveien. Han reed derfor lige ad Midten, og da han kom udenfor Slotsporten, blev den lukket op, og Brindsessen modtog ham glad og sagde at han var hendes Frelser og Herre i Riget, og deres Bryllup blev holdt med stor Stads. Da det var forbi, fortalte hun ham, at hans Fader havde buden ham hjem til sig og at han havde tilgivet ham. Han reed nu derhen og sagde ham, hvorledes hans Brødre havde bedraget ham, og hvorledes han dog havde tiet dertil. Den gamle Konge vilde straffe dem, men de vare gaaede ombord paa et Skib og seilede bort og kom aldrig mere igjen.

Kongesønnen, som ikke var bange for Noget.

Der var engang en Kongesøn, han var fjed at være hjemme i sin Faders Huus, og da han ikke var bange for Noget, tænkte han: „Jeg vil gaae ud i den vide Verden, der bliver Tiden mig ikke lang, og jeg vil faae mange underlige Ting at see.“ Han tog altsaa Afsted med sine Forældre og begav sig paa Veien; han blev ved at gaae i Get væk fra Morgen til Aften, og det var ham ganske det Samme, hvad Vei han gik. Tilfældigviis kom han udenfor en Ræmpes Huus, og da han var træt, satte han sig ned udenfor Døren. Idet han lod sine Dine løbe frem og tilbage, saae han Ræmpens Legetøj ligge i Gaarden: det var et Par vældige Kugler og nogle Regler, saa store som Mennesker. Han fik Lyst til at prøve dem, stillede Reglerne op og slog med Kuglerne efter dem, raabte og skreg, naar Reglerne faldt, og var i et Perlehumør. Ræmpen hørte denne Støi, stak Hovedet ud af Vinduet og fik Die paa et Menneske, der ikke var større end Andre, og som dog spillede med hans Regler. „Du lille Drm!“ raabte han, „spiller Du med mine Regler? hvem har givet Dig Kræf-

ter dertil?" Kongesønnen saae op, opdagede Ræmpen og sagde: „Gi din Klods, troer Du, at det bare er Dig, der har stærke Arme? jeg kan Alt, hvad jeg har Lyst til.“ Ræmpen kom ned, saae ganske forundret paa Spillet og sagde: „Mennekebarn, er Du af det Slags, saa gaae og hent mig et Æble af Livets Træ.“ — „Hvad vil Du med det?“ spurgte Kongesønnen. „Det er ikke til mig selv,“ svarede Ræmpen; „men jeg har en Brud, hun har forlangt det; jeg har gaaet hele Verden om og kan ikke finde Træet.“ — „Jeg skal nok finde det,“ sagde Kongesønnen, „jeg indseer ikke, hvad der skulde afholde mig fra at hente Æblet ned.“ — „Ja, Du troer nok, det er saalet,“ sagde Ræmpen; „men Haven, hvori Træet findes, er omgivet af et Jerngitter, og udenom Gitteret ligge vilde Dyr, det ene ved Siden af det andet; de holde Vagt og lade ikke noget Mennefte komme ind.“ „Mig skulle de nok lade komme ind,“ sagde Kongesønnen. „Men om Du ogsaa er saa heldig at komme ind i Haven og seer Æblet hænge paa Træet, er det derfor dog ikke dit; foran det hænger en Ring, og den maa man stikke Haanden igjennem, naar man vil naae Æblet og plukke det; men det er endnu ikke lykkedes Noget.“ — „Mig skal det nok lykkes,“ sagde Kongesønnen.

Han tog derpaa Afsted med Ræmpen og gik over Bjerge og Marker, igjennem Dale og Skove, indtil han endelig fandt den forherrede Have; Dyrene laae udenom, men de havde nedboiede Hoveder og sov. De vaagnebde heller ikke, da han kom hen til dem, han skrævede over dem, kravlede over Gitteret og kom lykkelig og vel ind i Haven. Midt i den stod Livets Træ, og de røde Æbler

flinnede paa Grenene. Han flattede op af Stammen, op i Træet, og da han vilde række efter Øblet, saae han Ringen hænge foran, men sat glatvæf sin Haand igjennem den og tog Øblet. Ringen sluttede sig tæt om hans Arm, og i det Samme solte han paa eensgang en mægtig Kraft gennemtrænge hans Aarer. Da han igjen var flegen ned af Træet med Øblet, vilde han ikke klavre over Gitteret, men han greb fat i den store Port og gav den et Ryk, saa den sprang op med et Brag. Han gik derpaa udenfor, og Løven, som havde ligget foran, var bleven vaagen og sprang efter ham, men ikke vild og rasende; den fulgte ham tam og ydmyg som sin Herre.

Kongesønnen bragte Kæmpen det belovede Øble og sagde: „Der kan Du see, at jeg har hentet det uden Møie.“ Kæmpen blev glad over have faaet sit Dnske saasnart opfyldt, han skyndte sig til sin Brud og gav hende Øblet, som hun havde forlangt. Det var en smuk og klog Prindsesse, og da hun ikke saae Ringen paa hans Arm, sagde hun: „Jeg troer ikke, at Du selv har hentet Øblet, førend jeg seer Ringen paa Din Arm.“ Kæmpen sagde, at han vilde gaaeh jem og hente den, thi han meente, at det vilde være en let Sag at tage den med Magt fra et svagt Menneſte, hvis han ikke vilde give ham den godvillig. Han affordrede ham altsaa Ringen, men Kongesønnen vilde ikke give ham den. „Hvor Øblet er, maa Ringen ogsaa være,“ sagde Kæmpen, „giver Du den ikke godvillig fra Dig, saa maa Du kæmpe med mig om den.“

De brødes længe med hinanden, men Kæmpen kunde ikke hamle op med Kongesønnen, som var bleven stærkere

ved Hjælp af Ringen. Kæmpen udtænkte derfor en List og sagde til ham: „Jeg er bleven varm af Kampen, og Du med, lad os bade os i Floden og afkjøle os, førend vi begynde igjen.“ Kongesønnen, som ikke anede hans Falskhed, gik med ham ned til Vandet, og med det Samme han klæbte sig af, streg han ogsaa Ringen af Armen og sprang i Floden. Estrar greb Kæmpen Ringen og løb bort med den; men Løven, som havde bemærket Tyveriet, satte efter Kæmpen, rev ham Ringen ud af Haanden og bragte den tilbage til sin Herre. Da stillede Kæmpen sig bagved et Ggetræ, og da Kongesønnen var ifærd med igjen at tage sine Klæder paa, overfaldt han ham og stak begge hans Læne ud.

Nu stod den stakkels Kongesøn der, blind og hjælpe-
løs. Da kom Kæmpen igjen til, tog ham ved Haanden,
som En, der vilde lede ham, og førte ham op paa Epids-
sen af en høi Klippe. Derpaa led han ham staae og
tænkte: „Endnu et Par Skridt videre, saa styrter han
ned og slaar sig ihjel, og saa kan jeg tage Ringen af
ham.“ Men den troe Løve havde ikke forladt sin Herre,
den holdt fast i hans Klæder og trak ham lidt efter lidt
tilbage igjen. Da Kæmpen kom og vilde plyndre den
Døde, saae han, at hans List havde været forgjæves. „Kan
man da ikke gjøre det af med saadant et svagt Menneſte-
barn?“ sagde han opbragt ved sig selv, og saa
tog han fat paa Kongesønnen og førte ham igjen til
Afgrunden, men ad en anden Wei; men Løven, som mær-
kede hans onde Hensigt, hjalp ogsaa her sin Herre ud af
Faren. Da de vare komne lige hen til Kanten, slap Kæm-
pen den Blindes Haand og vilde lade ham staae der alene;

men Løven stødte til Kæmpen, saa at han styrtebe ned og faldt knust til Jorden.

Det troe Dyr trak atter sin Herre tilbage fra Afgrunden og ledede ham hen til et Træ, forbi hvilket der løb en klar Bæk. Der satte Kongesønnen sig ned, men Løven lagde sig foran og sprøjtede ham med sin Pote Vand i Ansigtet. Neppe havde et Par Draaber deraf vædet hans Diehulninger, saa kunde han igjen see lidt, og han bemærkede nu en lille Fugl, som fløj lige tæt forbi, men stødte imod en Træstamme, derpaa dalede den ned til Vandet og badede sig deri, hvorpaa den paany fløj tilveirs og strøg, uden at støde imod, ind imellem Træerne, som om den havde faaet sit Syn igjen. Heri saae Kongesønnen et Bink fra Himlen, han hørte sig ned over Vandet og vaskede og badede sit Ansigt dermed. Da han igjen reiste sig op, vare hans Dine nok saa klare og stærke som nogenfinde før.

Kongesønnen takkede Gud for denne store Naade og drog med sin Løve videre om i Verden, og nu begav det sig, at han kom udenfor et Slot, som var forheret. I Porten stod der en Jomfru med en yndig Figur og et deiligt Ansigt, men hun var ganske sort. Hun tiltalte ham og sagde: „Ak, kunde Du forløse mig fra den onde Fortryllelse, der er overgaaet mig!“ — „Hvad skal jeg gjøre?“ spurgte Kongesønnen. „Du maa tilbringe tre Nætter i den store Sal i det forherede Slot,“ svarede Jomfruen, „men Du maa ikke et eneste Dieblis blive bange. Naar man piner Dig paa det Værste, og Du holder det ud uden at give en Lyd fra Dig, er jeg forløst; tage Livet af Dig tør de ikke.“ „Jeg er ikke bange,“ svarede Kongesønnen,

„jeg vil med Guds Hjælp forsøge det.“ Han gik altsaa med freidigt Mod ind i Slottet, og da det blev mørkt, satte han sig ned i den store Sal og ventede. Men det var ganske stille, til det blev Midnat; da begyndte det med Et at gjøre en frygtelig Støi, og fra alle Hjørner og Kroege kom der Smaadjævle frem. De lod, som de ikke saa ham, satte sig midt i Stuen, gjorde Ild paa og begyndte at spille. Naar En af dem tabte, sagde han: „Det gaaer ikke rigtigt til; her er En, som ikke hører til os, han er Skyld i, at jeg taber.“ — „Nu skal jeg strax være hos Dig, Du derhenne ved Raskelovnen!“ sagde en Anden. Skriget blev bestandig stærkere, saa at Ingen vilde have kunnet høre det uden Rædsel. Kongesønnen blev siddende ganske rolig og var slet ikke bange; men tilsidst sprang Djævlene op og faldt over ham, og der var saa mange, at han ikke kunde værgе sig imod dem. De halede ham rundt om paa Gulvet, kneb, stak, slog og piinte ham, men han gav ikke en Lyd fra sig. Senad Morgenstunden forsvandt de, og han var saa mat, at han neppe kunde røre et Lem; men ved Dagary traadte den skjønne Jomfru ind til ham. I Haanden havde hun en lille Flaske med Livets Vand; dermed vaskede hun ham, og strax følte han alle Smerter forsvinde og var frisk og ras. „En Nat har Du lykkelig holdt det ud,“ sagde hun, „men der er endnu to tilbage. Derpaa gik hun igjen fra ham, og i det Samme lagde han Mærke til, at hendes Fødder vare blevne hvide. Den næste Nat kom Djævlene paany og begyndte deres Spil: de faldt over Kongesønnen og slog ham meget haardere end Natten iforveien, saa at hans Krop var fuld af Saar. Men da han med Rolighed

taalte det Altsammen, maatte de holde op, og da Morgenrøden brød frem, kom Jomfruen og helbredede ham med Livets Band. Og idet hun gik bort, saae han med Glæde, at hun allerede var bleven hvid lige indtil Fingerspidserne. Nu havde han rigtignok kun een Nat tilbage, men det var den værste. Spøgeriet kom igjen. „Er Du her endnu?“ skreg de, „Du skal vines, saa at Du ikke kan trække Beiret.“ De stak og slog ham, kastede ham frem og tilbage og trak ham i Armene og Benene, som om de vilde rive ham istykker; men han taalte Alt og gav ikke en Lyd fra sig. Da Dævlene omsider forlode ham, laa han ganske asfægtig og rørte sig ikke af Stedet; han kunde ikke engang luffe Dinene op og see Jomfruen, som kom ind og overstærkede og badede ham med Livets Band. Men paa eengang blev han befriet for alle sine Smerter og sølte sig frisk og rask, som om han vaagnede af en Søvn, og da han slog Dinene op, saae han Jomfruen staae ved Siden af ham; hun var saa hvid som Sne og saa smuk som den klare Dag. „Staae op,“ sagde hun, „og sving dit Sværd tre Gange over Trappen, saa er hele Fortryllelsen løst.“ Og da han havde gjort dette, blev hele Slottet befriet fra Hæxeriet og Jomfruen var en rigtig Kongedatter. Tjenerne kom og meldte, at Taffelet allerede var færdigt i den store Sal og at Maden var serveret. Da satte de sig tilbords, spiste og drak sammen, og om Aftenen blev Brylluppet holdt i Fryd og Gammen.

Det blaae Lys.

Der var engang en Soldat, som havde tjent Kongen tro i mange Aar; men da Krigen var forbi, og han, paa Grund af de mange Saar, han havde, ikke kunde tjene længere, sagde Kongen til ham: „Du kan gaae hjem, jeg har ikke mere Brug for Dig; men Penge faaer Du ikke flere af, thi kun den faaer Løn, som gjør Tjeneste derfor.“ Soldaten vidste nu ikke, hvormed han skulde friste Livet, han gif bedrøvet bort og blev ved at gaae hele Dagen, indtil han om Aftenen kom ind i en Skov. Da det blev mørkt, saae han et Lys, han naarmede sig det og kom til et Hus, hvori der boede en Her. „Giv mig dog Matteleie og lidt at spise og drikke,“ sagde han til hende, „ellers omkommer jeg.“ — „Oho!“ svarede hun, „hvem giver vel en forløben Soldat Noget? — Men jeg vil dog være barmhjertig og tage imod Dig, hvis Du gjør, hvad jeg forlanger.“ „Hvad forlanger Du?“ spurgte Soldaten. „At Du imorgen graver min Have om.“ Soldaten paa- tog sig det og arbejdede den næste Dag af alle Kræfter, men kunde ikke blive færdig til Aften. „Jeg seer nok,“ sagde Heren, at Du ikke kan mere idag; men jeg vil dog

beholde Dig en Nat endnu, derfor skal Du imorgen fløve mig et Læs Brænde og hugge det smaat." Soldaten brugte hele Dagen dertil, og om Aftenen foreslog Heren ham igjen at blive der Natten over. „Imorgen skal Du kun gjøre et let Stykke Arbeide. Bagved mit Huus er en gammel, udtørret Brønd; i den har jeg tabt mit Lys, det brænder med blaa Flamme og gaaer aldrig ud, det skal Du hente mig op igjen." Dagen efter førte den Gamle ham hen til Brønden og firede ham ned i en Kurv. Han fandt snart det blaae Lys og gjorde Tegn til hende, at hun skulde trække ham op igjen. Hun trak ham ogsaa op, men da han var tæt oppe ved Ranten, rækkede hun Haanden ned og vilde tage det blaae Lys fra ham. Men han mærkede hendes onde Hensigt og sagde: „Nei, jeg giver Dig ikke Lysen, førend jeg staaer oppe med begge Benene paa Jorden." Heren blev nu saa rasende, at hun lod ham falde ned i Brønden igjen og gif sin Vei.

Den stakkels Soldat faldt ned paa den fugtige Jord uden at komme til Skade, og det blaae Lys blev ved at brænde, men hvad kunde det hjælpe ham? han saa nok, at han ikke kunde undgaae Døden. Efterat han en Stund havde siddet ganske bedrøvet, greb han tilfældigviis i Lommen og fandt sin Tobaksrøge, som kun var halvt udrøget. „Det skal være din sidste Fornøielse," tænkte han, tog den frem, tændte den ved det blaae Lys og begyndte at røge. Da Dampen var trukken omkring i Hulene, stod der paa eengang en lille, sort Mandsling for ham og spurgte: „Herre, hvad befaler Du?" — „Hvad kan jeg befale Dig?" spurgte Soldaten ganske forundret. „Jeg maa gjøre Alt, hvad Du forlanger, svarede Mandslingen.

„Godt,“ sagde Soldaten, „saa hjælp mig først op af Brønden.“ Mandslingen tog ham ved Haanden og førte ham igjennem en underjordisk Gang, og de glemte ikke at tage det blaae Lys med. Underveis viste Mandslingen ham de Skatte, som Heren havde sammenpuget og skjult der, og Soldaten tog saamange Penge, som han kunde bære. Da han var kommen ovenpaa Jorden, sagde han til Mandslingen: „Gaae nu hen og bind den gamle Her og før hende for Retten.“ Strax efter kom hun ridende forbi paa en vild Hankat saa hurtig som en Pils og med et frygteligt Hyl, og i næste Dieblis kom Mandslingen tilbage og sagde: „Det er Altsammen udrettet, Heren hænger allerede i Galgen. Herre, hvad befaler Du videre?“ spurgte den Lille. „Intet i dette Dieblis,“ svarede Soldaten, „Du kan gaae hjem; men vær strax ved Haanden, naar jeg kalder Dig.“ „Du behøver kun at tænde din Pibe ved det blaae Lys,“ sagde den Lille, „saa staaer jeg strax for Dig.“ Derpaa forsvandt han.

Soldaten vendte tilbage til Staden, som han var kommen fra. Han gik ind i den bedste Gjestgivergaard og lod sig gjøre smukke Klæder, og derpaa befalede han Bersten at indrette ham et Kammer saa prægtigt som muligt. Da det var færdigt og Soldaten havde taget det i Besiddelse, kaldte han paa den sorte Mandsling og sagde til ham: „Jeg har tjent Kongen tro, men han har jaget mig bort og ladet mig sulte; derfor vil jeg nu hevne mig.“ „Hvad skal jeg gjøre?“ spurgte den Lille. „Siddig iasten, naar Kongedatteren ligger i Sengen, saa bring mig hende sovende, hun skal gjøre Tjenestepige-Gjerning hos mig.“ Mandslingen svarede: „Det er en let Sag;

men den kan blive farlig for Dig; naar den bliver be-
kjendt, vil det gaae Dig ilde." Da Kloffen slog Tolv,
sprang Døren op, og Mandslingen bar Kongedatteren ind.
„Aha, er Du der?" sagde Soldaten, „flynd Dig til Ar-
beidet, gaae hen og hent Rosten og fei Stuen." Da hun
var færdig dermed, kaldte han hende hen til sin Lænestol,
strakte Fødderne ud imod hende og sagde: „Træk mine
Støvler af." Da hun havde gjort dette, kastede han hende
dem i Ansigtet, hvorpaa hun maatte tage dem op og børste
og blanke dem. Men hun gjorde Alt, hvad han befalede
hende, uden Modstræben, stum og med halvt tillukkede
Dine. Ved det første Hanegal bar Mandslingen hende
tilbage til det kongelige Slot og lagde hende i hendes
Seng.

Morgenens efter, da Kongedatteren var staaet op, gik
hun til sin Fader og fortalte ham, at hun havde havt en
underlig Drøm. „Jeg blev baaren igjennem Gaderne med
Lynets Hurtighed og bragt ind i en Soldats Værelse,"
sagde hun. „Jeg maatte tjene ham som Pige, varte ham
op, gjøre alt simpelt Arbejde, feie Stuen og børste Støv-
ler. Det var kun en Drøm, og dog er jeg saa træt, som
om jeg virkelig havde gjort det Altsammen." — „Den
Drøm kan have været sand," sagde Kongen, „jeg vil give
Dig et Raad: fyld din Lomme med Grter og gjør et
Hul i Lommen; bliver Du da hentet igjen, saa falde de
ud og efterlade Spor paa Gaden." Da Kongen sagde
dette, stod Mandslingen usynlig ved Siden af og hørte det
Altsammen. Om Natten, da han igjen bar den sovende
Kongedatter igjennem Gaderne, faldt der vel nogle enkelte
Grter ud af Lommen, men de kunde ikke tjene som Spor,

thi den listige Mandsling haade Jiforveien strøet Grter i alle Gaderne. Men Kongedatteren maatte igjen gjøre Pigetjeneste til Hanegal.

Den følgende Morgen sendte Kongen sine Folk ud, for at de skulde søge Sporet; men det var til ingen Nytte, thi i alle Gader sade de fattige Børn og samlede Grter op og sagde: „Det har regnet Grter inat.“ — „Vi maae see at finde paa noget Andet,“ sagde Kongen, „behold dine Skoe paa, naar Du gaaer tilsengs, og inden Du kommer derfra, hvor man bringer Dig hen, saa skjul den ene af dem, saa skal jeg nok finde den.“ Den lille Sorte hørte dette Anslag, og da Soldaten om Aftenen forlangte, at han skulde bringe Kongedatteren derhen, fraraadede han ham det og sagde, at imod denne List vidste han intet Middel; hvis Skoen blev funden hos ham, kunde det gaae ham ilde. „Gjør hvad jeg siger Dig,“ svarede Soldaten, og Kongedatteren maatte ogsaa arbejde som simpel Pige den tredie Nat; men inden hun blev baaren tilbage, skjulte hun sin ene Sko under Sengen.

Morgenen efter lod Kongen søge i hele Staden efter Prindsessens Sko. Den blev funden hos Soldaten, og denne, der paa den Lilles Bøn var gaaet ud af Porten, blev snart indhentet og kastet i Fængsel. Paa sin Flugt havde han glemt at tage det Bedste med sig, nemlig det blaae Lys og Bengene; han havde kun en Ducat i Lommen. Da han nu, belagt med Lærker, stod ved Fængslets Vindue, saae han en af sine Kammerater gaae forbi. Han bankede paa Ruden, og da Kammeraten kom nærmere, sagde han til ham: „Vær saa god at hente mig den lille Bylt, som jeg har ladet ligge i Gjæstgivergaarden,

faa skal Du faae en Ducat." Kammeraten løb hen og
 bragte ham det Forlangte. Saasnart Soldaten igjen var
 alene, tændte han sin Pibe og lod den sorte Mandsling
 komme. „Vær uden Frygt," sagde denne til sin Herre,
 „gaae, hvor de føre Dig hen, og lad dem gjøre hvad de
 ville, men tag bare det blaae Lys med Dig." Den næste
 Dag blev der holdt Ret over Soldaten, og skjøndt han
 ikke havde gjort noget Ondt, dømte Dommeren ham dog
 til Døden. Da han nu blev ført til Retterstedet, bad han
 Kongen om en sidste Naade. „Hvad skal det være for
 en?" spurgte Kongen. „At jeg maa røge en Pibe paa
 Veien." — „Du maa gjerne røge tre," svarede Kongen;
 „men bliv Dig ikke ind, at jeg skænker Dig Livet." Sol-
 daten tog sin Pibe frem og tændte den ved det blaae Lys,
 og neppe var Røgen begyndt at stige iveiret, saa stod
 Mandslingen der allerede; han havde en Knippel i Haan-
 den og spurgte: „Hvad befaler min Herre?" — „Slaae
 mig disse falske Dommere og deres Haandlangere ihjel og
 skaan heller ikke Kongen, der har behandlet mig saa slet."
 Mandslingen før omkring som et Lyn, ritsch, ratsch! frem
 og tilbage; hvem han blot berørte med sin Knippel, faldt
 øieblikkelig til Jorden og reiste sig ikke mere. Kongen blev
 bange, han gav sig til at bede om Pardon, og for at be-
 holde Livet gav han Soldaten Riget og sin Datter til
 Kene.

Sneehvide og Rosenrød.

En fattig Enke levede eensomt i en lille Hytte, og udenfor Hytten var en Have; deri stode to smaa Rosentræer, hvoraf det ene bar hvide og det andet røde Roser, og saa havde hun to Børn, der lignede de to Rosentræer, det ene heed Sneehvide og det andet Rosenrød. De vare saa fromme og gode, saa arbeidsomme og ufortrødne, som Børn kunde være; men Sneehvide var blidere og mere stille end Rosenrød. Rosenrød sprang helst om paa Markerne og Engene, plukkede Blomster og fangede Sommerfugle; men Sneehvide sad hjemme hos Moderen og hjalp hende med Huusvæsenet eller læste for hende, naar der ikke var Andet at gjøre. De to Søstre holdt saameget af hinanden, at de altid holdt hinanden i Haanden, naar de gik ud sammen, og naar Sneehvide sagde: „Vi ville aldrig forlade hinanden,“ svarede Rosenrød: „Ikke saa længe vi leve,“ og Moderen tilføiede: „Hvad den Gue har, maa hun dele med den Anden.“ Ofte løb de alene omkring i Skoven og samlede røde Bær; men Dyrene gjorde dem aldrig Fortrød; de kom tvertimod venligt hen til dem: Haren aad Raabblade af deres Hænder, Raadyret græssede ved Siden

af dem, Hjorten sprang munter tæt forbi dem, og Englene bleve siddende paa Grenene og sang Alt hvad de kunde. Intet Uheld vederfarede dem; naar de havde forsinket sig i Skoven og Matten oversalbt dem, saa lagde de sig ved Siden af hinanden paa Mossen og sov til det blev Morgen; det vidste Moderen, og hun var aldrig bange for deres Skyld.

Engang, da de havde overnattet i Skoven og Morgenrøden vækkede dem, saa de et smukt Barn i flinnende Klæder siddende ved Siden af deres Leie. Det reiste sig op og saa venligt paa dem, men sagde Intet og gik derpaa ind i Skoven. Da de saa sig om, opdagede de, at de havde sovet lige tæt ved en Afgrund, som de sikkert vilde være faldne ned i, hvis de vare gaaede et Par Skridt videre i Mørket. Moderen sagde dem, at det havde været den gode Engel, som vaager over de gode Børn.

Sneehvide og Rosenrød holdt deres Moders Hytte saa reen, at det var en Fornøielse at see den. Om Sommeren gjorde Rosenrød Huusgjerningen og satte hver Morgen, inden Moderen vaagnede, en Bouquet udenfor hendes Seng, og deri var en Rose fra hvert af de smaa Træer. Om Vinteren gjorde Sneehvide Ild paa og satte Kjleden over, og Messingkjeden skinnede som Guld, saa blank var den fluret. Om Aftenen sagde Moderen: „Sneehvide, gaae hen og slaae Slaaen for,“ og saa satte de sig hen ved Ildstedet. Moderen satte sine Brillen paa og læste høit i en stor Bog, og begge Døttrene sad og spandt og hørte til; ved Siden af dem laa et lille Lam paa Gulvet og bagved dem paa en Stang sad en hvib Due med Hovedet ind under Vingen.

En Aften, da de saaledes sad hyggeligt sammen, bankede det paa Døren. „Skynd Dig, Rosenrød og luk op,“ sagde Moderen, „det er vist en Vandbringsmaud, som søger Huusly.“ Rosenrød gik hen og stød Elaeen fra, i den Tro at det var en fattig Mand; men istedet derfor stak en Bjørn sit tykke, sorte Hoved ind af Døren. Rosenrød gav sig til at skrig og sprang tilbage, Lammet begyndte at bræge, Duen slagrede iveiret, og Sneehvide skjulte sig bagved Moderens Seng. Men Bjørnen begyndte at tale og sagde: „Bliv ikke bange, jeg skal ingen Fortræd gjøre Eder; jeg er ganske forfrosen og vil blot varme mig lidt hos Eder.“ — „Stakkels Bjørn,“ sagde Moderen, „læg Dig ved Ilden; men tag Dig iagt, at Du ikke svider din Pels. Sneehvide, Rosenrød!“ raabte hun, „kom kun frem, Bjørnen gjør Eder Intet, den mener det godt.“ De kom nu Begge frem, og lidt efter nærmede Lammet og Duen sig og vare ikke mere bange. „Hør Børn,“ sagde Bjørnen, „bank Sneen lidt af min Pels,“ og saa tog de Rosen og seiede den reen, hvorefter den strakte sig ud ved Ilden og brummede tilfreds og behagelig. Det varede ikke længe, saa bleve de gode Venner med den, ja de begyndte endog at gjøre Loier med den ubehjælpssomme Gjæst. De rusede den i Skindet, satte Benene op paa Ryggen af den, truliede den frem og tilbage og slog den med et Hasfeltriis, og naar den brummede, saa loe de. Men Bjørnen syntes godt om det, kun naar de bleve for stemme, raabte den: „Tag dog ikke Livet af mig!

I kjære Børn, vogt Jer dog vel,

Elæe Eders Frier ei ihjel!”

Da det var blevet Sovetid og de Andre gik iseng, sagde Moderen til Bjørnen: „Du kan i Guds Navn blive liggende der ved Skorstenen, saa er Du dog i Ly for Kulden og Uveiret.“ Saasnart det gryede ad Dag, lukkede Børnene den ud, og saa travede den over Sneen ud i Skoven. Fra nu af kom Bjørnen igjen hver Aften paa det samme Klokket, lagde sig ved Ildstedet og lod Børnene gjøre Løier med den, saameget de vilde; de havde vænnet sig saaledes til den, at de aldrig nogen Aften sloge Slaaen for Døren, førend deres sorte Ben var kommen.

Da det var blevet Foraar, og Alting udenfor var grønt, sagde Bjørnen en Morgen til Sneehvide: „Nu maa jeg bort, og hele Sommeren tør jeg ikke komme her.“ — „Hvor skal Du da hen, kjære Bjørn?“ spurgte Sneehvide. „Jeg maa ud i Skoven for at bevogte mine Skatte imod de flemme Dverge; om Vinteren, naar er Jorden frosen, maae de kjont blive dernede, for saa kunne de ikke arbeide sig igjennem; men nu, da Solen har optøet og opvarmet Jorden, bryde de igjennem, stige op og stjæle; hvad der først engang er i deres Hænder og ligger i deres Huler, kommer ikke saa let igjen for Dagens Lys.“ Sneehvide blev ganske bedrøvet, da hun tog Afsted med den og lukkede Døren op for den; idet den trængte sig ud, rev den en Klænge i sin Hud paa Laasen, og da forekom det Sneehvide, som om hun saa noget Guld skinne indenfor, men hun var dog ikke vis derpaa. Men Bjørnen skyndte sig afsted og var snart forsvunden bag Træerne.

Nogen Tid efter sendte Moderen Børnene ud i Skoven for at samle Dvas. Da fandt de derude et stort Træ, som laa omrevet paa Jorden, og imellem Græsset

sprang der Noget op og ned af Stammen, men de kunde ikke skjelne, hvad det var. Da de kom nærmere, saa de at det var en Dverg med et gammelt, visstent Ansigt og et alenlangt, hvidt Skjæg. Enden af Skjæget var indeskemt i en Revne i Træet, og den Lille sprang frem og tilbage som en Hund et i Løug og vidste hverken ud og ind. Han gloede paa Pigerne med sine røde, gnistrende Dine og raabte: „Hvad staae I der for? Kunne I ikke komme hen og hjælpe mig?“ — „Hvordan er Du kommen i den Klemme, kjære Mand?“ spurgte Rosenrød. „Dumme, nysgjerrige Gaas,“ svarede Dvergen, „jeg har villet fløve dette Træ, for at faae noget Pindebrænde til mit Kjøkken; thi ved de tykke Klodser svides strax den Smule Mad, som vore Folk lade sig nøie med, eftersom vi ikke sluge Saameget ad Gangen som Eders grove, graadige Folk. Jeg havde allerede drevet Kilen ind, og det lod til, at Alt vilde gaae efter Ønske, men det forødmte Træ, den var gjort af, var for glat, den sprang ud, og Træstammen før saa hurtigt sammen, at jeg ikke kunde faae mit smykke, hvide Skjæg ud; det sidder endnu i Klemme, og jeg kan ikke komme af Stedet. Ja, lee kun, I tosfede Melkebrødsansigter, sy, hver I dog ere hæslige!“ Pigebørnene gjorde sig al mulig Umage, men de kunde ikke faae Skjæget ud; det sad for fast. „Jeg vil løbe og hente Folk tilhjælp,“ sagde Rosenrød. „Taabelige Hjanter!“ snærrede Dvergen, „hvad skal det betyde at kalde Folk tilhjælp? I ere mig allerede to formange. Kunne I ikke hitte paa noget Bedre?“ — „Bliv ikke utaalmodig,“ sagde Sneehvide, „jeg skal nok finde paa Raad;“ derpaa tog hun sin lille Sax op af Lommen og klippede Enden af Skjæget.

Saa snart Dvergen følte sig fri, greb han efter en Pose, som laa imellem Træets Rødder og var fuld af Guld, tog den op og brummede ved sig selv: „Ubehøvelede Folk, at gaae hen og stjæle et Stykke af mit stolte Skjæg! Gid I faae en Ulykke!“ Derpaa svingede han sin Pose op paa Ryggen og gik bort uden engang at tilkaste Børnene et Blik.

En Dag vilde Sneehvide og Rosenrød gaae ud at mede for at faae en Net Fisk. Da de vare komne i Nærheden af Aaen, saae de Noget, der lignede en stor Græshoppe, hoppe henimod Vandet, som om det vilde springe ud. De løb derhen og gjenkjendte Dvergen. „Hvor vil Du hen?“ spurgte Rosenrød, „Du vil dog vel ikke springe i Vandet?“ — „Nei, saa dum er jeg ikke,“ skreg Dvergen; „men seer I ikke, at den fordømte Fisk vil trække mig ned?“ Den Lille havde siddet der og medet, og uheldigvis havde Vinden flettet hans Skjæg sammen med Medesnoeren; da en stor Fisk noget efter bed paa, havde den svage Skabning ikke Kræfter til at trække den op, Fisken fik Overhaand og rev Dvergen efter sig. Vel holdt han sig ved alle Straae og Siv, men det hjalp ham ikke meget, han maatte følge Fiskens Bevægelser, saa at han bestandig var i Fare for at blive trukken ud i Vandet. Pigebørnene kom i rette Tid, holdt fast paa ham og søgte at faae Skjæget løs; men det var forgæves, det var blevet altfor sammenfiltret med Snøren. Der var intet Andet for end at tage Saren frem og klippe Skjæget over, hvorved Dvergen atter mistede et Stykke deraf. Da han saae dette, skreg han: „Er det en Maneer, I skavede Tøsser! at stamfere mit Ansigt saadan! Det er ikke nok, at I have studset

mit Skjæg, men nu have I skaaet det Bedste af det bort, saa jeg slet ikke tør lade mig see for nogen af Mine. Sid I maae times en Ufærd!" Han gif hen og hentede en Pose Berler, som laa mellem Sivene, og uden at sige et Ord videre, slæbte han af med den og forsvandt bagved en Steen.

Ikke længe efter sendte Moderen de to Piger ind til Byen for at købe Traad, Naale, Snore og Baand. Undervejs kom de over en Hede, hvorpaa der hist og her laae nogle vældige Klippeslykker. Med Gæt saae de en stor Jugl svæve oppe i Lusten, den fløi langsomt i Kredse over dem, sænkede sig bestandigt lavere og lavere og slog endelig ned paa et Klippeslykke ikke langt fra dem. Strax efter hørte de et gennemtrængende, ynkeligt Skrig. De løb til og saae nu til deres store Skræk, at Ornen havde slaaet sine Klæger i deres gamle Dverg, og vilde flyve bort med ham. De medlidende Børn kom strax Mandsslingen tilhjulps og sled saalænge i Ornen, indtil den lod sit Bytte fare. Da Dvergen var kommen sig efter den første Skræk, streg han med en skrattende Stemme: „Kunne I ikke tage lidt lettere paa mig? I have revet i min tynde Kofte, saa den hænger i Laaser fra Øverst til Nederst, I flodsede, sjottede Pak!" Derpaa tog han en Pose Edelstene og smuttede ind med den i sin Hule under Klipperne. De to Piger vare allerede vante til hans Utafnemlighed og de fortsatte deres Vej til Byen. Da de paa Hjemveien igjen kom over Heden, overraskede de Dvergen, som havde rystet Edelstenene ud af Posen og ikke troede, at Nogen vilde komme der forbi saa seent. Den nedgaaende Sol skinnede paa de funklende Stene, de straaede og glimrede

i alle Farver, saa at Børnene bleve staaende for at betragte dem. „Hvad staae I der efter og sælge Hovedkød?“ skreg Dvergen, og hans afegraae Ansigt blev højrødt af Arrighed. Han vilde blive ved at give Dødt af sig; men i det Samme hørte man en stærk Brummen, og en sort Bjørn kom travende ud af Skoven. Dvergen sprang forstrækket op; men han kunde ikke mere naae sit Smuthul, Bjørnen var allerede i Hælene paa ham. I den dødeligste Angst raabte han: „Kjære Herr Bjørn, staaen mig for denne Gang, saa skal jeg give Jer alle mine Skatte, see bare de smukke Edelstene, som ligge der. Skjænk mig Livet; hvad Bægt ligger der Jer paa en saadan ussel, lille Fyr, som jeg er? I vil ikke engang kunne mærke, at I faaer mig i Munden; nei tag hellere de to Snavs Løse der, det er et sandt Traktement for Jer, de ere fede og godt istand, æd dem i Guds Navn!“ Men Bjørnen brød sig ikke om, hvad han sagde; han gav det ondskabsfulde Utykke et eneste Slag med sin Lab, saa han ikke reiste sig mere.

De to unge Piger vare løbne deres Veie; men Bjørnen raabte efter dem: „Sneehvide og Rosenrød, vær ikke bange, vent lidt og tag mig med!“ De kjendte dens Stemme og bleve staaende, og da Bjørnen var kommen hen til dem, faldt pludselig Belsen af den, og den stod nu for dem som en smuk, ung Mand, og han var klædt i Guld fra Top til Taa. „Jeg er en Kongesøn,“ sagde han, „men jeg har været forheret af den ugubelige Dverg, som har stjaalet mine Skatte fra mig; jeg har maattet løbe omkring i Skoven som en vild Bjørn, indtil jeg kunde blive forløst ved hans Død. Nu har han faaet sin velfortjente Løn.“

Sneehvide blev formælet ham, og Rosenrød med hans Broder, og de deelte de store Skatte med hinanden, som Dvergen havde sammenhobet i sin Hule. Deres gamle Moder levede endnu i mange Aar glad og fornøiet hos sine Børn. Men de to Rosentræer tog hun med, og de stod udenfor hendes Vinduer og bar hvert Aar de smukkeste røde og hvide Roser.

Den kloge Tjenestekarl.

Hvor lykkelig er ikke en Huuskond, og hvor godt er ikke hans Huus faren, naar han har en Tjenestekarl, der vel hører paa hans Ord, men ikke gjør derefter og heller sælger sin egen Blisdom. En saadan klog Hans blev engang sendt ud af sin Herre, for at lede en Ko op, der var bleven borte. Det varede syv Længe og syv Brede inden han kom igjen, og Herren tænkte: „Den troe Hans, hvor han dog er ivrig i min Tjeneste.“ Men da han slet ikke kom hjem igjen, blev Herren bange for at der var tilstødt ham Noget, og han begav sig derfor selv paa Veien for at see om ham. Han maatte søge længe, og fik omsider Die paa Karlen, der løb frem og tilbage ude i Marken. „Naa, hjære Hans,“ sagde Herren, da han havde indhentet ham, „har Du fundet Koen, som Du skulde lede op?“ — „Nei, Herre,“ svarede han, „Koen har jeg ikke fundet, men jeg har heller ikke søgt om den.“ — „Hvad har Du da søgt om, Hans?“ — „Noget Bedre, og jeg har ogsaa lykkelig fundet det.“ — „Hvad er det da, Hans?“ — „Tre Solsorter,“ svarede

Karlen. „Hvor ere de?“ spurgte Herren. „Den Gne seer jeg, den Anden hører jeg og den Tredie jager jeg efter,“ svarede den kloge Karl.

Tag Exempel heraf, bryd Eder hverken om Eders Herre eller hans Befalinger; gjør hellere hvad der falder Der ind og hvad I have Lyst til, saa ville I handle ligesaa wiist som den kloge Hans.

Den doovne Mads.

Mads var doven, og sjøndt han ikke havde Andet at bestille end hver Dag at drive sin Geed paa Græs, saa sukkede han dog, naar han om Aftenen kom hjem. „Det er rigtignok drøit,“ sagde han, „det er et misfommeligt Arbeide at drive saadan en Geed Mar ud og Mar ind, lige indtil seent paa Efteraaret, ud i Marken. Naar man endda kunde ligge ved det og tage sig en Luur; men nei, man maa have Dinene med sig og passe paa at den ikke gjør Skade paa de unge Træer eller springer igjennem Hækkerne eller løber bort. Hverdan skal man dog engang faae No, saa at man kan nyde Livet!“ Han satte sig ned, samlede sine Tanker og overlagde, hvorledes han skulde blive denne Byrde qvit. Længe tænkte han forgjæves, men pludselig faldt det som Skjæl fra hans Dine. „Nu veed jeg, hvad jeg gjør!“ udbroød han, „jeg gifter mig med den tykke Trine, hun har ogsaa en Geed, saa kan hun tage min med, naar hun gaaer ud i Marken med sin, og saa behøver jeg ikke at plage mig længere.“

Mads reiste sig altsaa op, satte sine trætte Lemmer i Bevægelse og gik tvers over Gaden, thi længere Besø

Havde han ikke at gaae, over til den tykke Trines Forældre og anholdt om deres arbeidsomme og dydige Datters Haand. Forældrene betænkte sig ikke længe, men gav strax deres Samtykke. „Lige Børn lege bedst,“ meente de. Den tykke Trine blev Mads's Kone og drev begge Gederne paa Græs. Mads havde nu gode Dage og behøvede ikke at hvile sig ovenpaa Andet end sin Devenstab. Gang imellem gik han ud med hende. „Det er blot for at Hvilen kan smage mig saameget bedre ovenpaa,“ sagde han, „ellers finder man tilsidst ingen Smag deri.“

Men den tykke Trine var ikke mindre doven. „Kjære Mads,“ sagde hun en Dag, „hvorfor skulle vi, uden at have det nødig, gjøre os Livet suurt og tilbringe vor bedste Ungdomstid med Slæb og Slid? Var det ikke bedre om vi gav vor Nabo Gederne, som hver Morgen forstyrre os i vor bedste Søvn med deres Brægen. Han kunde give os en Bistade for dem; den kunde vi sætte bagved Huset paa et Sted, hvor der er Sol, og ikke bryde os videre om den. Bierne behøver man hverken at vogte eller drive i Marken; de flyve ud og komme hjem af sig selv og samle Honning uden at man har den mindste Uleilighed deraf.“ — „Du har talt som en fornuftig Kone,“ svarede Mads, „det Forslag ville vi øieblikkelig udføre; desuden smager Honningen bedre og er mere nærende end Gudemelken, og den kan ogsaa glemmes i længere Tid.“

Naboen gav dem gjerne en Bistade for de to Geder. Bierne fløi utrætteligt ud og ind fra den tidlige Morgen til den sildige Aften og fyldte Kuben med den deiligste Honning, saa at Mads om Høsten fik en heel Krukke fuld.

De satte Krukken paa et Brædt, som var flaaet fast paa Væggen i deres Sovestue, og da de vare bange for at den skulde blive sjaalen fra dem, eller at Musene skulde komme op til den, saa hentede Trine en lang Hækselstjerp og lagde den ved Siden af Sengen, for at hun, uden at have nødig at staae op, kunde naae den med Haanden og jage de ubudne Gjæster bort.

Den doyne Mads forlob ikke gjerne Sengen før Middag. „Jo før man staaer op, jo mere fortærer man,“ sagde han. En Morgen, da han saaledes endnu laa i Hjerene ved høilys Dag, sagde han til sin Kone: „Fruentimmerne holde af hvad der er sødt, og Du slikker af Honningen; inden Du faaer spist den reent op, er det bedst at vi bytte den bort for en Gaas med en lille Gjæsling.“ — „Ja, men ikke før vi have faaet et lille Barn, som kan vogte dem,“ svarede Trine. „Skulde jeg maaskee plage mig med Gjæslingen og sætte mine Kræfter til derved?“ — „Mener Du da,“ sagde Mads, „at Drengen vilde vogte Gjæs? Nutildags lystre Børnene ikke mere; de gjøre, hvad de selv ville, fordi de troe sig klogere end Forældrene, ligesom Karlen, der skulde lede Koen op og jagede efter de tre Solsorter.“ — „Na,“ svarede Trine, „det skulde bekomme ham ilde, om han ikke gjorde, hvad jeg sagde. Jeg skulde tage en Stok og banke ham, saalænge jeg kunde røre mig. See engang, Mads,“ sagde hun i sin Ivrighed og greb den Stok, som hun vilde bruge til at jage Musene bort med, „see saadan skulde han faae!“ Hun slog til, men traf uheldigvis Honningkrukken, som stod over Sengen. Krukken gik i tusinde Stykker, og den deilige Honning flød langs henad Gulvet.

„Der ligger baade Gaasen og Gjøeslingen,” sagde Mads, „nu behøver man ikke at vogte dem. Men en Lykke er det dog, at jeg ikke fik Krukken i Høvet, vi have al Aarsag til at være tilfredse med vor Skjæbne.” Og da han endnu saae en Smule Honning paa et af Skaarene, rækkede han efter det og sagde ganske fornøjet: „Lad os gjøre os tilgode med Levningerne, Rene, og saa hylle os lidt ovenpaa Skrækken; hvad gjør det, om vi staae noget senere op end sædvanlig? Dagen er dog lang nok alligevel.” — „Ja,” svarede Trine, „man kommer altid tidsnok. Kjender Du Historien om Sneglen? Den var engang buden til Bryllup og begav sig paa Veien; men saa kom den til Varnedaaben. Udenfor Huset faldt den over Gjærdet. „Der kan man see,” sagde den, „det duer ikke at flynde sig.”

De tre Haandværksvende.

Der var engang tre Haandværksvende, de vare blevne enige om altid at blive sammen paa deres Vandring og at arbejde i een By. Da nogen Tid var gaaet, fandt de ingen Fortjeneste mere hos deres Mestere, saa at de tilsidst vare ganske blottede og ikke havde Noget at leve af. „Hvad skulle vi finde paa?“ sagde den Ene, „her kunne vi ikke blive; vi maae vandre videre, og naar vi ikke kunne faae Arbeide i den By, vi komme til, saa maae vi gjøre Aftale med Krosfaderen om at skrive ham til, hvor vi gaae hen, for at den Ene kan faae Efterretninger fra den Anden, og saa ville vi skilles.“ Dette syntes de Andre godt om. De gav sig nu paa Vandring og underveis mødte de en kostbart klædt Mand, der spurgte dem, hvem de vare. „Vi ere Haandværksvende og søge Arbeide,“ sagde de; „vi have hele Tiden holdt os sammen; men hvis vi ikke snart faae Noget at fortjene, maae vi skilles ad.“ — „Det behøve I ikke,“ sagde Manden. „Ville I gjøre hvad jeg siger, skulle I hverken mangle Penge eller Arbeide; I skulle endog blive store Herrer og holde Hest og Vogn.“ — „Naar det kun ikke skader vor Sjæls Salighed,“ svarede den Ene, ville vi nok gjøre det.“ „Nei,“ sagde Manden, „I skulle ikke høre mig til.“ Men den

Anden havde ftelet ned til hans Been, og da han derved havde seet en Hestesod og en Menneffesod, vilde han ikke indlade sig med ham. Men Janden sagde: „Giv Eder tilfreds; det er ikke Eder, jeg vil tillivs, det gjælder en anden Sjæl, som allerede næsten er min, og som jeg nu vil gjøre det af med.“ Da de meente at være sikke, gav de deres Samthkke, og Janden sagde dem derpaa, hvad han forlangte. Den Første skulde, paa Alt, hvad man spurgte ham om, blot svare: „Alle Tre,“ den Anden skulde sige: „For Penge,“ og den Tredie: „Det var Ret.“ Dette skulde de bestandig sige efter hinanden, men ellers maatte de ikke sige et eneste Ord. Overtraadte de denne Befaling, saa mistede de strax alle Pengene; men saalænge de holdt sig dette efterretteligt, skulde deres Lommer bestandig være fulde.

Til en Begyndelse gav han dem strax Saameget, de kunde bære, og sagde, at de skulde gaae til Byen, ind i Vertshuset. Dette gjorde de, og Verten kom dem strax imøde og spurgte, om de vilde have Noget at spise. „Alle Tre,“ sagde den Første. „Det tænkte jeg nok,“ svarede Verten. „For Penge,“ sagde den Anden. „Det er begribeligt,“ svarede Verten. „Det var Ret,“ sagde den Tredie. „Davel er det Ret,“ vedblev Verten, og derpaa satte han dygtig Mad og Drikke for dem og vartede dem omhyggeligt op. Da Maaltidet var tilende, kom Verten med sin Regning. „Alle Tre“ — „for Penge“ — „det var Ret,“ sagde de. „Davel er det Ret,“ svarede Verten, „I maae betale alle Tre, og uden Penge kan jeg ikke bespise Folk.“ Men de betalte meget Mere, end han havde forlangt, saa at de andre Gjæster gjorde store Dine og sagde: „De Folk ere nok ikke rigtige i Hovedet.“ — „Nei, vist ere de ikke,“

sagde Verten, „de have en Skrue løs.“ De bleve endnu
 siddende noget i Vertshuset og sagde ikke Andet end: „Alle
 Tre“ — „for Penge“ og „det var Ret;“ men de saae
 og vidste Alt, hvad der foregik. Lidt efter kom der en
 riig Kjøbmand ind, han havde mange Penge hos sig og
 sagde: „Herr Vert, gjem mine Penge for mig; jeg er
 bange, at disse tre forløbne Haandværksvende skulle stjæle
 dem fra mig.“ Verten gjorde, som han havde sagt, og
 idet han bar Badsækken igjennem Stuen, følte han, at den
 var ganske tung af Guld. Han anviste derpaa de tre
 Haandværksvende et Leie nede i Gjæstestuen, men Kjøb-
 manden fik et Bærelse for sig selv evenpaa. Midt om
 Natten, da Verten mærkede, at Alle sov, gik han og hans
 Kone op og sloge den rige Kjøbmand ihjel med en Brænde-
 øxe, og da de havde gjort dette, lagde de sig til at sove.
 Da det var blevet Dag, blev der en stor Hurlumhei,
 Kjøbmanden laa myrdet i sin Seng og svømmede i sit
 Blod. Alle Gjæsterne stak Hovederne sammen, men Ver-
 ten sagde: „De have de tre forrykte Haandværkere
 gjort.“ Gjæsterne fandt det rimeligt og svarede: „Det
 kan ikke have været noget Anden.“ Verten kaldte dem for
 sig og spurgte: „Have I myrdet Kjøbmanden.“ „Alle Tre,“
 svarede den Gne. „For Penge,“ sagde den Anden. „Det
 var Ret,“ sagde den Tredie. „Der kunne I høre,“ sagde
 Verten, „de tilstaae det selv.“ De bleve altsaa fæstede i
 Fængsel og skulde henrettes. Som de nu sad der og mær-
 kede, at det dog vilde blive Alvor, begyndte de at blive
 bange; men om Natten kom Fanden til dem og
 sagde: „Hold Eder endnu stive een Dag og for-
 skjerts ikke Eders Lykke; der skal ikke blive frummet et

Haar paa Gders Hoveder." Dagen efter kom de i Forhør.
 „Det er altsaa Gder, som ere Morderne?" spurgte Dom-
 meren. „Alle Tre." — „Og hvorfor have I myrdet
 Kjøbmanden?" — „For Penge." — „I flette Menneſker,"
 vedblev Dommeren, „angre I ikke, hvad I have gjort?"
 — „Det var Ret," ſagde den Tredie. „De have beſjendt
 og ere oveniſkjøbet halſtarrige," ſagde Dommeren, „fører
 dem ſtrax til Retterſtedet." Man trak altsaa af med dem,
 og Verten maatte være med at ſlaae Kreds om dem. Da
 nu Rakkerknegtene toge fat paa dem og førte dem op paa
 Skaffottet, hvor Skarpretteren ſtod parat til at henrette
 dem, kom der pludſelig en Kærlig med fire blodrøde Buxer
 for; den ſoer aſted med en ſaadan Gart, at der ſprang
 Gnifter af Stenene, og ud af Vinduet blev der vinket med
 et hvidt Tørklæde. „Der kommer Bardon," ſagde Skarp-
 retteren, og ud af Bognen blev der ligeledes raabt: „Bar-
 don! Bardon!" Banden kom nu ud, prægtigt klædt, ſom
 en meget fornem Herre. „Diſe Tre ere uſkyldige," ſagde
 han. „I kunne nu frit tale, ſig reent ud, hvad I have
 ſeet og hørt." Da ſagde den Førſte: „Vi have ikke
 dræbt Kjøbmanden; Morderen ſtaaer der i Kredſen." I
 det Samme pegede han paa Verten. „Vil I have Be-
 viis for at det er ſandt, ſaa gaae hen i hans Kjelder,
 der hænge endnu mange Andre, ſom han har taget Livet
 af." Dommeren ſendte nu Rakkerknegtene hen, og de kom
 ſnart tilbage og meldte, at det forholdt ſig rigtigt. Saa-
 ſnart Dommeren hørte dette, lod han Hovedet hugge af
 Verten. Men Banden ſagde til de tre Gaandværksvende:
 „Nu har jeg den Sjæl, jeg vilde have fat i; I derimod
 ere frie og have Penge nok for beſtandig."

Den gamle Kone i Skoven.

En fattig Tjenestepige kjørte engang med sit Herfskab igjennem en stor Skov, og ligesom de vare midt inde i den, kom der nogle Røvere frem af Krattet og myrdede hvem de kunde faae fat paa. De Reisende bleve alle dræbte med Undtagelse af Tjenestepigen, som i sin Angst var sprungen ud af Vognen og havde skjult sig bag et Træ. Da Røverne vare borte med deres Bytte, kom hun frem og saae den store Ulykke, der var skeet. Hun gav sig til at græde bitterligt og sagde: „Hvad skal jeg arme Pige nu gribe til? — Jeg kan ikke finde Vei ud af Skoven, og her boer ikke et Menneske; jeg kommer til at sulte ihjel.“ Hun gik rundtom og søgte om Veien, men kunde ikke finde den. Da det var blevet Aften, satte hun sig under et Træ og befalede sig Gud ivold i den Hensigt at blive siddende der, hvad der end maatte skee. Men da hun havde siddet der noget, kom der en hvid Due flyvende hen til hende, og den havde en lille Guldnøgle i Næbet. Den lagde Guldnøglen i hendes Haand og sagde: „Seer Du det store Træ derhenne? — Udenpaa det er der en lille Slaa, luk den op med denne Nøgle, saa vil Du finde Mad nok, saa

at Du ikke mere behøver at lide Hunger.“ Hun gik hen til Træet, lukkede det op og fandt en Skaal Mælk, og ved Siden deraf laa saameget Hvedebrød, at hun kunde spise sig mæt. Da hun havde gjort dette, sagde hun: „Nu er Klokken saamange, at Hønsene derhjemme gaae til Ro. Jeg er saa træt, giv jeg ogsaa kunde lægge mig i min Seng.“ I det Samme kom Duen igjen flyvende, men med en anden lille Guldnøgle i Næbet, og sagde: „Luk det Træ op derhenne, saa vil Du finde en Seng.“ Hun lukkede det op og fandt en deilig, hvid Seng; da bad hun den gode Gud, at han vilde holde sin Haand over hende i denne Nat, og lagde sig til at sove. Om Morgen kom Duen igjen for tredje Gang; den havde atter en lille Guldnøgle med sig og sagde: „Luk det Træ op derhenne, saa vil Du finde Klæder.“ Da hun lukkede det op, fandt hun nogle Klæder, besatte med Guld og Edelstene, saa kostelige, at ingen Prindsesse havde Mage dertil.

Saaledes levede hun en Tidlang i Skoven, og hver Dag kom Duen og skaffede hende, hvad hun behøvede. Men en Dag kom den til hende og sagde: „Vil Du gjøre mig en Tjeneste?“ „Hjertelig gjerne,“ svarede Pigen. Duen sagde derpaa: „Jeg vil føre Dig hen til et lillebitte Huus, gaae derind. Ved Kaffelovnen sidder en gammel Kone som siger: „Goddag“. Men svar hende for Guds Skyld ikke, hvad hun ogsaa gjør, men gaae forbi hende tilhøre; der er en Dør, luk den op, saa kommer Du ind i en Stue, hvor der ligge alleslags Ringe paa Bordet; der er en Mængde med funklende Stene, men dem lader Du ligge og søger en ganske glat ud, som maa være deriblandt, og den bringer Du mig, saa hurtigt Du

kan." Pigen gif hen til Huset og traadte ind af Døren. Der sad en gammel Kone, som spillede Vinene op ved at see hende og sagde: „Goddag, mit Barn." Men hun svarrede hende ikke og gif hen til den anden Dør. „Hvor skal Du hen?" raabte den Gamle og greb hende i Kjolen for at holde hende tilbage, „det er mit Huns, og der maa Ingen komme, uden at jeg vil have det." Men Pigen taug ganske stille, gjorde sig løs fra hende og gif uden videre ind i den anden Stue. Der laae en umaa- bellig Mængde Ringe paa Bordet, og de glimrede og blin- kede saa det skar hende i Vinene; men hun ledte kun efter den glatte, som hun dog ikke kunde finde. Som hun saa- ledes søgte, saae hun den Gamle, som vilde liste sig forbi hende; hun havde et Fuglebuur i Haanden, det vilde hun ud med. Pigen gif løs paa hende og tog Buret fra hende, og da hun holdt det iveiret og saae ind i det, sad der en Fugl derinde med den glatte Ring i Næbet. Hun tog nu Ringen og løb fornøiet med den til sit Hjem i Skoven, i det Haab at den hvide Due skulde komme og hente den, men den kom ikke. Hun lænede sig derfor til et Træ for at vente paa Duen, og ligesom hun stod saa- ledes der, begyndte Træet at blive blødt og høieligt og at sænke sine Grene ned. Med Get slyngede det Grenene om hende, og da hun saae sig om, var det en smuk Mand, som omsavnede og kyskede hende ømt og sagde: „Du har forløst mig og befriet mig fra den Gamles Magt. Hun er en slem Her og havde forvandlet mig til et Træ; men et Par Timer hver Dag var jeg en hvid Due, og saa- længe hun var i Besiddelse af Ringen, kunde jeg ikke saae min menneffelige Skikkelse igjen." Hans Tjenere

og Heste, som hun ogsaa havde forvandlet til Træer, bleve un ligeledes løste af Fortryllelsen og kom hen til ham. De førte derpaa Allesammen hjem til hans Rige, thi han var en Kongesøn; og de To holdt Bryllup og bleve lykkelige for bestandigt.

Rakkelovnen.

I den Tid, da der endnu var Hereri til, blev en Kongesøn forgjort af en gammel Her, saa at han maatte sidde ude i Skoven i en stor Rakkelovn. Der tilbragte han mange Aar, og Ingen kunde befrie ham. Endelig kom der en Kongedatter igjennem Skoven, hun var gaaet vild, og kunde ikke finde sin Faders Rige igjen; i ni Dage havde hun saaledes gaaet omkring og kom omsider til Dvænen. En Stemme indenfra spurgte hende: „Hvor kommer Du fra og hvor vil Du hen?“ — „Jeg har taget feil af Veien til min Faders Kongerige og kan ikke finde hjem igjen,“ sagde hun. „Jeg skal hjælpe Dig hjem, og det endda i kort Tid,“ svarede det inde fra Rakkelovnen; „men saa maa Du underskrive, at Du vil gjøre, hvad jeg forlanger. Jeg er en større Kongesøn, end Du er Kongedatter, og jeg vil gifte mig med Dig.“ Hun blev baade angst og bange og tænkte; „Du gode Gud, hvad skal jeg gjøre med den Rakkelovn!“ Men da hun gjerne vilde hjem igjen til sin Fader, underskrev hun dog, at hun vilde gjøre, hvad han forlangte. „Saa maa Du komme her tilbage og tage en Kniv med Dig, som Du maa strabe et

Hul i Jernet med," sagde han, og derpaa gav han hende en Følgesvend med, som gik ved Siden af hende uden at sige et eneste Ord; men i to Timer bragte han hende hjem igjen.

Der blev stor Fryd og Gammen paa Slottet, da Prindsessen kom tilbage, og den gamle Konge faldt hende om Halsen og kysede hende. Men hun var meget bebrøvet og sagde; „Kjære Fader, Du kan ikke tænke Dig, hvorledes det er gaaet mig. Jeg var ikke kommen ud af den store Skov og hjem igjen, hvis jeg ikke var kommen til en Kaffelovn, som jeg maatte forskrive mig til og love at jeg vilde komme tilbage, befrie den og gifte mig med den." Den gamle Konge blev saa forstræffet ved at høre dette, at han nær var falden i Asmagt, thi han havde kun denne eneste Datter. Omfiden bleve de enige om, at de vilde sende Møllerens Datter, som var en smuk Pige, i hendes Sted. Hende sendte de da derud, gav hende en Kniv med og sagde, at hun skulde strabe med den paa Kaffelovnen. Hun strabede ogsaa i fire og tyve Timer, men kunde ikke faae det Mindste af den. Da det begyndte at grye ad Dag, raabte det inde i Dvnen: „Jeg synes det er Dag derude!" — „Det synes jeg med," svarede hun, „jeg troer, jeg kan høre min Faders Mølle klappre." — „Du er altsaa en Møllerdatter? gaae strax hjem og lad Kongedatteren komme herhen." Hun gik altsaa tilbage og sagde til Kongen, at han derude ikke vilde have med hende at bestille; han vilde kun have hans Datter. Kongen blev ganske forstræffet, og Datteren gav sig til at græde. Men der var endnu en Svinehyrdes Datter, hun var meget smukkere end Møllerdatteren, og hende bleve de

enige om at give nogle Penge, for at hun skulde gaae ud til Raffelovnen istedetfor Kongedatteren. Hun blev altsaa sendt derud og maatte strabe i fire og tyve Timer i Get væk; men hun kunde ikke faae Noget af den. Da det blev Dag, raabte det inde fra Dyngen: „Jeg synes, det er Dag derude!“ — „Det synes jeg med,“ svarede hun, „jeg kan allerede høre min Fader tude i sit Horn.“ — „Du er altsaa en Evinehyrdedatter? gaae strax hjem igjen og lad Prindsessen komme; sliig hende, at jeg skal holde, hvad jeg har lovet hende; men hvis hun ikke kommer, lader jeg hele Riget gaae tilgrunde, saa at der ikke bliver Steen tilbage paa Steen.“ Da Kongedatteren hørte dette, stak hun i at græde; men der var nu ikke Andet for, hun maatte holde sit Løfte. Hun tog da Afsked med sin Fader, stak en Kniv til sig og gik ud i Stoven til Raffelovnen. Saasnart hun var kommen dertil, begyndte hun at strabe, og Jernet gav efter, saa at hun, inden to Timer vare forløbne, allerede havde strabet et lille Hul deri. Hun kigede ind igjennem det og saae nu en smuk Ungling, der var saa deilig og glimrede af Guld og Edelfæne, saa at hun strax blev forelsket i ham. Nu strabede hun videre og gjorde Hullet saa stort, at han kunde komme ud deraf. „Du er Min og jeg er Din,“ sagde han, „Du er min Brud, thi Du har befriet mig.“ Han vilde føre hende med sig til sit Rige, men hun bad ham om, at hun dog endnu engang maatte gaae til sin Fader. Dette tillod Kongesønnen hende, men paa den Condition, at hun ikke maatte tale mere end tre Ord med sin Fader, og saa skulde hun strax komme tilbage. Hun gik altsaa hjem; men hun talte mere end tre Ord, og i det Samme for-

svandt Raskelovnen og blev flyttet langt bort over Glas-
bjerger og skarpe Sværd; men Kongesønnen var frelst og kom
ikke mere ind i den.

Da hun havde taget Afsted med sin Fader, tog hun
nogle Penge til sig, men ikke mange, gik igjen ud i den
store Skov og søgte efter Raskelovnen; men den var
ikke til at finde. I ni Dage søgte hun, men saa var
hun blevet saa sulten, at hun ikke kunde holde det ud, thi
hun havde intet Mere at leve af. Og da det blev Aften,
satte hun sig op i et lille Træ, hvor hun agtede at til-
bringe Natten, da hun var bange for de vilde Dyr. Da
det var blevet Midnat, saae hun et lille Lys langt borte.
„Ak, der vilde jeg være i Sikkerhed,“ tænkte hun, steg
ned af Træet og gik efter Lyset, men undervejs bad hun.
Noget efter kom hun til et lillebitte, gammelt Hus;
rundtom det vorede høit Græs, og udenfor det stod en
lille Etabel Brænde. „Hvor kommer Du dog hen?“
tænkte hun og kigede ind ad Vinduet; men hun kunde ikke
see Andet derinde end bare tykke, smaa Skruptudser, og
saa var der et deiligt dækket Bord, besat med Vin og
Steg, og Tallerkenerne og Bægerne vare af Sølv. Hun
tog Mod til sig og bankede paa. I næste Dieblit raabte
den tykkeste af Tudserne:

„Lille Jomfru, fin og grøn,

Brud og skøn,

Dvak, dvak, dvak!

Mak, mak, mak!

Sprinkelbeen, løb hen og hør,

Hvem der banked' paa vor Dør.“

Strax sprang en lille Skruptudse hen og luskede op for hende. Idet hun kom indenfor Døren, hørte de hende Alle velkommen og bad hende sætte sig, hvorpaa de spurgte hvor hun kom fra og hvor hun vilde hen. Hun fortalte nu Alt, som det var gaaet til, og at baade Kæftelsoenen og Kongesønnen vare forsvundne, fordi hun havde overtraadt hans Befaling, ikke at sige mere end tre Ord; men at hun nu vilde gaae over Bjerge og Dale og blive ved at søge, indtil hun fandt ham. Da hun var færdig med sin Fortælling, sagde den gamle Tykke:

„Lille Jomfru, fin og grøn,

Prud og skøn,

Dvak, dvak, dvak,

Mak, mak, mak!

Sprinkelbeen, løb hen og spring,

Min min store Kæfte bring.“

Den lille skyndte sig at hente Kæften. De bragte hende derpaa Mad og Drikke og førte hende siden til en yndig, opredt Seng, hvor Alt var ligesom Fløil og Silke; der lagde hun sig i, bad sin Aftenbøn og faldt isøvn. Da det blev Dag, stod hun op. Den gamle Skruptudse tog tre Naale frem af sin store Kæfte, gav hende dem og sagde at hun skulde tage dem med sig; de vilde være hende til Nytte, thi hun skulde over et høit Glasbjerg, over tre skarpe Sværd og over et stort Vand; kunde hun komme derover, vilde hun træffe sin Elskede igjen. Foruden Naalene fik hun to andre Ting, som hun ogsaa skulde passe godt paa, nemlig et Plovhjul og tre Nødder. Hun begav sig nu paa Reisen, og da hun kom til Glasbjerget, stak hun de tre Naale bagved Fødderne og derpaa igjen foran

og kom jaaledes over. Da hun var kommen paa den anden Side af Bjerget, glemte hun dem paa et Sted, som hun nøie lagde Mærke til. Noget efter kom hun til de tre skarpe Sværd, men hun satte sig paa Bløvhjulet og rullede over dem. Endelig kom hun til et stort Vand, og da hun havde ladet sig sætte over det, kom hun til et stort, smukt Slot. Hun gik ind i det og spurgte om Condition; hun var en fattig Tjenestepige, som ønskede at blive fæstet, sagde hun. Hun vidste nemlig, at Kongesønnen var derinde, han som hun havde befriet fra Raskelovnen ud i Skoven. Hun blev da fæstet som Koffepige for en meget ringe Løn. Men Kongesønnen havde allerede faaet sig en Anden, som han vilde gifte sig med, thi han troede, at den første Kongedatter var død for længe siden. Om Aftenen, da hun havde vasket op og var blevet færdig i Kjøkkenet, følte hun i sinomme og fandt de tre Nodder, som den gamle Skruptudse havde givet hende. Hun knækkede den ene og vilde spise Kjernen; men see, da var der en deilig, kongelig Klædning indeni. Da Bruden hørte dette, kom hun ud til hende og vilde købe Klædningen af hende; det var ingen Dragt for en Tjenestepige, sagde hun. Men hun vilde ikke sælge den uden paa den Betingelse, at hun maatte faae Lov til at sove en Nat i hendes Brudgoms Kammer. Bruden indrømmede hende det, fordi Dragten var saa smuk, og hun endnu ikke havde havt Mage dertil. Om Aftenen sagde hun til sin Brudgom: „Den tosfede Tøs vil endelig sove i dit Kammer inat.“ — „Ja, naar Du ikke har Noget derimod, saa har jeg det heller ikke,“ sagde han. Men forinden gav hun ham et Glas Vin, hvori hun havde kommet en Sovedrik. Den rye Koffepige blev

Iuffet ind i Sovekammeret, men han sov allerede saa
 haardt, at det ikke var muligt at faae ham vaagen. Hun
 græd hele Natten og raabte: „Det er mig, som har befriet
 Dig i den vilde Skov og faaet Dig ud af Raskelovnen;
 jeg har ledt om Dig alle vegne og er gaaet over et Glas-
 bjerg, over tre skarpe Sværd og over et stort Vand, før-
 end jeg har funden Dig, og nu vil Du ikke høre mig.“ Tje-
 nerne stode udenfor Døren og hørte hende græde hele Nat-
 ten, og om Morgenens sagde de det til deres Herre. Af-
 tenen efter, da hun havde vasket op, knækkede hun den an-
 den Nød; der var en langt smukkere Klædning i, og da
 Bruden saa det, vilde hun købe den med. Men Pigen
 vilde ikke have Penge; hun udbad sig kun, at hun endnu en
 Nat maatte ligge i Brudgommens Kammer. Bruden gav ham
 da igjen en Sovedrif, saa at han faldt i saa haard Søvn
 at han Intet kunde høre. Røkkepigen græd den hele ud-
 slagne Nat og raabte, at det var hende, der havde befriet
 ham i den vilde Skov og faaet ham ud af Raskelovnen,
 at hun havde søgt ham alle vegne og var gaaet over et
 Glasbjerg, tre skarpe Sværd og et stort Vand, og nu, da
 hun havde fundet ham, vilde han ikke høre hende. Ogsaa
 denne Nat hørte Tjenerne, der stode udenfor Døren, hende
 græde hele Tiden, og om Morgenens sagde de det til deres
 Herre. — Den tredie Aften da hun havde vasket op,
 knækkede hun den sidste Nød, den var en endnu smukkere
 Klædning i, som struttede af bare Guld. Da Bruden saa
 denne, vilde hun absolut have den med, og Pigen gav
 hende den ogsaa paa den Betingelse, at hun for tredie
 Gang maatte ligge i Brudgommens Kammer. Men denne
 Gang tog Kongesønnen sig iagt og heldte Sovedriften bort,

og da hun begyndte at græde og raabte: „Min Elskede, det er mig, som har forløst Dig fra Kæftelovnen i den gruelige, vilde Skov,” sprang han op og sagde: „Du er den Rette, Du er min, og jeg er din.” Derpaa satte han sig, endnu i den samme Nat, med hende i en Vogn, men iforveien tog han Klæderne fra den falske Brud, saa at hun ikke kunde staae op. Da de kom til det store Vand, lode de sig sætte over, ved de tre skarpe Sværd satte de sig paa Bløvhjulet, og da de kom til Glasbjerget, stak de Maalene deri. Saaledes naaede de omsider lykkeligt til det gamle, lillebitte Huus; men idet de vilde gaae derind, blev det til et stort Slot. Skruptudserne vare allesammen forløste; det var lutter Kongebørn, og de vare glade og fornøiede. Der blev holdt Bryllup, og de bleve boende i Slottet, som var meget større end hendes Faders Slot. Men da den gamle Konge beklagede sig over, at han skulde være alene, reiste de hen og hentede ham. De havde nu to Kongeriger og levede lykkeligt med hinanden.

Snip, snap, Snude,
Du er Historien ude.

Afselsalaten.

Der var engang en ung Jæger, han gik ud i Skoven for at jage. Han var af Naturen munter og let om Hjertet, og da han derfor gik og sløitede lystigt, kom der en syg, lille, gammel Kjærling hen til ham og sagde: „Geddag, kjære Jæger, Du er glad og fornøiet, men jeg lider baade Sult og Tørst, giv mig dog en Almisje.“ Det gjorde Jægeren ondt for den stakkels Kone, han greb i Lommen og gav hende en i Forhold til hans Formue klæffelig Gave, hvorpaa han vilde gaae videre. Men Konen holdt fast paa ham og sagde: „Her engang, kjære Jæger, for dit gode Hjertes Skyld vil jeg give Dig en Forvaring. Gaae kun freidigt videre, saa vil Du om en liden Etund komme til et Træ, hvorpaa der sidder ni Fugle; de have en Kappe imellem Kløerne og nappes om den. Læg din Bøsse an og skyd ind imellem dem; saa ville de ikke alene lade Kappen falde, men en af Fuglene vil ogsaa blive truffen og styrte ned ned. Kappen tager Du med Dig, det er en Duffekappe; naar Du kaster den om Dig, behøver Du kun at ønske Dig hverhen Du vil, saa kommer Du strax derhen. Den døde Fugls Hjerte tager Du ud og syn-

fer det heelt, saa vis Du hver Morgen, naar Du staar op, finde en Guldmynt under dit Hovedgjerde."

Jægeren takkede den kloge Kone og tænkte ved sig selv: „Det er godt nok, hvad hun har lovet mig; naar det nu bare maatte gaae i Opfyldelse." Men neppe havde han gaaet omtrent hundrede Skridt, saa hørte han en saadan Dovdbren og Skrigen oppe i Grenene, at han skyndte sig at see op, og han saa nu en Flok Fugle, som rev og sled med Næb og Klør i et Klæde; de freg, rustede i hinanden og sloges, som om enhver af dem vilde have det alene. „Naa," sagde Jægeren, „det er dog mærkeligt, det gaaer jo accurat saadan til, som Konen sagde," hvorpaa han lagde sin Bøsse an og fyrede ind imellem dem, saa Fjerene fløj rundtom. Diebliffeligt toge Dyrene striggende Flugten, men et af dem faldt dødt ned, og Rappen faldt ligeledes ned paa Jorden. Jægeren gjorde nu, som den Gamle havde sagt, skar Fuglen op, tog Hjertet ud, slugte det og tog Rappen hjem med sig.

Morgenen efter, da han vaagnede, faldt Løftet om Guldmynten ham ind, og han vilde derfor see, om det ogsaa var opfyldt. Men da han løstede sin Hovedpude op, blinkede der ham virkelig et Guldstykke imøde, og den næste Morgen sandt han igjen eet, og saaledes blev det ved at gaae hver Morgen, naar han stod op. Paa den Maade samlede han sig en heel Bunke Guld, men tilsidst tænkte han; „Hvad hjælper alt mit Guld mig, naar jeg bliver herhjemme? Jeg maa ud i Verden og see mig om."

Han sagde da Farvel til sine Forældre, tog sin Jagt-tasse paa, Bøssen paa Nakken og drog ud i Verden. Underveis kom han igjennem en thy Skov, og da han var

Kommen ud af den, laa der foran ham en Slette, paa hvilken der kneisede et anseelige Slot. Ved et af Vinduerne stod en gammel Dame med en mageløs deilig Jomfru. Men den Gamle var en Her og sagde til den unge Pige: „Derhenne kommer En ud af Skoven, han har en kostbar Skat i sig; den maae vi have fra ham, min Hjertedatter, det er bedre at vi have den end han. Jeg skal sige Dig, han har sunket et Fuglehjerte, og derfor ligger der hver Morgen et Guldstykke under hans Hovedgjerde.“ Hun fortalte hende nu Sammenhængen dermed og hvorledes hun skulde bære sig ad, og tilsidst truede hun hende og sagde med gnistrende Dine: „Hvis Du ikke gjør, som jeg har sagt, skal Du ikke døe i Synden.“ Da nu Jægeren kom nærmere, saae han den unge Pige og sagde ved sig selv: „Jeg har gaaet langt og kan trænge til at hvile mig; jeg vil tage ind i det smukke Slot, Penge har jeg jo nok af.“ Men den egentlige Marsag var, at han havde faaet Die paa den smukke Pige.

Han traadte da ind i Huset, hvor han blev meget venligt modtaget og gjæstfrit beværtet. Det varede ikke længe, saa var han saa forelsket i Herrevigen, at han ikke tænkte paa Andet end hende; han saae kun efter hendes Dine, og hvad hun forlangte, det gjorde han med Glæde. „Nu maae vi have Fuglehjertet fra ham,“ sagde den Gamle, „for nu veed han hverken om han har det eller ei.“ Hun tillavede altsaa en Drif, og da den var færdig, heldte hun den i et Bæger, gav Pigen det og sagde, at hun skulde byde Jægeren det. Dette gjorde hun ogsaa og sagde: „Drif paa mit Velgaaende, min Kjære!“ Han tog Bægeret, og saasnart han havde drucket Indholdet, fik han ondt

og fastede Fuglehjertet op. Vigen maatte hemmelig tage det op og derpaa selv synke det, thi saaledes vilde den Gamle have det. Fra nu af fandt han ingen flere Penge under sin Hovedpude; de laae derimod under den unge Piges Hovedgjerde, hvor den Gamle hentede dem hver Morgen. Men han var saa forgabet i Pigen, at han ikke tænkte paa Andet end paa at fornøie hende.

Den gamle Her sagde derpaa: „Nu have vi rigtignok Fuglehjertet; men Dnskekappen maae vi ogsaa have fra ham.“ — „Lad ham beholde den,“ sagde Pigen, „han har jo mistet sin Rigdom.“ Men den Gamle blev vred og sagde: „Nei, saadan en kostelig Ting, hvis Mage kun yderst sjelden bliver funden i Verden, den skal og maa jeg have.“ Hun sagde nu Pigen, hvordan hun skulde bære sig ad dermed, og hvis hun ikke lystrede, skulde det gaae hende ilde. Pigen gjorde da, som den Gamle havde sagt. Med Gæt stillede hun sig ved Vinduet og saae ud med et bedrøvet Ansigt. Hvorfor er Du saa bedrøvet?“ spurgte Jægeren. „Ak, min Ven,“ svarede hun, „derovre ligger Granatbjerget, hvor de kostbare Edelstene vore. Jeg vilde saa gjerne have nogle af dem, at jeg bliver ganske ilde tilmode, naar jeg tænker derpaa! Men hvem kan faae fat paa dem? Alene Fuglene, som kunne flyve! Menneſter kunne aldrig komme derhen.“ — „Er der ikke Andet iveien,“ sagde Jægeren, „den Sorg skulle vi snart faae slukket.“ Med disse Ord tog han hende ind med under sin Kappe og ønskede sig over paa Granatbjerget, og i samme Dieblik sad de der begge To. Fra alle Sider funklede Edelstenene dem imøde, saa at det var en Lyst at see derpaa, og de samlede de smukkeste og kostbareste sam-

men. Men den Gamle havde ved sin Hereskunst gjort Jægeren søvnig, saa at han sagde: „Lad os sætte os lidt ned og hvile os, jeg er saa træt, at jeg ikke kan staae paa Benene.“ De satte sig altsaa ned, og han lagde sit Hoved i hendes Skjød og faldt isøvn. Da han sov rigtig trygt, løste hun Rappen af hans Skuldre og tog den selv paa, samlede Edelstenene op og ønskede sig hjem.

Da Jægeren havde sovet ud og vaagnede, saae han, at hans Elskede havde bedraget ham og ladet ham blive alene tilbage paa det øde Bjerg. „O,“ sukkede han, „hvor Utrofskab dog kan være stor i denne Verden!“ Han græd og vred sine Hænder og vidste ikke, hvad han skulde gribe til. Men Bjerget tilhørte nogle vilde, uhyre Kæmper, og det varede ikke længe, før tre af dem kom anstigende. Han lagde sig da ned og lod som han sov. Da Kæmperne kom hen til ham, stødte den ene til ham med Foden og sagde: „Hvad er det for en Jordorm, som ligger der med lukkede Dine?“ — „Trød ham ihjel,“ sagde den Anden. „Det var ogsaa Umagen værd,“ sagde den Tredie, „lad ham kun leve; her kan han jo dog ikke blive, og gaaer han høiere op, tage Skyerne ham med sig.“ Under denne Samtale gik de forbi; men Jægeren havde mærket sig deres Ord, og saasnart de vare borte, stod han op og flaaede op paa Bjergtoppen. Da han havde siddet der lidt, kom der en Sky svævende, den greb ham, tog ham med sig og førte ham en Tidlang om i Lusten, men derpaa sænkede den sig og gik langsomt ned over en stor, af en Muur omgiven Kjøkkenhave, saa at han kom til at hvile blødt paa Raal og Urter.

Jægeren saae sig om og tænkte: „Naar jeg blot havde

Noget at spise. Jeg er saa sulten, og det vil nok falde vanskeligt at komme videre; men her seer jeg hverken Æbler eller Pærer eller anden Slags Frugt; det er bare Urter Altsammen." Omsider meente han som saa: „Til Nød kan jeg spise noget Salat; den smager jo rigtignok ikke af Meget, men den vil dog forfriske mig." Han udsøgte sig altsaa et smukt Hoved og begyndte at spise deraf; men neppe havde han faaet et Par Mundfulde tillids, før han blev heelt underligt tilmode og følte sig ganske forandret. Han fik fire Been, et tykt Hoved og to lange Drer, og han saa nu til sin store Skræk, at han var bleven forvandlet til et Æsel. Men da han endnu var var meget sulten, og den saftige Salat ifølge hans nuværende Natur smagte ham godt, blev han ved at spise med stor Graadighed. Endelig kom han til et andet Slags Salat, men neppe havde han spist noget deraf, saa følte han paany en Forandring, og i det Samme fik han sin menneskelige Stikkelse tilbage.

Jægeren lagde sig nu ned for at hvile sig og faldt snart i tryk Søvn. Den næste Morgen, da han vaagnebe, brød han eet Hoved af den onde Salat og eet af den gode, idet han tænkte: „Det skal nok hjælpe mig til at faae min Giendom igjen og til at straffe Troløsheden." Han stak derpaa Hovederne til sig, klavrede over Muren og gik videre, for at lede sin Elskedes Slot op. Da han havde vanket om i et Par Dage, fandt han det heldigvis igjen. Han malede sig derpaa bruun i Ansigtet, saa at hans egen Moder ikke havde kunnet kjende ham igjen, gik ind i Slottet og bad om Herberg. „Jeg er saa træt," sagde han, „at jeg ikke kan komme videre." Heren spurgte ham:

„Hvem er I, Landsmand, og i hvad Grinde reiser I?“ —
 „Jeg er Tjener hos Kongen,“ svarede han, „og jeg er
 bleven udsendt for at opsoge den kosteligste Salat, som fin-
 des under Solen. Jeg har ogsaa været saa heldig at
 finde den og bringer den med mig; men Solen brænder
 saa heedt, at jeg er bange for at de spæde Planter skulle
 visne, saa at jeg ikke veed, om jeg skal bære dem videre
 eller ei.“

Da den Gamle hørte ham tale om den kostelige Sa-
 lat, løb Tænderne i Vand paa hende, og hun sagde:
 „Kjære Landsmand, lad mig dog smage denne vidunderlige
 Salat.“ — „Ja, hvorfor ikke,“ svarede han, „jeg har to
 Hoveder med, saa jeg kan gjerne give Jer det ene,“ hvor-
 paa han luffede sin Pose op og gav hende det onde.
 Heren anede ingen Uraad, og hun var saa lystet efter
 den nye Ret, at hun selv gik ud i Køkkenet for at lave den
 til. Da den var færdig, kunde hun ikke vente, til den
 kom paa Bordet, men hun tog strax et Par Blade og
 puttede dem i Munden og saasnart hun havde sunket
 dem, mistede hun ogsaa sin menneskelige Stikkelse
 og løb som et Udsel ned i Gaarden. Nu kom Pigen ud
 i Køkkenet, saae den færdige Salat og vilde bære den
 ind; men undervejs paakom der hende efter gammel Vane
 en heftig Lyst til at smage, og hun spiste derfor et Par
 Blade. Diebliffelig gjorde den ogsaa sin Virkning paa
 hende; hun blev ligeledes forvandlet til et Udsel, løb ned
 i Gaarden til den Gamle og lod Fadet med Salaten falde
 paa Gulvet. Imidlertid sad den foregivne Tjener hos
 den smukke Pige, og da der Ingen kom med Salaten, og
 hun dog var i Lysten efter den, sagde hun: „Jeg kan ikke

begribe, hvor Salaten bliver af." Jægeren tænkte nok, at den allerede havde virket, og han sagde derfor: „Nu skal jeg gaae ud i Kjøkkenet og see om den." Da han kom derud, saa han de to Uesler løbe omkring i Gaarden og Salaten ligge paa Gulvet. „Det er godt," sagde han, „de To have faaet, hvad de behøve;" han samlede derpaa de tiloversblevne Blade op, lagde dem paa Tædet og bar dem ind til den unge Pige. „Her bringer jeg Eder selv den kostelige Spise," sagde han, „forat I ikke skal vente længere." Hun spiste naturligviis deraf og blev ligesom de Andre berøvet sin menneskelige Skikkelse og løb som Uesler ud i Gaarden.

Efterat Jægeren havde vasket sit Ansigt reent, saa at de kunde kjende ham igjen, gik han ned i Gaarden og sagde: „Nu skulle I saae Lønningen for Eders Troløshed." Han bandt dem derpaa alle Tre ved et Løug og trak af med dem, indtil han kom til en Mølle. Her bankede han paa Vinduet, hvorpaa Mølleren stak Hovedet ud og spurgte, hvad der var til hans Tjeneste. „Jeg har tre slemme Dyr," sagde han, „som jeg ikke længere sjötter om at beholde. Vil I tage imod dem, sætte dem paa Stald, give dem Foder og gjøre med dem, som jeg siger, saa skal jeg betale Eder derfor, hvad I forlanger." „Ja, hvorfor ikke det?" sagde Mølleren, „men hvad er det, jeg skal gjøre med dem?" Jægeren svarede ham, at det gamle Uesler, som var Heren, skulde hver Dag have tre Gange Prygl og kun een Gang Ude; det mellemste, som var Tjenestepigen, skulde have een Gang Prygl og tre Gange Ude, og det yngste, som var Jomfruen, skulde have tre Gange Ude om Dagen og ingen Prygl; thi han kunde dog ikke nænne, at hun skulde have Hug. Derefter

gik han tilbage til Slottet, hvor han fandt Alt, hvad han behøvede.

Efter et Par Dages Forløb kom Mølleren til ham for at melde, at det gamle Æsel, som havde saaet de mange Brygl og kun een Gang Mad, var død. „De to Andre,“ tilspilede han, „ere rigtignok ikke døde endnu; de faae jo ogsaa Foder tre Gange om Dagen; men de hænge saadan med Hovedet, at de vist ikke have langt tilbage.“ Ved at høre dette blev Jægeren blød om Hjertet, Bredden gik over, og han sagde til Mølleren, at han skulde drive dem hjem igjen til ham. Da de kom tilbage, lod han dem spise af den gode Salat, saa at de bleve til Mennesker igjen. Den skønne Jomfru faldt paa Knæ for ham og sagde: „Ak, min Elskede, tilgiv mig hvad Ondt jeg har gjort imod Eder: min Moder har tvunget mig dertil; men det er skeet imod min Villie, thi jeg elsker Eder af mit ganske Hjerte. Eders Dnskekappe hænger i Klædeskabet, og hvad Buglehjertet angaaer, vil jeg tage noget Brækvand ind.“ — „Nei,“ svarede han, „behold det kun; det kommer ud paa Gæt, hvem af os der har det, thi jeg tager Dig til min Gemalinde.“ De holdt derpaa Bryllup og levede forngiede med hinanden indtil deres sidste Dage.

Den stærke Hans.

Der var engang en Mand og en Kone, de havde kun et eneste Barn og levede ganske eensomt i en ganske af-
fidesliggende Dal. Engang, da Konen gik ud i Skoven
for at samle Granris, tog hun den lille Hans, som først
nylig havde fyldt sit andet Aar, med sig. Da det just var
om Foraaret, og Barnet holdt meget af Blomster, gik hun
bestandig længere og længere ind i Skoven med den Lille.
Bludselig sprang to Røvere frem af Krattet, grebe Mo-
deren og Barnet og førte dem med sig ind i den mørke
Skov, hvor der aldrig kom noget Menneſte. Den stakkels
Kone bad Røverne indſtændigt om at slippe hendes Barn;
men Røverne havde Steenhjerter; de hørte ikke engang hen-
des Jamren og Bønner, men dreve hende med Magt til
at følge med. Efterat de i omtrent to Timer havde ar-
bejdet sig igjennem Krat og Torne, kom de til et Bjeld,
hvor der var en Dør, som Røverne bankede paa, og som
derpaa strax aabnede sig. De maatte gaae igjennem en
lang, mørk Gang og kom tilſidſt til en ſtor Hule, som
blev oplyſt af et Baal, der brændte paa Skorſtenen. Paa
Væggen hængte der en heel Deel Sværd, Sabler og andre
Vaaben, ſom blinkede i Lysſkjæret, og midt i Hulen ſted

et sort Bord, ved hvilket flere andre Røvere sad og spillede, og for Bordenden sad Capitainen. Da denne saae Konen, gif han hen til hende og sagde, at hun kunde være ganske rolig og uden Frygt, de skulde ingen Fortræd gjøre hende; men hun maatte besørge Huusvæsenet for dem, og naar hun holdt Alt i Orden, skulde hun faae det godt. De gave hende derpaa noget at spise og viste hende en Seng, hvor hun kunde sove med sit Barn.

Konen blev i mange Aar hos Røverne, og Hans blev stor og stærk. Moderen fortalte ham Historier og lærte ham at læse i en gammel Ridderbog, som hun fandt i Hulen. Da Hans var bleven ni Aar gammel, lavede han sig af en Grangreen en stor Knippel og gjemte den bag Sengen; derpaa gif han hen til sin Moder og sagde: „Kjære Moder, sig mig dog engang hvem der er min Fader, jeg vil og maa vide det.“ Moderen taug og vilde ikke sige ham det, for at han ikke skulde faae Hjemvee; thi hun vidste, at de ugudelige Røvere dog ikke havde villet give slip paa Hans; men det gjorde hende inderlig ondt, at Hans ikke kunde komme til sin Fader.

En Nat, da Røverne kom hjem efter en Udflugt, tog Hans sin Knippel frem, stillede sig foran Capitainen og sagde: „Nu vil jeg vide, hvem der er min Fader; hvis Du ikke strax siger mig det, slaaer jeg Dig ihjel.“ Røvercapitainen stak i at lee og gav Hans En paa Dret, saa han trillede hen under Bordet. Hans reiste sig op, taug og tænkte: „Jeg vil vente et Aar endnu, og saa prøve det igjen, saa gaaer det maaskee bedre.“ Da Aaret var omme, tog han igjen sin Knippel frem, tørrede Støv af den, saae paa den og sagde: „Det er en dygtig,

Folid Knippel." Om Natten kom Røverne hjem, de drak Wiin, det ene Kruus efter det andet, og begyndte derpaa at blive søvnige. Nu hentede Hans sin Knippel, stillede sig igjen foran Capitainen og spurgte ham, hvem der var hans Fader. Capitainen gav ham igjen saadant et Dreffgen, at Hans rullede hen under Bordet; men i næste Dieblif var han igjen paa Benene og slog med sin Knippel paa Capitainen og Røverne, saa de hverken kunde røre Arme eller Been. Moderen stod i en Krog og var ganske forbauset over hans Tapperhed og Styrke. Da Hans havde gjort Ende paa alle Røverne, gif han hen til sin Moder og sagde, „Nu har jeg gjort Alvor af det; men nu maa jeg ogsaa vide, hvem der er min Fader.“ — „Ja, kjære Hans,“ svarede Moderen, „kom, lad os gaae og søge ham, indtil vi finde ham.“ Hun tog Nøglen til Indgangsdøren fra Røvercapitainen, og Hans hentede en stor Meelsæk som han fyldte med Guld og Sølv, og hvad han ellers kunde finde, som var værd at eie, og tog den paa Nassen. De forlod nu Hulen, og Hans fik Vine at see med, da han kom ud i Dagslyset og saae den grønne Skov, Blomsterne, Fuglene og Solen paa Himlen. Han stod og saae paa det Altsammen, som om han ikke var rigtig i Hovedet. Moderen søgte Veien hjem, og da de havde gaaet et Par Timers Tid, kom de ogsaa lykkelig til deres eenfomme Dal og deres lille Huus.

Faderen sad udenfor Døren, han græd af Glæde, da han gjenkjendte sin Kone og hørte, at Hans var hans Søn; thi han troede, at de vare døde og borte for længe siden. Begge To, Men endstjøndt Hans kun var tolv Aar gammel, var han dog et Hoved høiere end sin Fader. De

gik sammen ind i Stuen; men neppe havde Hans sat sin Sæk paa Bænken henne ved Kaffelovnen, saa begyndte det at knage i hele Huset, baade Bænken og Gulvet gik istykker, og den svære Sæk faldt ned i Kjælderen. „Gud bevare os!“ udbroød Faderen, „nu har Du jo spoleret os hele Huset.“ — „Bryd Jer bare aldrig om det, kjære Fader,“ sagde Hans, „i den Sæk er Mere, end der behøves til at bygge et heelt, nyt Huus.“ Faderen og Hans begyndte nu ogsaa strax at bygge et nyt Huus, de kjøbte Kreaturer og Algerland og gave sig især med at dyrke deres Jorder. Hans arbejdede flittigt i Marken, og naar han gik bag Ploven og stød den ned i Jorden, behøvede Hestene næsten slet ikke at trække. Det næste Foraar sagde Hans: „Fader, behold alle Pengene og lad gjøre en centner tung Stok til mig, saa vil jeg ud at see mig om i Verden.“ Da den forlangte Stok var færdig, forlod Hans sin Faders Huus, begav sig paa Veien og kom ind i en stor, mørk Skov. Der hørte han Noget knage og brage, og da han saa sig om, fik han Die paa et Grantræ, der var snoet sammen fra øverst til nederst, ligesom et Tong, og da han saa i veivet, opdagede han en stor Karl, som havde sat sig i Træet og dreiede det rundt, som om det kunde være en Pileqvist. „Hei!“ raabte Hans, „hvad er det, Du tager Dig for deroppe?“ Karlen svarede: „Jeg har igaar baaret Riisbundter sammen og er nu især med at slaae mig et Neeb til at binde om dem.“ „Det kan jeg lide,“ tænkte Hans, „den Fyr har Kræfter.“ „Lad kun det være godt og følg med mig,“ raabte han op til ham. Karlen klavrede ned af Træet, og da han kom ned paa Jorden, var han et heelt Hoved højere end Hans, som dog

ellers ikke var lille. „Jeg vil herefter kalde Dig Grandreieren,“ sagde Hans til ham. Derpaa gik de videre og hørte Noget banke og haurer saa stærkt, at Jorden rystede ved hvert Slag. Noget efter kom de til en umaadelig stor Klippe, og foran den stod en Ræmpe, som slog store Stykker af den med den bare Haand. Da Hans spurgte, hvad han bestilte, svarede han: „Naar jeg om Natten vil sove, kommer der en heel Deel Bjørne og Ulve og andet saadant Udsol, som snoster og snuser rundt om mig: derfor vil jeg nu bygge mig et Huus og lægge mig ind i det, saa at jeg kan faae Ro.“ — „Ja saa, tænkte Hans, „ham kan Du ogsaa bruge.“ — „Lad kun Byggearbejdet fare og følg med mig,“ sagde han til ham, „Du skal herefter hedde Klippeknuseren.“ Ræmpen gik ind derpaa, og de streifede nu alle Tre om i Skoven, og hvor de kom hen, bleve de vilde Dyr forstrækkede for dem og løb deres Vej. Om Aftenen kom de til et gammelt, forfaldent Slot, som de gik ind i og lagde sig til at sove i Salen. Om Morgen gik Hans ned i Haven, som var ganske forsermt og fuld af Torne og Lidster. Som han spadserede omkring i den, kom et Vildsvin springende hen imod ham, men han gav det et Slag med sin Stok, saa det øieblikkelig styrte sig til Jorden. Han kastede det op paa Skulderen og bar det op, der stak de det paa Spid, stegte det og gjorde sig til gode. Derpaa aftalte de med hinanden, at to af dem ad Gangen skulde hver Dag efter Tour gaae paa Jagt, og den Tredie skulde blive hjemme og koge ti Pund Kjød til dem hver. Den første Dag blev Grandreieren hjemme, og Hans og Klippeknuseren gik paa Jagt. Som Grandreieren allerbedst stod og kigte, kom der en lille, gammel,

sammenkrumpen Mandøsling til ham og vilde have noget af Kjødet. „Pak Dig, Du Lurendreier,“ svarede han, „hvad skulde Du med Kjøb?“ Men til Grandreierens store Forundring sprang den lille Mandøsling op af ham og gav sig til at banke ham saaledes, at han ikke kunde værgе sig men faldt omfuld og snappede efter Veiret, og den Lille gik ikke bort, sørend han tilgavns havde kjølnet sin Brede paa ham. Da de andre To kom hjem fra Jagten, sagde Grandreieren dem Intet om den gamle Mandøsling og Bryglene, han havde faaet, thi han tænkte: „Naar de ere alene hjemme, kunne de ogsaa have godt af at gjøre Bekjendtskab med det lille Uhyr,“ og alene Tanken herom forarsagede ham Fernølelse. Dagen efter blev Klippeknuseren hjemme, og han gik det accurat ligesom Grandreieren, han blev ilde tilredt af Mandøslingen, fordi han ikke vilde give ham Kjøb. Da de Andre kom hjem om Aftenen, saa Grandreieren nok, hvad der var gaaet for sig; men de taug Begge stille og tænkte; „Hans kan ogsaa have godt af at faa noget af Stegen.“ Hans, som maatte blive hjemme den næste Dag, forrettede sit Arbejde tilbørligt i Kjøkkenet, og da han var ifærd med at kumme Kjedlen, kom Mandøslingen og forlangte glatvæsk et Stykke Kjøb. „Det er en fattig Stakkel,“ tænkte Hans, „jeg vil give ham noget af min Part, for at de Andre ikke skulle komme til at mangle,“ og derpaa rakte han ham et Stykke Kjøb. Da Dvergen havde spist det, forbrede han mere Kjøb, og den godmodige Hans gav ham et rigtigt godt Stykke, for at han skulde blive tilfreds. Men efter at have spist dette, forlangte Dvergen Kjøb for tredje Gang. „Nei, nu bliver Du uforstammet,“ sagde Hans.

og gav ham Intet. Den ondskabsfulde Dverg vilde nu springe op paa ham og behandle ham som Grandreiseren og Klippeknuseren; men han kom til den Urette. Uden nogen Anstrengelse gav Hans ham et Par Slag, saa at han styndte sig at springe ned af Slotstrappen. Hans vilde løbe efter ham, men faldt, saa lang han var, og inden han fik reist sig op, havde Dvergen allerede faaet et godt Forspring. Hans løb efter ham ind i Stoven og saae ham smutte ind i en Klippehule. Hans gik derfor hjem igjen, men han havde nøie mærket sig Stedet. Da de andre To kom hjem, bleve de meget forundrede over at see Hans besinde sig saa vel. Han fortalte dem da, hvad der var haendet ham, og de fortaug nu ikke længere, hvorledes det var gaaet dem. Hans gav sig til at lee og sagde: „Det havde I godt af, hvorfor vare I saa gierrige paa et Stykke Kjød; men det var en stor Skam for Eder, at I, saa store som I ere, have faaet Bank af saadan en Dverg.“ De toge derpaa en Kury og et Tong og gik alle Tre ud til Klippehulen, som Dvergen var smuttet ind i, og firede Hans ned tilligemed hans Stok. Da Hans var kommen ned paa Bunden af Hulen, fandt han en Dør, og da han lukkede den op, saae han en magerløs deilig Jomfru, ja, hun var saa skøn, at det ikke er til at fortælle, og ved Siden af hende sad Dvergen og gloede paa Hans som en Marekat. Men hun var bunden med Lænker og saae saa bedrøvet ud, at Hans sølte den inderligste Medlidenhed med hende og tænkte: „Du maa løse hende ud af den onde Dvergs Magt,“ hvorpaa han gav ham et saadant Slag med sin Stok, at han faldt død omkuld. Strax faldt Lænkerne af Jomfruen, og Hans var

ganske henrykt over hendes Skønhed. Hun fortalte ham, at hun var en Kongedatter, men at en ond Greve havde røvet hende hjemme fra og indespærret hende i denne Klippe, fordi hun ikke vilde vide Noget af ham, hvorefter han havde sat Dvergen til at passe paa hende, og denne havde gjort hende al den Fortræd, han kunde. Hans satte nu Jomfruen i Kurven og lod hende gaae tilveirs. Lidt efter kom Kurven ned igjen; men Hans troede ikke sine to Kammerater og tænkte: „De have allerede een Gang viist sig falske imod Dig og ikke sagt Dig Noget om Dvergen; hvem veed, hvad de gøre i deres Skjold imod Dig.“ Han lagde derfor sin Stok i Kurven, og det var hans Lykke, thi da Kurven var kommen halvt tilveirs, lod de den falde ned igjen, saa at det, hvis Hans virkelig havde været deri, vilde være blevet hans Død. Men nu vidste han ikke, hvorledes han ellers skulde komme op, og hvormeget han end tænkte frem og tilbage, fandt han dog ikke paa nogen Udvei. „Det er dog tungt,“ tænkte han, „at Du saaledes skal omkomme hernede.“ Idet han saaledes gik frem og tilbage og speculerede, kom han igjen til det Kammer, hvori Jomfruen havde siddet, og der saa han, at Dvergen havde en Ring paa Fingeren. Den flinnede og glimrede, saa at han ikke kunde bære sig for at tage den af ham og sætte den paa sin egen Finger, men i det Samme han derved kom til at dreie den rundt, hørte han Noget susse over hans Hoved. Han kastede Dinene iveltret og saa nu nogle Lufstaander svæve omkring; de sagde, at han var deres Herre, og spurgte, hvad han havde at befale. I Begyndelsen forstummede han aldeles, men omsider sagde han, at de skulde skaffe ham op igjen. Diebliskelig adløb

de, og strax stod han oppe paa Jorden, som om han var
 fløiet derop; men der var ikke et Menneske at see; han gik
 hen til Slottet; der var heller Ingen. Grandreieren
 og Klippeknuseren vare løbne deres Bei og havde ført
 den skønne Jomfru med sig. Hans dreiede da paa Ringen,
 og i det Samme kom Lustaanderne og sagde ham, at
 hans Kammerater vare ude paa Havet. Hans løb og løb
 i Get væk, indtil han kom til Strandbredden, da saae han
 langt borte et Skib, hvorpaa hans trolose Kammerater
 sadde. I sin Hidsighed sprang han, uden at tænke videre
 derover, med Stokken i Haanden ud i Vandet og begyndte
 at svømme; men den centnerunge Stok trak ham saaledes
 tilbunds, at han nær var druknet. Han skyndte sig derfor
 at dreie paa Ringen, og strax kom Lustaanderne og førte
 ham med Lynets Hurtighed ombord paa Skibet. Saasnart
 han saae de to Kjeltringer, svang han sin Stav, gav dem
 deres fortjente Løn og smed dem ud i Vandet, hvorpaa
 han seilede med den skønne Jomfru, som havde været i
 den største Angst og som han nu havde befriet for anden
 Gang, hjem til hendes Fader og Moder og giftede sig
 med hende.

Den magre Lise.

Ganste anderledes end den dovne Mads og den tykke Trine, som ikke paa nogen Maade lode sig bringe ud af deres Magelighed, tænkte den magre Lise. Hun sled og slæbte fra Morgen til Aften og læsede saameget Arbejde paa sin Mand, den lange Jens, at han asede værre end en Hest. Men det hjalp Altsammen Intet; Eigemeget havde de og Eigemeget fik de. En Aften, da de laae i Sengen og vare saa trætte, at de neppe kunde røre et Lem, kunde de dog ikke falde isøvn, fordi de laae og tænkte. Lise støbte da sin Mand med Albuen i Siden og sagde: „Hør, Jens, veed Du, hvad jeg har tænkt paa? — Hvis jeg fandt en Daler, og jeg kunde faae een forærende, saa vilde jeg laane een til, og saa kunde Du ogsaa give mig een: saa havde jeg fire Daler, og saa vilde jeg kjøbe en Ko.“ Dette syntes Manden godt om, og han svarede: „Jeg veed rigtig nok ikke, hvor jeg skulde faae den Daler fra, som Du vil have, at jeg skal forære Dig; men naar Du alligevel kunde skaffe Pengene tilveie, og Du kunde faae en Ko for den Pris, saa mener jeg, at Du vilde handle meget fornuftigt ved at gjøre, som Du har isinde. Det vil jo være

rart," tilføiede han, „naar Koen faaer en Kalv, saa kan jeg dog engang imellem vederqvæge mig med en Drik Mælk." — „Den kan Du ikke faae Noget af," sagde Lise, „den skal Kalven have, for at den kan blive stor og feed, saa at vi kunne faae den godt solgt." — „Det er godt nok," svarede Manden, „men vi kunne dog gjerne tage lidt af Mælken, det kan ikke skade." — „Hvem har lært Dig at omgaaes Kæer?" sagde Koen, „enten det nu skader eller ei, saa vil jeg ikke have det, og om Du saa staaer paa dit Hoved, faaer Du dog ikke en Draabe Mælk. Fordi din lange Næsel aldrig kan faae nok, maa Du ikke troe, at Du kan fortære, hvad jeg erhverver ved Slæb og Slid." — „Kone," sagde Jens, „tie nu stille, ellers skal jeg staae Laas for din Mund." — „Hvad!" raabte hun, „truer Du mig, Du Fyldebøtte, Du Dovenlars!" Hun vilde gribe ham i Haaret; men den lange Jens reiste sig op, tog begge den magre Lises tynde Arme med sin ene Haand og trykkede med den anden hendes Hoved ned i Puterne, og saaledes blev han ved at holde hende, indtil hun faldt isøvn af Træthed. — Om hun om Morgenens, da hun vaagnede, blev ved at skjende, eller om hun gik ud at lede om den Daler, hun vilde finde, det veed jeg ikke.

Skovhuset.

En lille Hytte ved Udkanten af en stor, øde Skov boede der en fattig Brændehugger med sin Kone og tre Døttre. En Morgen, da han skulde gaae ud paa Arbejde, sagde han til sin Kone: „Lad vor ældste Datter bringe mig min Middagsmad ud i Skoven, jeg faaer ikke Tid at gaae hjem. For at hun ikke skal fare vild,“ vedblev han, „vil jeg tage en Pose Korn med, som jeg kan strøe ud paa Veien.“ Da det var blevet Middag, begav Pigen sig paa Veien med en Potte Suppe. Men Spurvene, Lærkerne, Finkerne og Sidstenerne havde for længe siden ødt Kornene, saa at hun ikke kunde finde Sporet, og hun gik derfor fremad paa Lykke og Dremme, indtil Solen gik ned og Matten faldt paa. Træerne fufede i Mørket, Uglerne tubede, og hun begyndte at blive hange. Med Gæt fik hun Die paa et Lys langt borte imellem Træerne. „Der maae da boe Folk,“ tænkte hun, „hos dem kan jeg vel blive Matten over.“ Hun gik altsaa efter Lyset, og ikke længe efter kom hun til et Huns, hvis Vinduer vare oplyste. Hun bankede paa, og da hun hørte en Stemme indenfra raabe: „Kom ind!“ luffede hun op og traadte

ind i en mørk Forstue. Hun bankede paa Stuedøren og Stemmen gjentog: „Kom ind!“ Da hun kom indenfor, sad der en gammel Mand med et kridhvidt Skjæg, som naaede næsten lige ned til Jorden, og med Hovedet støttet paa begge Hænderne. Ved Kaffelovnen laae tre Dyr: en en Hane, en Høne og en blaffet Ko. Pigen fortalte den Gamle, hvorledes det var gaaet hende, og bad om Rattely. Den Gamle svarede:

„Lille Høne,
Lille Hane,
Dg Du, blaffede Ko,
Sige I nei eller jo?“

„Duk duk!“ svarede Dyrene, hvilket vel betød det Samme som „vær saa artig“, thi den Gamle sagde derpaa: „Her er baade at bide og at brænde, gaae ud i Kjøkkenet og kog es noget Aftensmad.“ Ude i Kjøkkenet fandt Pigen Alt i Overflødighed og huu tillavede derfor et rigtigt lækkert Maaltid; men paa Dyrene tænkte hun ikke. Hun var fædet ind, satte sig tilbords med den hvidstjæggede Mand og spiste og drak. Da hun var bleven mæt sagde hun: „Men nu er jeg træt, er her ikke en Seng, jeg kan lægge mig i?“ Dyrene svarede:

„Du har gjort Dig ret tilgode,
Epiist og druffet, vel tilmode;
Men paa es Du tænkte ikke;
Skaf Dig selv et Sted at ligge.“

Gaae Du kun evenpaa,” sagde den Gamle, „der vil Du

finde et Bærelse med to Senge. Reeb dem og læg rene Lagener paa, saa kommer jeg derop om lidt, jeg vil ogsaa tilfængs." Pigen gik ovenpaa, redte Sengene, og da hun havde lagt Lagernerne paa, lagde hun sig i den ene, uden at vente paa den Gamle. Noget efter kom han op, holdt Pysket hen over Pigen, og da han saa, at hun sov, rystede han paa Hovedet, aabnede en Falddør og sænkede hende ned i Kjeldereren.

Seent om Aftenen kom Brændehuggeren hjem og gjorde sin Rone Vebreibelser, fordi hun havde ladet ham sulke hele Dagen. „Det kan jeg ikke gjøre for," svarede hun, „vor Datter er gaaet ud med Middagsmaden, men hun maa være faret vild; imorgen kommer hun vel hjem igjen." Før Daggry stod Brændehuggeren op for at gaae ud i Skoven, og forlangte, at den anden Datter skulde bringe ham Maden. „Jeg vil tage en Pose Lindsfer med," sagde han, „dem kan hun bedre see end Kornene, saa at hun ikke tager feil af Veien." Om Middagen gik den næstældste Datter ud med Maden; men Lindsferne vare forsvundne; Fuglene havde pikket dem op ligesom Dagen iforveien, saa at der ikke var levnet en eneste. Pigen gik vild i Skoven og kom ligeledes om Natten til den Gamles Huus, blev indladt og bad om Aftensmad og Matteleie. Manden med det hvide Skjæg spurgte igjen Dyrene:

„Lille Høne,

Lille Hane

Og Du, blaffede Ko,

Sige I nei eller jo?"

Dyrene svarede atter „Duf du!“, og Alt gik til ligesom Aftenen iforveien. Pigen tillavede et godt Maaltid, spiste og drak med den Gamle, men brød sig ikke om Dyrene. Derfor svarede de ogsaa, da hun spurgte om Natteleie:

„Du har gjort Dig ret tilgode,

Espiist og drukkit, vel tilmode;

Men paa os Du tænkte ikke;

Skaft Dig selv et Sted at ligge.“

Da hun var falden isøvn, kom den Gamle op og saae paa hende, rystede paa Hovedet og sænkede hende ned i Kjelderens.

Den tredje Morgen sagde Brændehuggeren til sin Kone: „Send mig idag vor yngste Datter ud med Maden, hun har altid været god og lydig, hun vil nok blive paa den rette Vej og ikke sølte omkring som hendes Søstre, de Bildbasjer.“ — „Herregud,“ sagde Konen, „skal jeg nu ogsaa miste mit kjæreste Barn?“ — „Vær Du ganske rolig,“ svarede han, „hun farer ikke vild, hun er en fornuftig Pige; jeg vil ovenikjøbet tage nogle Erter med og strø dem ud paa Veien; de ere større end Lindserne og ville nok lede hende paa Spor.“ Men da Pigen kom ud med sin Kurv paa Armen, havde Skovbuerne allerede alle Erterne i Kroen, saa at hun hverken vidste ud eller ind. Hun græd og tænkte bestandig paa sin Fader, der maatte sulte, og paa hvor elendig hendes Moder vilde blive, naar hun ikke kom hjem. Da det endelig blev mørkt, opdagede hun Lyset og kom til Skovhuset. Hun bad høfligt om Tilladelse til at blive der Natten over, og Manden med det hvide Skjæg spurgte igjen Dyrene:

„Lille Høne,
Lille Hane
Dg Du, blaffede Ro,
Sige I nei eller jo?“

„Duf duf,“ svarede de, hvorpaa Pigen gik hen til Kaffelovnen, hvor Dyrene laae, og hun klappede baade Hanen og Hønen og fløede Roen imellem Hornene. Da hun efter den Gamles Forlangende havde lavet en Suppe, og Tadet stod paa Bordet, sagde hun: „Skulde jeg sætte mig til at spise og drikke uden at give de gode Dyr Noget? Der er jo fuldstoep ude i Kjøkkenet, jeg vil først sørge for dem.“ Derpaa gik hun ud og hentede Byg, som hun strøede for Hanen og Hønen, og en stor Bunke duftende Hø til Roen. „Tag nu for Jer af Netterne, I fjære Dyr,“ sagde hun, „og hvis I ere tørstige, skulle I ogsaa faae en Drif frisk Vand.“ Med disse Ord gik hun ud og hentede en Spand Vand, Hanen og Hønen sprang op paa Kanten af den, stak Næbene ned i Vandet og knejsede derpaa med Hovederne, ligesom Fuglene gjøre, naar de drikke, og den blaffede Ro tog sig ogsaa et Par dygtige Slurke. Først da Dyrene vare fodrede, satte hun sig hen ved Bordet hos den Gamle og spiste, hvad han havde leynet til hende. Lidt efter begyndte Hanen og Hønen at stikke Hovedet ind under Vingerne, og den blaffede Ro blinkede med Øinene. „Skulle vi ikke begive os til Ro?“ spurgte Pigen da.

„Lille Høne,
Lille Hane

„Dg Du, blakkede Ro,“
 „Sige I nei eller jo?“
 „Duf, duf,“ svarede Dyrene,

„Du har gjort os ret tilgode,
 Vi er Alle vel tilmode,

Tak, Du lille, gode Sjæl,

En god, rolig Nat, sov vel.“

Pigen gif nu ovenpaa, redte Sengene og lagde rene Lag-
 ner paa, og da hun var færdig dermed, kom den Gamle
 op og lagde sig i den ene Seng, og hans hvide Stjæg
 naaede lige ned til Fødderne. Derefter lagde Pigen sig i
 den anden Seng, læste sin Aftenbøn og faldt isøvn.

Hun sov roligt til det blev Midnat, men da blev der
 et saadant Postyr i Huset, at hun vaagnede. Det kna-
 gede og bragede i alle Gænder og Kanter, Døren sprang
 op, Bjelkerne drøned, som om de bleve revne ud af deres
 Jugar, det var, som om Trappen styrte ned, og tilsidst
 buldrede det, som om hele Taget faldt sammen. Men da
 det blev stille igjen, og der ikke vederfarede Pigen noget
 Ondt, blev hun roligt liggende og faldt igjen isøvn. Men
 hvor forbauset blev hun ikke, da hun vaagnede om Mor-
 genen og Solen skinnede ind af Vinduerne? Hun laa nem-
 lig i en stor Sal, og rundtom glimrede Alt med kongelig
 Pragt. Paa Væggene vorede der Guldblomster paa grøn
 Silkebund, Sengen var af hvidt Elfenbeen, Teppet af rødt
 Fløiel, og ved Siden af stod der et Par Morgenstoe, som
 vare broderede med ægte Perler. Pigen troede, at det var
 en Drøm, men i det Samme traadte tre rigtflædte Tje-
 nere ind og spurgte, hvad hun befalede. „Gaae kun bort

igjen," svarede hun, „jeg maa op at koge Suppe til den Gamle, og jeg maa ogsaa fodre den lille Høne, den lille Hane og den smukke blaffede Ko." Hun meente, at den Gamle allerede var staaet op, og hun saae sig om efter hans Seng; men han var der ikke, der laa en fremmed Mand istedet. Medens hun betragtede ham og saae, at han var ung og smuk, vaagnede han. Han reiste sig op i Sengen og sagde: „Jeg er en Kongesøn, men jeg har været forheret, saa at jeg maatte boe i Skoven og være en gammel Mand; der maatte ikke være Andre hos mig end mine tre Tjenere, som vare forvandlede til en Høne, en Hane og en blaffet Ko. Og Herriet kunde ikke blive høvet, førend her kom en ung Pige, der var saa godhjertet, at hun ikke alene viste sig kjærlig imod Menneffene, men ogsaa imod Dyrene, og det har Du været; derfor ere vi ogsaa blevne forløste ved Midnatstide, og det gamle Skovhuus er igjen blevet forvandlet til mit kongelige Slot." Da de Begge vare staaede op, sagde Kongesønnen til de tre Tjenere, at de skulde høre hen og hente Pigens Fader og Moder til Brylluppet. „Men hvor ere mine to Søstre?" spurgte hun. „Dem har jeg spærret inde i Kjelderens, og imorgen lader jeg dem føre ud i Skoven til en Kulsvier, hvor de skulde tjene som Piger, indtil de have forbedret sig og ikke længere lade de stakkels Dyr sulte.

Grimms Eventyr.

Indhold.

Ny Samling.

Oversatte af J. B.

Tredie Afdeling.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Bog- og Papirhandler Sandrup

Trykt hos J. Daviesen.

1853.

Drummond

Drummond

Drummond

Drummond

Drummond

1827

Ind hold.

	Side.
Den hvide og den sorte Brud	1.
Gengielil, Tørgielil og Tregielil	7.
Bonden i Himmerige	17.
Jøden i Tjørnehækken	19.
Bildmanden	25.
Gaasepigen ved Brønden	36.
Unbinen i Dammen	49.
Smaafolkenes Foræring	57.
Ræmpen og Stræderen	61.
Sømmet	64.
Den rette Brud	66.
Den lille Selvmorder	76.
Bonden og Djævlén	81.
Røveren og hans Sønner	83.
Mesterthyven	93.
Trommeslageren	103.
Soldaten med de Væffellæders Støvler	116.

Indhold

1	Den første og den sidste Grund
7	Om de første og sidste Grund
17	Om de første og sidste Grund
19	Om de første og sidste Grund
22	Om de første og sidste Grund
26	Om de første og sidste Grund
30	Om de første og sidste Grund
37	Om de første og sidste Grund
41	Om de første og sidste Grund
43	Om de første og sidste Grund
46	Om de første og sidste Grund
47	Om de første og sidste Grund
48	Om de første og sidste Grund
49	Om de første og sidste Grund
50	Om de første og sidste Grund
51	Om de første og sidste Grund
52	Om de første og sidste Grund
53	Om de første og sidste Grund
54	Om de første og sidste Grund
55	Om de første og sidste Grund
56	Om de første og sidste Grund
57	Om de første og sidste Grund
58	Om de første og sidste Grund
59	Om de første og sidste Grund
60	Om de første og sidste Grund
61	Om de første og sidste Grund
62	Om de første og sidste Grund
63	Om de første og sidste Grund
64	Om de første og sidste Grund
65	Om de første og sidste Grund
66	Om de første og sidste Grund
67	Om de første og sidste Grund
68	Om de første og sidste Grund
69	Om de første og sidste Grund
70	Om de første og sidste Grund
71	Om de første og sidste Grund
72	Om de første og sidste Grund
73	Om de første og sidste Grund
74	Om de første og sidste Grund
75	Om de første og sidste Grund
76	Om de første og sidste Grund
77	Om de første og sidste Grund
78	Om de første og sidste Grund
79	Om de første og sidste Grund
80	Om de første og sidste Grund
81	Om de første og sidste Grund
82	Om de første og sidste Grund
83	Om de første og sidste Grund
84	Om de første og sidste Grund
85	Om de første og sidste Grund
86	Om de første og sidste Grund
87	Om de første og sidste Grund
88	Om de første og sidste Grund
89	Om de første og sidste Grund
90	Om de første og sidste Grund
91	Om de første og sidste Grund
92	Om de første og sidste Grund
93	Om de første og sidste Grund
94	Om de første og sidste Grund
95	Om de første og sidste Grund
96	Om de første og sidste Grund
97	Om de første og sidste Grund
98	Om de første og sidste Grund
99	Om de første og sidste Grund
100	Om de første og sidste Grund
101	Om de første og sidste Grund
102	Om de første og sidste Grund
103	Om de første og sidste Grund
104	Om de første og sidste Grund
105	Om de første og sidste Grund
106	Om de første og sidste Grund
107	Om de første og sidste Grund
108	Om de første og sidste Grund
109	Om de første og sidste Grund
110	Om de første og sidste Grund
111	Om de første og sidste Grund

Den hvide og den sorte Brud.

En Kone gik engang ud i Marken med sin Datter og Steddatter. Underveis kom Borherre dem imøde som en fattig Mand og spurgte om Veien til Byen. „Søg selv om den,“ svarede Moderen, „saa faaer I bedst at vide, hvor den er.“ — „Er I bange for ikke at finde den,“ tilspøiede Datteren, „saa tag en Veiviser med.“ Men Steddatteren sagde: „Kom med mig, stakkels Mand, saa skal jeg vise Dig Veien.“ Borherre vendte Moderen og Datteren Ryggen og straffede dem med at gjøre dem saa sorte som Kul og saa grimme som Arvesyndens. Men Steddatteren fandt Naade for hans Dine, han gik med hende, og da han kom i Nærheden af Byen, lyfte han sin Velsignelse over hende og sagde: „Døst Dig tre Ting, saa skulle de blive opfyldte.“ — „Gid jeg da maa blive saa smuk og saa reen som Solen,“ sagde Pigen, og i samme Dieblik blev hun saa skøn som den klareste Solstinsdag. Dernæst ønskede hun sig en Pung, som aldrig blev tom. Den gav Borherre hende ogsaa, men tilspøiede: „Glem ikke det Bedste.“ Pigen forstod, hvad han meente, og sagde derfor: „For det Tredie ønsker jeg mig den

evige Salighed efter min Død." Dette tilfikkrede Borherre hende ogsaa og tog derpaa Afsted med hende.

Da Stedmoderen og hendes Datter kom hjem og saa, at de begge To vare blevne fulsorte og grimme, men Steddatteren derimod hvid og smuk, bleve de endnu mere ondskabsfulde imod hende end tidligere, og de tænkte ikke paa Andet end paa at gjøre hende Fortreb. Men Steddatteren havde en Broder, som hed Robert og som hun holdt meget af, og ham fortalte hun Alt hvad der var hændet hende. Engang sagde Robert til hende: „Kjære Søster, jeg vil male Dig af, for at jeg bestandigt kan have Dig for Die, thi jeg holder saameget af Dig, at jeg ikke kan affee Dig.“ — „Men lad bare Ingen see Portraitet,“ svarede hun. Han malede nu sin Søster af og hængte Portraitet op i sin Stue. Men han var Rudsfe hos Kongen og boede derfor oppe paa Slottet, og Kongen, som han tjente hos, havde netop nylig mistet sin Gemalinde, der havde været saa smuk, at man ikke kunde finde Mage til hende, og Kongen var derfor meget bedrøvet. Hofbetjentene lagde nu Mærke til, at Rudsffen hver Dag stod og saa paa det smukke Portrait, det misundte de ham og meldte det til Kongen. Denne lod da Portraitet hente, og da han saa, at det i alle Maader liguede hans afdøde Kone, blot paa det nær, at det var meget smukkere, saa blev han hestigt forelsket deri. Han sendte Bud efter Rudsffen og spurgte ham, hvem Billedet forestillede. Rudsffen svarede, at det var hans Søster, og strax besluttede Kongen sig til at vælge hende og ingen Anden til sin Gemalinde, gav ham Heste og Vogn og prægtige gyldne Klæder og sendte ham afsted for at hente

den udvalgte Brud. Da Robert kom med dette Budskab, blev hans Søster overmaade glad; men den Sorte blev misundelig over hendes Lykke og sagde til sin Moder: „Hvad hjælpe nu alle Eders Kunster os, naar I ikke er istand til at forskaffe mig en saadan Lykke!“ — „Vær ganske rolig,“ svarede Moderen, „jeg skal nok skaffe Dig den.“ Ved sine Herrekunster fordunklede hun derpaa Rudskens Dine, saa han blev halv blind, og stoppede den Hvides Drer til, saa hun blev halv døv. De stige derefter tilvogns, først Bruden i de kostelige kongelige Klæder, derpaa Stedmoderen med sin Datter, og Robert sad oppe paa Bukken for at høre dem op paa Slottet. Da de vare komne et Stykke paa Veien, raabte Rudskens:

„Søster, dæk Dig til, min Kjære,
 Regn og Støv der falder,
 Og Du rigtig smuk maa være,
 Naar Dig Kongen kalder.“

„Hvad siger min kjære Broder?“ spurgte Bruden. „Na,“ svarede den Gamle, „han siger, at Du skal tage den gyldne Dragt af og give din Søster den.“ Strax tog hun den af og leverede den til Søsteren, som gav hende en simpel, graa Kittel istedet. De kjørte derpaa videre, men en Stund efter raabte Broderen igjen:

„Søster, dæk Dig til, min Kjære,
 Regn og Støv der falder,
 Og Du rigtig smuk maa være,
 Naar Dig Kongen kalder.“

„Hvad siger min kjære Broder?“ spurgte Bruden. „Na,“ svarede den Gamle, „han siger, at Du skal tage dit gyldne Hovedtøj af og give din Søster det.“ Bruden tog nu ogsaa Hovedtøjet af, satte det paa den Sorte og blev selv siddende med det bare Hoved. Da de atter havde fjørt en Stund, raabte Broderen igjen:

„Søster, dæk Dig til, min Kjære,
Regn og Støv der falder,
Og Du rigtig smuk maa være,
Naar Dig Kongen kalder.“

„Hvad siger min kjære Broder?“ spurgte Bruden. „Na,“ svarede den Gamle, „han siger, at Du skulde engang see ud af Vognen.“ De vare nemlig lige ifærd med at kjøre over en Bro, der førte over et dybt Vand, og idet Bruden reiste sig og bøjede sig ud af Vognen, skubbede begge de Andre hende ud, saa hun styrtede i Vandet. I Dieblifket efter at hun var gaaet tilbunds, kom der en sneehvid And op paa Overfladen og svømmede ned af Floden. Broderen havde slet ikke mærket Noget dertil, han blev ved at kjøre, indtil han kom op til Slottet, hvor han førte den Sorte frem for Kongen i den Tro at det var hans rigtige Søster; thi han kunde jo ikke see Ansigtet, eftersom hans Dine vare blændede, og hun havde Guldflæderne paa. Saa snart Kongen saae, hvor væmmelig hans formeentlige Brud var, blev han meget opbragt og befalede Rudsken at kaste hende ned i en dyb Grav, som var fuld af Slangar og andet giftigt Kryp. Men den gamle Her vidste at forhøre Kongen og forblinde hans Dine saaledes, at han

beholdt baade hende og Datteren, ja han kom endog til at synes saa godt om denne, at han gistede sig med hende.

En Aften, da den sorte Brud sad paa Kongens Skjød, kom der en hvid And svømmende i Nendestenen hen til Kjøkkendøren og sagde til Koffedrengen:

„Lille Ven, gør Ild paa,

At jeg kan lidt Varme faae.“

Koffedrengen gik hen og gjorde Ild paa Skorstenen, og Anden kom derpaa op og gik hen og lagde sig ned ved Ilden, hvor den rustede sig og pudsede sig med Næbet. Medens den saaledes gjorde sig tilgode, spurgte den:

„Kjære, sig mig den Bæst,

Du om min Broder Robert veed.“

Koffedrengen svarede:

„Han ligger nede i Gravens Dyb

Blandt Slangar og andet hæsligt Kryb.“

Den spurgte derpaa videre:

„Men hvad gør den sorte Hæx deroppe?“

Koffedrengen svarede:

„Hun sidder varm

I Kongens Arm.“

„Ak, Gud hjælpe mig!“ svarede Anden og svømmede derpaa igjen sin Vej.

Aftenen efter kom den igjen og gjorde de samme Spørgsmaal, og den tredie Aften ligeledes. Men da kunde Koffedrengen ikke længere tie, saa ondt gjorde det ham for den stakkels And, og han gik derfor til Kongen og fortalte ham det Hele. Kongen svarede, at han selv vilde see det, og Aftenen efter gik han ned i Kjøkkenet.

Saa snart Anden stak Hovedet ind af Døren, trak han sit Sværd og huggede dens Hals over, og i det Samme blev den til den deiligste Pige, som ganske lignede det Portrait, Robert havde malet. Kongen blev overmaade glad, og da hun endnu var ganske vaad, lod han hende bringe kostelige Klæder, som hun kunde tage paa. Derpaa fortalte hun ham, hvorledes hun var bleven bedraget ved Falskhed og List og tilsidst styrtet ud i Floden, og det Første, hun bad om, var at hendes Broder igjen maatte komme op af Slangegraven. Da Kongen havde opfyldt denne Bøn, gik han ind i det Bærelse, hvor den gamle Her sad, og spurgte: „Hvad fortjener den, der handler saaledes?“ og derpaa fortalte han hende, hvad der var foregaaet. Men hun var saa forblindet, at hun Intet mærkede, og hun svarede derfor: „Hun fortjener at blive klædt nogen af og puttet i en stor Tønde, som er fuld af Søm, og saa skal man spænde en Hest for Tønden og sende den ud i den vide Verden.“ Dette gjorde man da ved hende og hendes sorte Datter, og derpaa holdt Kongen Bryllup med den smukke, hvide Brud og belønnede hendes troe Broder ved at gjøre ham til en riig og fornem Mand.

Gensielil, Tosielil og Tresielil.

Der var engang en Kone, hun havde tre Døttre; deraf hed den ældste Gensielil, fordi hun kun havde et eneste Dine, som sad midt i Panden, den mellemste Tosielil, fordi hun havde to Dine ligesom andre Mennesker, og den yngste Tresielil, fordi hun havde tre Dine, hvoraf det tredie sad midt i Panden. Men fordi Tosielil ikke saae anderledes ud end andre Folk, kunde hendes Moder og Søstre ikke lide hende. De sagde bestandig til hende: „Du med dine to Dine er ikke en Smule bedre end almindelige simple Folk; Du hører ikke til os.“ De stødte hende omfalsk, kastede gamle, daarlige Klæder til hende og gav hende ikke Andet at spise, end hvad de levede, og de drillede og plagede hende paa alle optænkkelige Maader.

Engang skulde Tosielil ud i Marken for at vogte deres Gæd, og hun var meget sulten, fordi hendes Søstre havde givet hende saa lidt at spise. Hun satte sig ned paa en Eng og gav sig til at græde, saa Taarerne flød strømmevis ud af hendes Dine. Med Gæt stod der en Kone ved Siden af hende, som spurgte: „Tosielil, hvorfor græder Du?“ — „Skulde jeg ikke græde?“ sagde Tosielil;

„fordi jeg har to Dine ligesom andre Folk, kunne mine Moder og mine Søstre ikke lide mig; de puffe og støde mig fra den ene Ende af Stuen til den anden, give mig deres aflagte Klæder og sætte ikke anden Mad for mig end hvad de levne. I dag have de givet mig saa lidt, at jeg er ganske sulten.“ — „Tør dine Dine, Topielil,“ svarede den kloge Kone, „jeg skal sige Dig, hvorledes Du skal bære Dig ad for ikke at sulte. Naar Du siger til din Geed:

„Lille Geed, mæk mæk!

Kom og Bordet dæk!“

saa vil der strax staae et dækket Bord for Dig med den deiligste Mad paa, som Du kan spise saameget af, som Du lyfter. Og naar Du har spist Dig mæt og vil have Bordet bort igjen, saa siger Du blot:

„Lille Geed, mæk mæk!

Tag nu Bordet væk!“

saa forsvinder Bordet strax. Da den kloge Kone havde sagt dette, gif hun bort. „Jeg maa dog engang prøve om hun har sagt sandt,“ tænkte Topielil, „thi jeg kan ikke holde det ud for Sult,“ og hun sagde derpaa:

„Lille Geed, mæk mæk!

Kom og Bordet dæk!“

Neppe havde hun udtalt disse Ord, saa stod der et lille Bord med en hvid Dug paa; der stod en Tallerken

med Kniv, Gaffel og Sølvstee, og rundt om stode de deiligste Retter, saa varme, som om de vare komne lige fra Skorstenen. Tosielil skyndte sig at fremsige den korteste Bøn, hun kunde: „Gode Gud, vær med os til hver en Stund, Amen!“ og derpaa tog hun for sig af Retterne og lod sig det smage vel. Da hun var mæt, sagde hun, som den kloge Kone havde lært hende:

„Lille Geed, mæk mæk!

Tag nu Bordet væk!“

og i det Samme var Bordet forsvundet med Alt, hvad der stod paa det. „Det var jo en rar Huusholdning,“ tænkte Tosielil, og fra nu af var hun ved godt Mod.

Om Aftenen, da hun kom hjem med Geden, stod der en lille Leerstaal med lidt Mad, som Søstrene havde sat hen til hende; men hun spærte Intet deraf. Morgenens efter gik hun ud igjen med sin Geed og lod den smule Mad staae, som de havde sat til hende. Den første og anden Gang lagde Søstrene slet ikke Mærke dertil, men da det blev ved at gaae saaledes, bleve de opmærksomme derpaa og sagde til hinanden: „Det kan ikke være rigtig fat med Tosielil; hun lader hver Dag sin Mad staae, og før spiste hun. Alt det op, hun fik, hun maa have fundet paa andre Udveje.“ For at de kunde komme efter Sandheden, skulde Genielil følge med, naar Tosielil gik i Marken med Geden, og nøie passe paa, hvad hun tog sig for, og om Nogen bragte hende Mad og Drikke.

Den næste Morgen, da Tosielil stod op, sagde Genielil til hende: „Jeg vil gaae med Dig i Marken

og see, om Du ogsaa passer godt paa Geden og lader den græsse paa det rigtige Sted. Men Tosiellil mærkede, hvad hun havde ifinde, hnu drev derfor Geden ud i det høie Græs og sagde: „Kom, Gensielil, lad os sætte os her, saa skal jeg synge Noget for Dig.“ Gensielil satte sig ned; men hun var ganske træt af den lange Wei og Solheden, og Tosiellil gav sig til at synge:

„Gensielil, nu vaager Du,
Gensielil skal sove nu.“

hvorpaa Gensielil luffede sit Die i og faldt isøvn. Da Tosiellil saae, at Søsteren sov saa haardt, at hun ikke kunde røbe hende, sagde hun:

„Lille Geed, mæk mæk!
Kom og Bordet dæk!“

hvorpaa hun satte sig tilbords, spiste og drak, til hun var bleven mæt, og sagde derpaa:

„Lille Geed! mæk mæk!
Tag nu Bordet væk.“

Da det var forsvundet, kaldte hun paa Gensielil og sagde: „Du vil vogte Geden, og lægger Dig til at sove; imidlertid kunde den være løben, hvor langt det skulde være. Kom nu, lad os gaae hjem.“ Da de kom hjem, lod hun igjen Skaalen staae urørt, og Gensielil kunde ikke sige Moderen, hvorfor hun ikke vilde spise; hun maatte for-

tælle, saaledes som det var gaaet til, og at hun var falden isøvn.

Dagen efter sagde Moderen til Trosielil: „Idag maa Du gaae med og passe paa, om Tosiellil bliver derude, eller om Nogen bringer hende Mad og Drikke, thi det kan ikke være Andet end at hun maa spise og drikke hemmeligt.“ — Trosielil sagde derfor til Tosiellil: „Jeg vil gaae med Dig for at see, om Du ogsaa passer godt paa Geden og lader den græsse paa det rigtige Sted.“ Men Tosiellil mærkede, hvad hun havde i sinde, og hun drev derfor Geden ud i det høie Græs og sagde: „Lad os sætte os her, Trosielil, saa skal jeg synge Noget for Dig.“ Trosielil var ganske træt af den lange Vej og Solheden, hun satte sig ned, og Tosiellil begyndte at synge ligesom Dagen iforveien:

„Trosielil, nu vaager Du;“

men istedetfor at hun derefter skulde synge:

„Trosielil skal sove nu;“

kom hun i Tanker til at synge:

„Tosiellil skal sove nu,“

og saaledes blev hun ved at synge:

„Trosielil, nu vaager Du,

Tosiellil skal sove nu.“

Trosielils to Dine luffede sig og sov; men det tredje, som der ikke var talt om i Sangen, faldt ikke isøvn. Trosielil luffede det rigtignok, men det var bare for at lade, som hun sov, og hun blinkede af og til med det, saa at hun kunde see Alt, hvad der foregik. Da Tosiellil troede, at Søsteren sov rigtig trygt, raabte hun:

„Lille Geed, mæk mæk!
Kom og Bordet dæk!”

hverpaa hun spiste og drak af Hjertenslyst, og da hun var færdig, sagde hun:

„Lille Geed, mæk mæk!
Tag nu Bordet væk!”

Alt dette havde Treøielil hørt og seet. Treøielil kom nu hen og vækkede hende og sagde: „Naa, Treøielil, har Du sovet? Du er flink til at vogte Geder. Kom nu, og lad os gaae hjem.” Da de kom hjem, spiste Treøielil igjen ikke. Men nu sagde Treøielil til Moderen: „Nu veed jeg da, hvorfor hun er saa hovmodig og ikke spiser. Naar hun derude siger til Geden:

„Lille Geed, mæk mæk!
Kom og Bordet dæk!”

saa staaer der strax et Bord for hende med den deiligste Mad, meget bedre end den, vi have herhjemme, og naar hun er mæt, siger hun:

„Lille Geed, mæk mæk!
Tag nu Bordet væk!”

saa er det Altsammen borte. Jeg har naie lagt Mærke til det Hele. De to af mine Dine fik hun isøvn ved at synge, men det midt i Panden holdt jeg til al Lykke vaa-

gent.“ — „Hvad!“ raabte den misundelige Moder, „vil hun have det bedre end vi Andre? — Den Lyft skal snart forgaae hende!“ Hun tog derpaa en Kniv og stak Geden i Brystet, saa den faldt død omkuld.

Da Tosielil saa det, gik hun bedrøvet ud paa Engen og græd sine bittre Taarer. Bludselig stod den kloge Kone igjen for hende og spurgte: „Hvorfor græder Du, Tosielil?“ — „Skulde jeg ikke græde?“ svarede hun, „den Geed, som hver Dag, naar jeg sagde Gders Vers, dækkede Bordet saa smukt for mig, har min Moder stukket ihjel; nu maa jeg igjen lide Nød og Sult.“ — „Tosielil,“ sagde den kloge Kone, „jeg skal give Dig et godt Raad. Beed dine Søstre at give Dig den slagtede Geeds Indvolde, og grav dem saa ned i Jorden udenfor Døren, det vil blive din Lykke.“ Med disse Ord forsvandt hun, men Tosielil gik hjem og sagde til sine Søstre: „Kjære Søstre, giv mig dog Noget af min Geed; jeg forlanger ikke noget Godt, giv mig bare Indvoldene.“ De gave sig til at lee og svarede: „Dem kan Du gjerne faae, naar det ikke er Andet, Du vil have,“ hvorpaa Tosielil tog Indvoldene og nedgravede dem om Aftenen i al Stilhed udenfor Huset, som den kloge Kone havde sagt.

Den næste Morgen, da de Allesammen vaagnede og kom udenfor Døren, stod der et vidunderligt deiligt Træ med Blade af Sølv og Frugter af Guld, saa at man ikke kunde tænke sig noget Skønnere. Men de vidste ikke, hvor Træet var kommet fra, alene Tosielil begreb, at det var opvoxet af Geden's Indvolde, thi det stod netop paa det samme Sted, hvor hun havde gravet dem ned. „Stig op i det, mit Barn,“ sagde Moderen til Tosielil, „og pluk

os Frugterne af Træet." Gensielil frøb derop; men ligesom hun vilde gribe et af Guldæblerne, fløi Grenen hende ud af Hænderne, og saaledes gik det hver Gang, saa at hun ikke kunde faae et eneste Æble, hvordan hun end bar sig ad. Da sagde Moderen: „Tresielil, stig Du derop, Du kan med dine tre Dine see bedre end Gensielil.“ Gensielil lod sig glide ned, og Tresielil steg op. Men det gik ikke hende bedre end Søstren; hvormegit hun end kunde see, saa sprang Guldæblerne dog bestandigt tilbage. Omfider blev Moderen utaalmodig, hun steg selv op i Træet, men kunde ligesaa lidt som Gensielil og Tresielil faae fat i nogen af Frugterne; hun greb stedse i Luften. „Lad mig engang komme derop,“ sagde Tosiellil, „maaskee lykkes det mig bedre.“ Søstrene raabte rigtignok til hende: „Hvad bilder Du Dig ind med dine to Dine!“ men Tosiellil steg alligevel derop, og Guldæblerne sprang ikke tilbage for hende; tvertimod faldt de af sig selv ned i hendes Haand, saa at hun kunde tage det ene efter det andet, indtil hun tilsidst kom med Forklædet fuldt. Moderen tog alle Guldfrugterne fra hende, og istedetfor at hun, Gensielil og Tresielil skulde have behandlet hende bedre, bleve de kun misundelige over at hun alene kunde faae Frugterne ned, saa at de nu behandle de hende meget værre end før.

En Dag, da de Alle stode sammen under Træet, saae de en ung Ridder komme hen imod dem. „Stynd Dig, Tosiellil,“ raabte Søstrene, „kryb gesvindt i Skjul, at vi ikke skulle have Skam af Dig.“ Med disse Ord satte de hurtigt et omvendt Kar over hende og puttede Guldæblerne, som hun havde plukket, ind til hende. Da nu Ridderen kom nærmere, var han overmaade smuk, han holdt stille,

beundrede det prægtige Guld- og Sølvtræ og spurgte de to Søstre: „Hvem tilhører dette smukke Træ? Hvis Nogen vilde give mig en Green deraf, vilde jeg give derfor hvad det end skulde være.“ Gensielil og Trepsielil svarede, at Træet tilhørte dem og at de gjerne vilde give ham en Green deraf. De gjorde sig ogsaa Umage derfor, men det var dem umuligt, thi Grenene og Frugterne sprang hver Gang tilbage for dem. „Det er dog mærkværdigt,“ sagde Ridderen, „at Træet tilhører Eder, og I dog ikke have Magt til at plukke Noget af det.“ De vedbleve at paa-
 staae, at Træet var deres Eiendom, men imedens de talte derom, trillede Topsisielil et Par af Guldæblerne frem uden-
 for Karret, saa at de løb hen for Ridderens Fødder, thi hun var bleven vred over at hendes Søstre ikke havde sagt Sandheden. Da Ridderen saa æblerne, blev han ganske forbauset og spurgte, hvor de kom fra. Gensielil og Trepsielil svarede nu, at de rigtignok havde en Søster til, men at de ikke turde lade Nogen see hende, fordi hun havde to Dine. Men Ridderen fordrede at see hende og raabte: „Topsisielil kom frem!“ Topsisielil kom da strax frem af Karret, og Ridderen forbausedes over hendes sjældne Skønhed og sagde: „Topsisielil, Du kan bestemt bryde mig en Green af Træet.“ — „Ja,“ svarede Topsisielil, „det kan jeg sagtens, thi Træet tilhører mig.“ Hun sprang derpaa op, brækkede med stor Letthed en Green af med sine Sølvblade og Guldblomster og rakte Ridderen den. „Topsisielil,“ sagde Ridderen, „hvad skal jeg give Dig derfor?“ — „Alt,“ svarede hun, „jeg lider Sult og Tørst, Nød og Sorg fra den tidlige Morgen til den sildige Aften; hvis I vilde tage mig med og befrie mig, vilde jeg være lykkelig.“ Ridderen

tog strax Topielil op paa sin Hest og førte hende hjem til sin Faders Slot, der gav han hende smukke Klæder, Mad og Drikke i Overflødighed, og kort Tid efter friede han til hende, og deres Bryllup blev feiret med stor Høitidelighed.

Da Topielil var taget hjemme fra med den smukke Ridder, misundte Søstrene hende naturligvis hendes Lykke. „Men vi beholde dog Mirakeltræet,“ tænkte de, „om vi endog ikke kunne plukke Noget deraf, vil dog Enhver blive staaende for at beundre det og rose os. Hvem ved, hvad vor Lykke endnu kan søie?“ Men Morgenen efter var Træet forsvundet og deres Haab skuffet. Da Topielil derimod saae ud af sit Kammervindue, stod det til hendes Glæde udenfor; det var fulgt efter hende.

Topielil levede lykkelig i mange Aar. En Dag kom der to fattige Kener op paa Slottet og bad om en Almisse. Da Topielil saae nøiere paa dem, gjenkjendte hun sine to Søstre, som vare blevne saa fattige, at de maatte tigge deres Brød for Hvermands Dør. Topielil tog venligt imod dem og gjorde dem alt det Gode, hun kunde, saa at de Begge af ganske Hjerte angrede det Onde, som de i deres Ungdom havde gjort imod deres Søster.

Bonden i Himmerige.

Der døde engang en fattig, from Bonde, og da han kom udenfor Himmeriges Port, stod der en rig Herremand, som ogsaa var død og vilde ind i Himlen. Den hellige Petrus, som stod ved Porten med Nøglen i Haanden, lukkede op og lod Herremanden komme ind; derimod lod det til, at han ikke saa Bonden, thi han smækkede Porten i for Næsen af ham. Som nu Bonden stod udenfor og ventede, hørte han, hvorledes den rige Herremand blev modtaget med Fryd og Glæde; der blev baade spillet og sunget derinde. Omfæder blev Alt igjen stille, og den hellige Petrus kom og lukkede op for Bonden. Denne meente, at der nu igjen skulde spilles og synges, fordi han kom ind, men det gik Altsammen stille af; han blev vel modtaget paa det Hjerteligste, og Englene kom ham imøde; men sunget blev der ikke. „Hvorfor synge de ikke for mig, ligesaa vel som for den rige Herre?“ spurgte Bonden, „det gaaer nok ligesaa partist til her som paa Jorden.“ — „Nei,“ svarede den hellige Petrus, „Du er os ligesaa kjær som

enhver Anden og kommer til at nyde den evige Salig-
hed ligesaa vel som den Rige; men saadanne fattige
Bønder, som Du er, faae vi hver Dag nok af; men
af rige Herremænd kommer her neppe een hvert hun-
drede Aar."

Jøden i Tjørnehækken.

Der var engang en riig Mand, han havde en Karl, som tjente ham ærlig og tro og var den Første ved Arbejdet om Morgen og den Sidste til at holde op om Aftenen, og naar der foresaldt strengt Arbejde, som ingen Andre gad begynde paa, saa var han altid den Første, som tog fat derpaa. Aldrig hørte man ham klage, tvertimod var han tilfreds med Alt og altid glad og fornøiet. Men da Aaret var omme, gav Herren ham ingen Løn, thi han tænkte som saa; „Det er det Klogeste, Intet at give ham, saa svarer jeg de Benge; han forlader mig alligevel ikke, men bliver nok hos mig.“ Karlen taug ogsaa ganske stille, han gjorde sin Gjerning det andet Aar ligesom det første, og da han ved Aarets Slutning heller ingen Løn fik, saa fandt han sig dog deri og blev der alligevel. Men da omsider det tredje Aar var omme, betænkte Herren sig, han greb i Lommen, men tog dog ikke Noget op. Nu blev Karlen endelig kjed deraf. „Herre,“ sagde han, „i tre Aar har jeg tjent Eder ærlig og tro, vær nu saa god at give mig, hvad der tilkommer mig med Rette, jeg vil stifte for at see mig om i Verden.“ — „Ja, min gode Ven,“

svarede Onkelinden, „Du har tjent mig ufortrødent, og derfor vil jeg ogsaa belønne Dig rundhaandet.“ Med disse Ord greb han igjen i Lommen og talte Karlen tre Halvskillinger op, den ene efter den anden. „Der har Du en Halvskilling for hvert Aar; det er en stor Løn; Du vilde neppe have faaet Saameget hos nogen anden Herre,“ tilspøiede han. Den skikkelige Karl, som ikke forstod sig paa Penge, sat sin Capital i Lommen og tænkte: „Nu har Du Penge nok, nu er det ikke værd at sørge mere eller plage sig med Eløb og Slid.“

Han begav sig paa Veien, gik op ad det ene Bjerg og ned ad det andet, og i Get væk sang og sprang han, saa fornøiet var han. Med Get, ligesom han kom forbi et Krat, kom der en lille Mandssling ud deraf, som raabte: „Hvorhen, Broder Lystig? Du har nok ikke Noget at sørge over?“ — „Nei, hvorfor skulde jeg sørge?“ svarede Karlen, „jeg har fuldtop af Penge, jeg har hele tre Mars Løn i min Lomme.“ — „Hvor stor er din Capital?“ spurgte Mandsslingen. „See her, tre blanke Halvskillinger, i klingende Mynt,“ svarede Karlen. „Hør engang,“ sagde Overgen, „jeg er en fattig Stakkel; forær mig dine tre Halvskillinger. Jeg kan ikke mere arbejde, men Du er ung og kan let fortjene dit Brød.“ Da Karlen havde et godt Hjerte og sølte Medlidenhed med Mandsslingen, gav han ham de tre Halvskillinger og sagde: „Tag dem i Guds Navn, jeg staaer alligevel ikke til at trænge.“ — „Jeg seer, Du har et godt Hjerte,“ svarede den Lille, „og Du kan derfor gjøre tre Ønster, eet for hver Halvskilling, saa skal jeg lade dem gaae i Opfyldelse.“ — „Aha,“ sagde Karlen, er Du af det Slags! Godt, kan det gaae til paa

Den Maneer, saa ønsker jeg mig for det Første et Pusterør, hvormed jeg kan træffe Alt, hvad jeg sigter paa; for det Andet, en Violin, som Alle maae dandse efter, naar jeg spiller paa den, og for det Tredie, at Ingen maa negte mig Noget, som jeg beder om." — „Det er Dig Altsammen tilstaaet," svarede Mandslingen, han stak Haanden ind i Krattet, og — tænk engang — der laae allerede baade Violinen og Pusterøret, som om det var bestilt iserveien. Han leverede Karlen begge Dele og tilfoiede: „Du kan herefter bede om hvad Du vil, intet Menneſſe tør negte Dig Noget."

„Bedre kan jeg ikke forlange," tænkte Karlen og drog munter videre. Ikke længe efter traf han en Jøde med et langt Gedebukkeskjæg, han stod og lyttede til en Fugl, som sang høit oppe i Toppen af et Træ. „Død og Blage!" sagde Jøden, „hvor kan dog saadant et lille Dyr have saadan en gefærlig stærk Stemme! Hvem der bare havde den! Blot jeg kunde komme til at strø Salt paa Halen af den!" — „Er der ikke Andet iveien," sagde Karlen, „Fuglen skal snart være nede," og i det Samme lagde han an og traf Fuglen paa en Prik, saa den faldt ned i en Tjørnehæk. „Gaae nu ind, Jøde, og hent den," sagde han. „Naa naa, ja ja," sagde Jøden, „siden I nu engang har skudt Fuglen ned, kan jeg jo sagtens gaae ind og tage den," og han lagde sig dervaa ned og begyndte at arbejde sig ind i Hækken. Men da han var kommen midt ind i Tornene, blev Karlen kaad, han tog sin Violin frem og begyndte at spille. Strax reiste Jøden sig op og begyndte at springe iveiret, og jo mere Karlen gned paa Violinen, jo bedre gik Dandsen. Men Tornene sønderrev hans luvslidte Kjele,

gjennemvredte hans Skjæg og nappede og stak ham fra Øverst til Nederst. „Ak, wai mir!“ raabte Jøden, „hvad skal den Spillen til! hold dog op med den Musik, jeg har aldrig holdt af at dandse.“ Men Karlen agtede ikke derpaa. „Du har slaaet saamange Andre,“ tænkte han, „nu kan Du selv have godt af at blive slaaet,“ og han blev ved at spille, saa at Jøden bestandigt maatte springe høiere og høiere, og Læserne af hans Kjole bleve hængende i Tornene. „Ak, wai mir!“ skreg han, „jeg skal give Dem hvad De forlanger, gode Herre, naar De barestiens vil holde op med den Musiceren... De skal faae en stor Pungfuld af Guld!“ — „Det er der Rimelighed i,“ sagde Karlen, „saa skal jeg holde op at spille; men det maa man lade Dig, Du dandser som en Engel.“ Derpaa tog han Pengepungen og gif sin Bei.

Jøden blev staaende og saae efter ham. Saalænge han endnu kunde sene Karlen, sagde han ikke et Ord, men da han vel var borte, gav han sig til at raabe af alle Livsens Kræfter: „Sikken en lumpen Spillefant, sikken en Musikanterpjalt! Vi, til jeg faaer sat i Dig, din Prækter!... Jeg skal give Dig fire Halvskillinger, saa er Du to Skilling værd!“ Saaledes blev han ved at stjæle, indtil han rigtig havde givet sin Harmes Lust, og saa løb han ind i Byen, og op paa Politikammeret. „Ak, wai mir, Herr Dommer!“ skreg han, „jeg er bleven overfaldet og plyndret paa Landeveien, see kun, hvordan jeg er tilredt. Et ugudeligt Skarn har revet mine Klæder istykker og stukket og fradset mig, saa en Steen maatte røres derved. Han har taget min Pung og mine Penge fra mig, lutter blanke, prægtige Ducater, for Guds Skyld, lad ham endelig blive

„arresteret!“ — „Var det en Soldat, som saaledes har tilredt Dig med sin Sabel?“ spurgte Dommeren. „Nei, Gud bevares,“ sagde Jøden, „en blank Sabel havde han ikke; men han havde et langt Rør paa Ryggen og en Violin hængende om Halsen, Gavehyven er god at kjende.“ Dommeren sendte sine Folk ud, og de fandt ogsaa snart Karlen, som ganske langsomt var gaaet videre, og Bungen med Pengene fandt de ligeledes hos ham. Da han kom op i Retten, sagde han: „Jeg har hverken overfaldet Jøden eller taget hans Penge fra ham; han har frivillig tilbudt mig dem, for at jeg skulde holde op at spille, thi han kunde ikke lide Musik.“ — „Gud bevares!“ sreg Jøden, „han lyver, som om det stod trykt for ham.“ Dommeren tog heller ikke Karlens Forklaring for gyldig, men sagde: „Det er en daarlig Undskyldning, saadan gjør ingen Jøde,“ og han dømte derfor Karlen til at hænges, fordi han havde begaaet Røveri paa Landeveien. I det han blev ført bort for at lide sin Straf, raabte Jøden efter ham: „Din Hundemusikant, din Bjørnetrækker, nu faaer Du din fortjente Løn!“ Karlen gik ganske rolig med Bøddelen op af Stigen, men paa det sidste Trin vendte han sig om og sagde til Dommeren: „Tilstaae mig endnu en Bøn, førend jeg dør.“ — „Ja,“ saafremt Du ikke beder om at beholde Livet.“ — „Nei, det er ikke derom,“ svarede Karlen, „men jeg beder om, at jeg endnu for sidste Gang maa faae Lov til at spille et Stykke paa min Violin.“ Jøden udstødte et Rædselskrig og raabte: „For Guds Skyld, siig nei, siig nei!“ Men Dommeren sagde: „Hverfor skulde jeg negte ham den korte Fornøielse, den er ham bevilget, og dermed skal det have sit Forblivende.“ Han

kunde naturligviis heller ikke negte det, paa Grund af den Gave, som Karlen havde faaet af Dvergen. Men Jøden freg: „Af wai mir, af wai mir! bind mig fast!“ Karlen tog nu sin Violin frem, lagde den tilrette, og idet han gjorde det første Strøg, begyndte de Allesammen at vakle og bingle frem og tilbage, baade Dommeren, Strikverne og Politibetjentene; og den, som skulde binde Jøden fast, tabte Strikken ud af Hænderne; ved det andet Strøg løftede de Alle det ene Been iveiret, og Byddelen gav sliv paa Karlen og satte sig ilave til Dands; ved det tredje Strøg sprang de Allesammen høit iveiret og begyndte at dandse, og Dommeren og Jøden vare de Allerforreste og sprang allerlyftigst. Endog Alle de, som vare komne der paa Torvet af Nysgjerrighed, dandsede med, baade Gamle og Unge, Tykke og Tynde; ja selv Hundene stode paa Bagbenene og dandsede med. Og jo længere han spillede, desto høiere sprang Dandserne, saa at de stødte Panderne imod hinanden og freg og hvinede i vilde Skry. Endelig raabte Dommeren ganske aandeløs: „Jeg skænker Dig Livet, naar Du blot vil høre op at spille.“ Strax holdt Karlen op, hængte Violinen igjen om Halsen og steg ned af Stigen. Derpaa gik han hen til Jøden, som laa paa Gaden og snappede efter Veiret, og sagde til ham: „Gavtyv, bekjend nu, hvorfra Du har dine Penge, ellers tager jeg igjen Violinen frem og begynder at spille.“ — „Jeg har stjaalet dem, jeg har stjaalet dem,“ freg han, „men Du har ærligt og redeligt fortjent dem.“ Da Dommeren hørte dette, lod han strax Jøden føre til Galgen, og der blev han hængt som Tyv.

Vildmanden.

Der var engang en Konge, han havde en stor Skov, som laa bagved hans Slot og som det var hans bedste Fornølelse at jage i. Engang hændtes det, at en af hans Jægere gik ud i Skoven og ikke kom igjen. Dagen efter sendte Kongen to Jægere ud for at lede efter ham, men de kom heller ikke tilbage. Han befalede derpaa alle sine andre Jægere at drage ud og gennemstreife hele Skoven, men ogsaa de bleve borte, og af det hele Koppel Hunde kom heller ingen tilbage. Nu kom der en Forordning ud, at Ingen herefter maatte vove sig ind i Skoven. Fra den Tid af laa den hen i Stilhed og Gensomhed, og man saa kun imellemskunder en Orm eller Høg flyve derigjennem. Saaledes hengik mange Aar; omsider meldte en fremmed Jæger sig hos Kongen, som bad om Ansættelse og tilbød sig at gaae ind i den farlige Skov. Kongen vilde ikke give Tilladelse dertil, men sagde: „Jeg frygter for at det ikke gaaer Dig bedre end alle de Andre og at Du ikke kommer tilbage igjen.“ Men Jægeren svarede: „Herre, jeg vil nok risikere det; jeg kjender ikke til Frygt.“

Jægeren begav sig altsaa med sin Hund ind i Skoven, og det varede ikke længe, saa fik Hunden Færten af Billedt og vilde sætte efter det; men den havde neppe løbet et Par Skridt, før den blev standset af en dyb Vandpøl, hvoraf der kom en nøgen Arm op, som greb den og trak den ned i Vandet. Da Jægeren saa dette, gik han tilbage og hentede tre Karle, som kom med Spande og øste alt Vandet ud. Da de kunde see Bunden, laa der en Bildmand, som var ganske rødbrun paa hele Kroppen ligesom rustent Jern, og hvis Haar hængte ned over Ansigtet og naaede ham lige ned til Knæerne. De bandt ham med Strikken og førte ham med sig, og Kongen lod ham sætte i et stort Jernburr midt i Slotsgaarden og forbød Alle og Enhver under Livsstraf at lukke det op, og Dronningen fik Nøglen dertil at gemme. Fra nu af kunde man igjen gaae sikkert i Skoven.

Kongen havde en Søn paa otte Aar, som engang legede nede i Gaarden, og idet han spillede Boldt, sprang hans Guldboldt ind i Buret. Drengen løb hen og sagde: „Giv mig min Boldt igjen.“ — „Ikke førend Du lukker Døren op for mig,“ svarede Manden. „Nei,“ sagde Drengen, det tør jeg ikke, Kongen har forbudt det.“ Derpaa løb han sin Vej. Men Dagen efter kom han igjen og forlangte Boldten. „Ja,“ svarede Bildmanden, „luk Døren op;“ men det vilde Drengen ikke. Den tredje Dag, da Kongen var redest paa Jagt, kom Drengen atter og sagde: „Om jeg ogsaa vilde, saa kunde jeg dog ikke lukke op, for jeg har ikke Nøglen.“ — „Den ligger under din Moders Hovedpude,“ svarede Bildmanden, „der kan Du tage den.“ Drengen, som absolut vilde have sin Boldt

igjen, satte alle Betænkeligheder tilside og hentede Nøglen. Døren var slem at faae op, saa at Drengen klemte sin Finger. Da han omsider havde faaet den op, sprang Bildmanden ud, kastede Beldten til ham og løb bort. Drengen blev nu bange, han gav sig til at skrig og raabte efter ham: „Nei, Bildmand, Du maa ikke løbe bort, saa faaer jeg Bank.“ Bildmanden vendte sig om, tog Drengen paa Raffen og gif med stærke Skridt ind med ham i Skoven. Da Kongen kom hjem, saae han, at Buret var tomt, og spurgte Dronningen, hvorledes det var gaaet til. Hun vidste Intet derom og ledte om Nøglen, men den var borte. Hun kaldte paa Drengen, men fik intet Svar. Kongen sendte sine Føls ud paa Marken for at søge efter ham, men de fandt ham ikke. Nu kunde han let gjette, hvorledes det hængte sammen, og der blev dyb Sorg ved det kongelige Hof.

Da Bildmanden igjen kom midt i den mørke Skov, satte han Drengen ned af Skulderen og sagde til ham: „Din Fader og Moder faaer Du ikke mere at see, men jeg vil beholde Dig hos mig, thi Du har befriet mig, og jeg har Medlidenhed med Dig. Naar Du gjør Alt, hvad jeg siger Dig, skal Du faae det godt; jeg har mere end nok af Skatte og Guld, ja mere end nogen Anden i Verden.“ Han lod Drengen sove paa Møset, og den næste Morgen førte han ham hen til en Brønd og sagde: „Læg Mærke til denne Guldbrønd, den er klar og gjennemsigtig som Krystal; Du skal sidde ved Siden af den og passe paa, at der ikke falder Noget i den, ellers er den vanæret. Jeg kommer hver Aften og seer, om Du har efterkommet min Befaling.“ Drengen satte sig ved Randen af Brønden og passede nøie paa, at der Intet faldt ned i den.

Men som han saaledes sad, fik han med Et saa ondt i sin ene Finger, at han uvilkaarlig stak den ned i Vandet. Han tog den vel hurtigt op igjen, men den var bleven ganske forgyldt, og hvor megen Umage han end gjorde sig for at gnide Guldet af igjen, var det dog forgjæves. Om Aftenen kom Bildmanden tilbage, saa stift paa Drengen og spurgte: „Er der kommet Noget i Brønden!“ — „Nei, Intet,“ svarede han, idet han holdt Fingeren paa Ryggen, for at Bildmanden ikke skulde see den. Men Manden sagde: „Du har dyppet Fingeren i Vandet; jeg vil lade det gaae for denne Gang, men tag Dig iagt for at der ikke oftere kommer Noget deri.“ Den næste Morgen sad Drengen allerede ved Daggrøn ved Brønden og pasjede paa. Han fik igjen Smerter i Fingeren, og idet han tog sig op til Hovedet dermed, faldt der uheldigvis et Haar ned i Brønden. Han tog det vel hurtigt op, men det var allerede heelt forgyldt. Da Bildmanden kom, vidste han forud, hvad der var skeet. „Du har tabt et Haar i Brønden,“ sagde han, „jeg vil endnu engang see igjennem Fingre dermed; men skeer det tredje Gang, saa er Brønden æreløs, og saa kan Du ikke længere blive hos mig.“ Den tredje Dag sad Drengen igjen ved Brønden, og han rørte ikke Fingeren, hvor ondt den ogsaa gjorde ham. Men Tiden blev ham lang, og for at fordrive den, speilede han sit Ansigt, som han kunde see i Vandet. Og idet han den Anledning boiede sig mere og mere forover, for rigtig at see sig selv i Dinene, faldt hans lange Haar ned i Vandet. Han rettede sig hurtigt op, men alle Haarene vare allerede forgyldte, saa at de skinnede som Solen. Man kan tænke sig, hvor forfækket den stakkels Dreng

blev. Han bandt sit Kommetørklæde om Hovedet for at Manden ikke skulde see det; men da han kom, vidste han allerede Alt og sagde: „Løs Tørklædet af.“ De forgyldte Haar faldt ned over Skulderen, og Alt, hvad Drengen sagde til sin Undskyldning, hjalp ham ikke. „Du har ikke bestaaet din Prøve,“ sagde Bildmanden, „og Du kan derfor ikke blive her længere. Gaae ud i Verden, saa vil Du erfare, hvad det vil sige, at være fattig. Men eftersom Du ikke har noget ondt Hjerte, og jeg mener det godt med Dig, saa vil jeg indrømme Dig een Ting: naar Du kommer i Nød, saa gaae blot ud i Skoven og kald paa mig, da skal jeg strax komme og hjælpe Dig. Min Magt er stor, og Guld og Sølv har jeg i Overflodighed.“

Kongesønnen forlod altsaa Skoven og blev ved at gaae, indtil han omsider kom til en stor Stad. Her søgte han Arbejde, men kunde ikke faae noget, og han havde desuden heller ikke lært Noget, som han kunde ernære sig med. Tilslidst gif han op paa Slottet og spurgte om han maatte være der. Hoffolkene vidste ikke, hvad de skulde bruge ham til, men de syntes godt om ham og sagde derfor, at han maatte gjerne blive der, og da det kom til Stykke, tog Koffen ham i sin Tjeneste og sagde, at han kunde bære Brænde, hente Vand og feie Aften sammen. En Dag, da der netop ingen Andre vare ved Haanden, skulde han bære Maden op til Kongens Taffel, og da han ikke vilde lade sit forgyldte Haar see, beholdt han sin Hue paa. Men Kongen sagde: „Naar Du kommer ved det kongelige Taffel, maa Du tage Huen af.“ — „Al, Herre,“ svarede han, „det kan jeg ikke, for jeg har onde Saar i Hovedet.“ Kongen lod Koffen kalde, stjendte paa ham

og spurgte, hvorledes han havde kunnet tage en saadan Dreng i sin Tjeneste; han skulde strax jage ham bort. Men Koffen havde Medlidenhed med ham og lod ham bytte med Gartnerdrengen.

Nu maatte Drengen plante og vande i Haven og arbejde med Hakke og Spade, hvorledes Beiret end var. Engang, da han midt om Sommeren arbejdede alene i Haven, var det saa varmt, at han tog sin Hue af, for at den friske Luft kunde afkjøle ham, og da Solen derved kom til at skinne paa hans Haar, sunklede og blinkede det, saa at Straalerne faldt ind i Kongedatterens Sovestue. Hun sprang op for at see hvad det var, fik Die paa Drengen, og raabte til ham: „Dreng, bring mig en Bouquet!“ Han skyndte sig at tage sin Hue paa, plukkede nogle vilde Markblomster og bandt dem sammen. Idet han gik op af Trappen med dem, mødte han Gartneren, som sagde til ham: „Skammer Du Dig ikke for at byde Prindsessen en Bouquet af saadanne simple Blomster? Skynd Dig at hente nogle andre og søg de smukkeste og sjældneste ud.“ — „Nei, vist ikke,“ svarede Drengen, „de vilde lugte stærkere, og dem vil hun synes bedre om.“ Idet han kom ind i Værelset, sagde Kongedatteren: „Tag din Hue af; det passer sig ikke at Du beholder den paa i min Nærværelse.“ — „Jeg tør ikke tage den af,“ svarede han atter, „jeg har ondt i Hovedet.“ Men hun greb efter Huen og tog den af ham, og i det Samme faldt hans gyldne Haar ned over Skuldrene. Han vidste ikke, hvor prægtigt han tog sig ud, thi han vilde løbe sin Vej, men hun greb ham i Armen og gav ham en Haandfuld Ducater. Han tog dem til sig, men da han kom ned til Gartneren, sagde

han til ham: „Jeg forærer dine Børn dem, de kunne lege dermed.“ Dagen efter raabte Kongebatteren igjen til ham, at han skulde bringe hende en Bouket Markblomster, og da han kom ind med den, vilde hun strax snappe Huen af ham, men han holdt paa den med begge Hænder. Hun gav ham atter en Haandsfuld Ducater, men han vilde ikke beholde dem og gav Gartneren dem til Legetsøi til Børnene. Den tredie Dag gik det ligesaadanne, hun kunde ikke faae Huen af ham, og han vilde ikke have hendes Guld.

Ikke længe efter kom der Krig i Landet. Kongen samlede sine Folk, men han vidste ikke, om han kunde staae sig imod Fjenden, som var ham overlegen og havde en stor Armee. Da sagde Gartnerdrengen: „Jeg er voren og vil drage med i Krigen, giv mig blot en Hest.“ De Andre loe og sagde: „Naar vi ere afmarscherede, saa see at finde een, vi skulle nok lade een blive tilbage til Dig i Stalden.“ Da de vare borte, gik han ned i Stalden og trak Hesten ud; den var hovlam og hinkede og humpede, saa det var en Vnø at see derpaa. Men han satte sig alligevel op paa den og reed ad Skoven til. Saasnart han kom til Kanten af den, raabte han tre Gange paa Bildmanden, saa stærkt han kunde. Strax stod denne ogsaa for ham og spurgte: „Hvad forlanger Du?“ — „Jeg forlanger en stærk Hest, thi jeg vil drage med i Krigen.“ — „Den skal Du faae, og endda Mere til.“ Derpaa gik Bildmanden ind i Skoven, og det varede ikke længe, før der kom en Staldfarl trækkende med en vælig Ganger, som snysede og vrinsede og neppe var til at holde. Og bagefter fulgte der en Skare Krigsfolk, som alle vare iførte

Jernrustninger og hvis Sværd blinkede i Solen. Unglingen leverede Staldkarlen sin trebenede Krifte, besteg den anden Hest og satte affted i Epidsen for Rytterfaren. Da han kom i Nærheden af Balpladsen, var der allerede faldet en stor Deel af Kongens Folk, og Resten var lige ved at retirere. Hurtigt kom Unglingen tilhjælp med sine jernflædte Svende, feer som et Lyn ind iblandt Fjenderne og nedhuggede Alt hvad der kom i veien. Hans Modstandere vilde flye, men han satte efter dem og huggede dem ned, indtil der ikke var en eneste Mand tilbage. Men istedetfor derefter igjen at vende tilbage til Kongen, førte han sine Folk ad Omveie til Skoven og kaldte paa Vildmanden. „Hvad forlanger Du?“ spurgte denne. „Tag din Hest og dine Krigsmænd igjen og giv mig min trebenede Krifte tilbage.“ Det skete, som han havde forlangt, og han reed derpaa hjem paa sin trebenede Hest. Da Kongen kom tilbage til Slottet, kom hans Datter ham imøde og ønskede ham til Lykke med Seiren. „Det er ikke mig, der er gaaet af med Seiren,“ svarede han, „men en fremmed Ridder, som kom mig tilhjælp med sine Folk.“ Datteren vilde vide, hvem den fremmede Ridder var; men Kongen vidste det ikke, han sagde kun: „Han satte efter Fjenden, og jeg har ikke seet ham siden.“ Hun forespurgte sig hos Gartneren om hans Dreng; men denne lo og svarede: „Han er just nu kommen hjem paa sin trebenede Krallik; de Andre gjorde Nar af ham og raabte: „Der kommer Hinfeppeer tilbage!“ De spurgte ham ogsaa, bag hvilken Hætte han havde ligget og sovet, medens de sloges, men han svarede: „Jeg har gjort det bedre end alle 3 Andre,

og uden mig havde det seet galt ud.“ Saa loe de igjen af ham.”

Kongen sagde til sin Datter: „Jeg vil lade foranstalte en Fest, som skal vare i tre Dage, og Du skal kaste et Guldæble i Grams; maaſtee den Ubekjendte da lader sig see.“ Da Festen var bleven forkyndt, gik Ynglingen ud i Skoven og kaldte paa Bildmanden. „Hvad forlanger Du?“ spurgte denne. „At jeg griber Kongedatterens Guldæble,“ svarede han. „Du kan være ligesaa sikker derpaa, som om Du allerede havde det,“ sagde Bildmanden, „jeg skal ogsaa give Dig en rød Rustning og en stolt Rødsur til at ride paa.“ Paa den bestemte Dag kom Ynglingen sprængende og tog Plads iblandt Ridderne, og der var Ingen som kjendte ham. Kongedatteren kom frem og tilkastede Ridderne et Guldæble, men ingen Anden kunde gribe det end Ynglingen, og saasnart han havde det i Haanden, satte han afsted i strakt Carriere. Dagen efter havde Bildmanden udrustet ham som hvid Ridder og givet ham en Skimmel at ride paa. Ogsaa denne Gang greb han alene Æblet og sprængte derpaa afsted igjen. Men Kongen blev vred og sagde: „Eligt kan ikke tillades; han maa træde frem for mig og, sige mig sit Navn.“ Han gav derpaa Befaling til at man, naar Ridderen, som havde grebet Æblet, ikke blev holdende, skulde man sætte efter ham, og hvis han da ikke godvillig vilde vende tilbage, skulde man hugge og stikke ham. Den tredje Dag gav Bildmanden ham en sort Rustning og en fulsort Hingst, og han greb atter Æblet. Men da han galopperede bort med det, forfulgte Kongens Folk ham, og en af dem kom ham saa nær, at han saarede ham i Benet med Epidsen af sit Sværd. Han undslap dog, men

hans Hest sprang saa stærkt, at han tabte sin Hjelms, og de kunde nu see, at han havde Guldhaar. De reed derpaa tilbage og meldte Kongen det.

Dagen efter spurgte Kongedatteren Gartneren om hans Dreng. „Han arbejder i Haven,“ var Svaret; „det er mig en kunstig Fyr, han var med ved Festen og kom først hjem i aftes; han har ogsaa viist mine Børn tre Guldæbler, som han har vundet.“ Kongen lod ham kalde, og da han kom, havde han igjen Huen paa. Men Kongedatteren gik hen til ham og tog den af ham, hvorpaa de gyldne Haar faldt ham ned over Skuldrene, og han var saa smuk, at det vakte almindelig Forbauselse. „Var Du den Ridder, som kom hver Dag til Festen, hver Gang i en anden Farve, og som har grebet de tre Guldæbler?“ spurgte Kongen. „Ja,“ svarede han, „her ere Æblerne,“ og med disse Ord tog han dem op af Lommen og rakte Kongen dem. „Hvis I endnu fordrer flere Beviser,“ tilføjede han, „saa kan jeg vise Eder det Saar, som Eders Folk tilføjede mig, da de forfulgte mig. Jeg er desuden ogsaa den Ridder, som hjalp Eder til Seiren over Eders Fjender.“ — „Kan Du udføre saadanne Gjerninger,“ sagde Kongen, „saa er Du ingen Gartnerdreng; sig mig, hvem er din Fader?“ — „Min Fader er en mægtig Konge, og jeg har saameget Guld, jeg kan ønske mig,“ var Svaret. „Sag seer nok,“ sagde Kongen, „at jeg er Dig Tak skyldig, kan jeg være Dig til Tjeneste med Noget?“ „Ja,“ svarede han, „det kan I, giv mig Eders Datter tilægte.“ Somfruen lo og sagde: „Han gjør ikke mange Omstændigheder. Jeg kunde nok see paa hans gyldne Haar, at han ikke var nogen Gartnerdreng. Derpaa gik hun hen og kyskede

ham. Til Formælingen kom hans Fader og Moder, og de bleve naturligviis overmaade glade ved at gjensee deres Søn, som de allerede havde opgivet alt Haab om. Og ligesom de allerbedst sad ved Bryllupsstafellet, tang Musikken pludseligt, Dørene gik op, og en stolt Konge traadte ind med et stort Følge. Han gik hen til Unglingen, omfavnede ham og sagde: „Jeg er Bildmanden, jeg har hidtil været forheret, men Du har forløst mig. Alle de Skatte, jeg har, skulle være din Eiendom.“

Gaasepigen ved Brønden.

Der var engang en gammel, gammel Kone, hun levede med sin Flok Gjæs i en Ørken imellem Bjergene, hvor hun havde et lille Hus. Denne Ørken var omgivet af en stor Skov, og hver Morgen tog den Gamle sin Krykke og rokkede ind i Skoven. Men her var hun meget rastere, end man skulde vente af hendes høie Alder, hun samlede Græs til sine Gjæs, plukkede alle de vilde Frugter, hun kunde naae, og bar det Altsammen hjem paa sin Ryg. Man skulde troe, at en saadan Byrde maatte have tynget hende til Jorden, men hun bragte den altid lykkelig hjem. Naar hun mødte Nogen underveis, hilste hun altid meget venligt og sagde: „Goddag, kjære Landsmand, det er smukt Veir idag. Ja, I undrer Jer nok over, at jeg slæber saa meget Græs, men Enhver maa bære sin Byrde.“ Men Folk mødte hende ikke gjerne, de gik hellere en Omvei, og naar en Fader kom forbi hende med sin Søn, sagde han sagte til ham: „Tag Dig iagt for hende, man tager hende ikke, hver man sætter hende. Hun er en Hex.“

En Morgen gik en smuk, ung Mand igjennem Skoven. Solen skinnede klart, Fuglene sang, og en svag Lust=

ning vistede igjennem Skoven, saa at han besandt sig rigtig vel og var glad og fornøiet. Endnu havde han ikke mødt Nogen, men med Gæt fik han Die paa den gamle Her, som laa paa Kæ paa Jorden og skar Græs af med sin Krumkniv. Hun havde allerede lagt en stor Bunke tilrette, saa at hun kunde tage den paa Raffen, og ved Siden af hende stode to Kurve, som vare fulde af vilde Ubler og Bærre. „Men, lille Mo'er," sagde han til hende, „Alt det kan Du jo ikke bære." — „Jeg maa dog bære det, gode Herre," svarede hun, „rige Folks Børn behøve det derimod ikke. Men hos Bønderne hedder det:

„Med Slæb og Elid
Gaaer al vor Tid."

„Vil I hjælpe mig?" spurgte hun, da han blev staaende hos hende, „I har jo en lige Ryg og unge Been, saa det vil være en let Sag for Eder. Mit Huus er heller ikke langt herfra, henne bagved Bjergene ligger det paa Heden. I kan snart springe derhen." Den unge Mand søgte Medlidenhed med den gamle Kone og svarede: „Rigtignok er min Fader ikke Bonde, men en rigtig Greve; men for at I kan see, at det ikke er Bønderne alene, der kunne bære, skal jeg gjerne tage Eders Byldt." — „Vil I prøve det," svarede hun, „skal I have Tak. I kommer jo vel til at gaae en Times Vej, men hvad kan det gjøre Eder? — Ja, I kommer til at tage Ublerne og Bærerne med." Det forekom rigtignok den unge Greve noget betænkeligt, da han hørte tale om en Times Vej; men han kunde ikke slippe fra den Gamle, hun læsede ham Bylden

paa Nakken og gav ham en Kury paa hver Arm. „Der kan I see, at det gaaer ganske let,“ sagde hun. „Nei, det er just ikke saa let,“ svarede Greven og skar Aufsig, „Bylften er saa svær, som om den var fuld af Kampesteen, og Væbnerne og Bærerne ere saa tunge, som om de vare af Bly; jeg kan neppe trække Beiret.“ Han var lige ved at lægge det Altsammen fra sig igjen, men han fik ikke Lov dertil for den Gamle. „Nei, see engang,“ sagde hun haanligt, „den unge Herre vil ikke bære, hvad jeg gamle Kone saa tidt har maattet slæbe. Det Slags Folk ere parate med smukke Ord, men naar det gjælder om at tage fat, saa glæde de ikke røre sig af Stedet. Naar, hvad staaer I der og gloer efter, see at faae Benene med Jer. Der kommer dog Ingen og stiller Jer af med hvad I har at bære paa.“ Saalænge han gik paa jevn Jordvei, gik det endda an, men da han kom til Bjerget og skulde tilveirs, gled Stenene tilbage under hans Fødder, som om de vare levende, saa at det gik langt over hans Kræfter. Sveddraaberne trillede ham ned af Panden og løb ham, snart koldt, snart varmt, ned af Ryggen. „Nei, Moer,“ sagde han, „jeg kan ikke gaa af Stedet, jeg maa først hvile mig lidt.“ — „Vist ikke,“ svarede den Gamle, „naar vi komme hjem, kan I hvile Jer; men nu maa I gaa til. Hvem veed, hvortil det er godt for Eder.“ — „Nu bliver Du uforkammet, Gamle,“ sagde Greven og vilde fæste Dragten fra sig; men det var forgjæves Uleilighed, den hængte paa ham, som om den var fastgroet. Han dreiede og vendte sig, men ligemeget hjalp det. Den Gamle lo af ham og sprang fornøiet omkring med sin Krykke. „Bliv ikke saa vred, gode Herre,“ sagde hun, „I bliver jo

saa rød i Ansigtet som en kalkunst Hane. Vær Eders
 Byrde med Taalmodighed; naar vi komme hjem, skal I
 faae gode Drifkepenge." Naar, hvad skulde han gjøre?
 Han maatte finde sig i sin Skjæbne og taalmodigt sjokke
 bagefter den Gamle. Hun syntes stedse at blive raskere,
 og hans Dragt ferekom ham tungere og tungere. Med Gæt
 gjorde hun et Spring, og i det Samme sad hun øverst
 oppe paa Rasken af ham, og hvor tør og mager hun og
 saa var, saa veiede hun dog mere end den tykkeste Bonde-
 pige. Knæerne rystede under den unge Mand, men hver
 Gang han stod stille, slog Herren ham over Benene med
 en Qvist og med Brændenælde. Bestandigt stønnende steg
 han op af Bjerget og naaede omsider til den Gamlæs
 Huus, netop ligesom han var ved at segne om. Saasnart
 Gjæsfene saae den Gamle, strakte de Vingerne ud og Hal-
 sene iveiret, løb hende imøde og skreg „Rab, rab!“ Bag-
 ved Flokken gik en gammel Trunte med et Riis i Haan-
 den, hun var stor og stærk, men grim som en Ulykke.
 „Moder," sagde hun til den Gamle, „er der tilstødt Eder
 Noget? I er bleven saa længe borte." — „Bevares, nei,
 kjære Datter," svarede hun, „der er intet Ondt vederfaret
 mig; tvertimod har denne gode Herre baaret mine Pakke-
 nelliker for mig. Tænk engang, da jeg blev træt, tog han
 mig endog op paa Ryggen. Veien er slet ikke falden os
 lang, vi have været rigtigt muntre og gjort mange Løier
 med hinanden." Omsider sprang den Gamle ned, hun
 tog Bylden af den unge Mands Ryg og Kurvene af hans
 Arme, saae venligt paa ham og sagde: „Sæt Eder nu paa
 Bænken udenfor Døren og hvil Eder. I har redeligt
 fortjent Eders Løn, og den skal ikke udeblive." Derpaa

vendte hun sig til Gaasepigen og sagde: „Gaae Du indenfor, min Datter, det passer sig ikke for Dig at være alene med en ung Herre; man skal ikke gyde Olie i Ilben. Han kunde let blive forelsket i Dig.“ Greven vidste ikke, om han skulde lee eller græde. „Om hun ogsaa var tredive Aar yngre,“ tænkte han, „vilde hun dog ikke være istand til at røre mit Hjerte.“ Imidlertid klappede den Gamle sine Gjæs og kjælede for dem som om de kunde være hendes Børn, og gik derpaa med Datteren ind i Huset. Unglingen strakte sig ud paa Bænken under et vildt Ubletræ. Luften var mild og sval, rundt om var en grøn Eng, besaaet med Blomster i Tusindviis; midt igjennem den risede en klar Bæk, hvori Solen speilede sig, og de hvide Gjæs spadserede frem og tilbage eller boltrede sig i Vandet. „Her er jo yndigt,“ sagde han; „men jeg er saa træt, at jeg ikke kan holde Dinene aabne; jeg vil sove lidt. Naar der bare ikke kommer et Vindstød og blæser Benene af mig, thi de ere saa møre som Trøffe.“

Da han havde sovet en Stund, kom den Gamle og rustede i ham, saa han vaagnede. „Staae nu op,“ sagde hun, „her kan Du ikke blive. Jeg har rigtignok været flem imod Dig; men Livet har det da ikke kostet Dig. Nu vil jeg give Dig din Løn; Penge trænger Du ikke til, her har Du noget Andet.“ Med disse Ord stak hun ham en lille Daase i Haanden, og den var udskaaren af en eneste Smaragd. „Bevar den vel,“ tilføjede hun, „den vil bringe Dig Lykke.“ Greven sprang op, og da han følte, at han var fuldkommen vel og atter ved Kræfter, takkede han den Gamle for hendes Foræring og begav sig paa Veien, uden saameget som at see sig om efter den

smukke Datter. Da han var kommen et godt Stykke derfra, kunde han endnu langt borte høre Gjæssenes muntre Skrig.

I tre Dage maatte Greven vanke om, inden han fandt ud af Bildnisset. Endelig kom han til en stor By, og da han ikke var kjendt af Noget der, blev han ført op paa det kongelige Slot, hvor Kongen og Dronningen sad paa Thronen. Greven kastede sig paa Knæ, tog Smaragddaasen op af Lommen og lagde den for Dronningens Fødder. Hun bad ham staae op og række hende Daasen; men neppe havde hun lukket den op og seet ned i den, saa faldt hun livløs omkuld. Greven blev greben af Kongens Tjenere og skulde kastes i Fængsel; men i det Samme slog Dronningen Vinene op og raabte, at de skulde slippe ham, og at de Alle skulde gaae ud, thi hun vilde tale hemmeligt med ham.

Da Dronningen var bleven ene med ham, begyndte hun at græde bitterligt og sagde: „Hvad Glæde har jeg af al den Glands og Herlighed, der omgiver mig; hver Morgen vaagner jeg i Sorg og Bedrøvelse. Jeg havde engang tre Døttre, af hvilke den yngste var saa smuk, at hun af Alle blev anseet for et Vidunder. Hun var saa hvid som Snee og saa rød som en Ubleblomst, og hendes Haar skinnede som Solstraaler. Naar hun græd, var det ikke Taarer, der faldt fra hendes Dine, men lutter Perler og Edelstene. Da hun var femten Aar gammel, lod Kongen alle de tre Søstre komme for sin Throne. Jeg kan ikke beskrive den almindelige Forbauselse, da den Yngste traadte ind; det var som om Solen stod op. Kongen sagde: „Mine kjære Døttre, jeg veed ikke, naar min

sidste Time flaaer, jeg vil idag bestemme, hvad Enhver af Eder skal have efter min Død. Jeg veed, at I elste mig Alle; men den af Eder, der holder meest af mig, skal have det Bedste." Enhver af dem sagde, at hun holdt meest af ham. „Men kunne I ikke sammenligne Eders Kjærlighed med Noget," sagde Kongen, „for at jeg kan see, hvor godt I mene det." Den Ældste svarede: „Jeg holder ligesaa meget af Fader som af det sødeste Sukker." Den Anden sagde: „Jeg holder ligesaa meget af Fader som af min smukkeste Kjole." Men den Yngste taug. „Og Du, mit kjæreste Barn, hvormeget holder Du af mig?" spurgte hendes Fader. „Det veed jeg ikke," svarede hun, „jeg er ikke istand til at ligne min Kjærlighed ved Noget." Men da hendes Fader vedblev at paastaae, at hun skulde nævne ham en Sammenligning, svarede hun tilsidst: „Den bedste Mad smager mig ikke uden Salt, derfor holder jeg ligesaa meget af Fader som af Salt." Da Kongen hørte dette, blev han meget opbragt og sagde: „Holder Du ikke mere af mig end af Salt, saa skal jeg ogsaa gjengjælde Dig det med Salt." Han deelte derpaa Riget imellem de to Ældste; men den Yngste lod han bindes en Pose med Salt paa Ryggen og befalede to Karle at føre hende ud i den vilde Skov. Vi gik Alle i Bønnen for hende," vedblev Dronningen, „men Kongens Brede var ikke til at mildne. Da hun forlod os, græd hun, saa hele Veien blev besaaet med Perler, der vare flydte fra hendes Dine. Kongen angreb snart sin Haardhed og lod søge i hele Skoven efter det stakkels Barn, men hun var ikke til at finde. Naar jeg tænker mig, at de vilde Dyr have opædt hende, kan jeg ikke fatte mig i min Sorg; mangen Gang trøster jeg mig derimod

med det Haab, at hun endnu kan være i Live og have skjult sig i en Hule eller fundet Ophold hos medlidende Menneſter. Men tænſt Eder — idet jeg aabner Eders Smaragddaase, ligger der en Perle i den, netop af det Slags, ſom min Datter græd, og I kan nu let foreſtille Eder, hvor bevæget jeg blev ved at ſee den. Nu maa I ſige mig, hvorledes I er kommen til denne Perle.“ Greven fortafte hende, at han havde ſaaet den af den gamle Kone i Skoven, ſom det nok ikke hængte rigtigt ſammen med og ſom nok var en Hex; men hendes Barn havde han hverken hørt eller ſeet Noget til. — Kongen og Dronningen beſluttede at opſøge den Gamle, thi de meente, at hvor Perlen havde været, der maatte de ogſaa kunne ſaae Underretning om deres Datter.

Den Gamle ſad ude i Viſdnisſet og ſpandt. Det var allerede blevet mørkt, og en Fyrreſpaan, ſom brændte hende ved Ildſtedet, udbredte et ſparſomt Lys. Med Gæt hørte hun Larm udenfor, Gjæſtene kom hjem fra Græſgangen og lode deres hæſe Skrig høre. Et Dieblif eſter kom Datteren ogſaa ind i Stuen. Men den Gamle takkede hende neppe, hun nikkede kun ganſke lidt. Datteren ſatte ſig hen hos hende, tog ſin Klof og gav ſig til at ſpinde ligesaa ſlink ſom en ung Vige. Saaledes ſad de Begge et Par Timers Tid uden at ſige et enesſte Ord. Endelig hørte de en Støi hende ved Vinduet og et Par ſunklende Dine ſtirrede ind til dem. Det var en gammel Ugle, ſom tudede tre Gange. Den Gamle ſaae kun op et Dieblif og ſagde derpaa: „Nu er det paa Tiden, mit Barn, at Du gaaer ud og gjør dit Arbeide.“

Hun reiſte ſig og gik ud, og hun blev ved at gaae

over Engene og ned i Dalen. Omfæder kom hun til en Brønd, hvor der stod tre gamle Egetræer. Maanen var imidlertid bleven ganske rund og stod lige over Bjerget, og den skinnede saa klart, at man vilde have kunnet finde en Knappenaal. Hun tog en kunstig Hud af, som hun havde over Ansigtet, bukkede sig derpaa ned over Brønden og begyndte at vaske sig. Da hun var færdig dermed, dypede hun ogsaa den kunstige Hud i Vandet og lagde den derpaa paa Engen, for at den kunde blive bleget og tørret i Maanenskinnet. Men hvor forandret hun nu saa ud, kan man ikke tænke sig. Hun tog en graa Paryk af, og nu faldt de gyldne Haar ned som Solstraaler og udbredte sig som en Raabe over hele hendes Skikkelse med Undtagelse af Ansigtet, hvori Dinene funkede som Stjernerne paa Himlen, og Kinderne glødede med en fin Rødme ligesom Røbleblomster.

Men den skønne Pige var bedrøvet. Hun satte sig ned og græd bitterligt. Den ene Taare efter den anden trængte ud af hendes Dine og rullede imellem de lange Haar ned paa Jorden. Saaledes sad hun en Stund og vilde været bleven siddende endnu længere, hvis hun ikke havde hørt Noget rasle og røre sig imellem Grenene. Hun sprang op som en Hind ved Jægerens Skud. Maanen blev netop dækket af en sort Sky, og i et Nu var Pigen igjen i sin gamle Skikkelse og forsvandt ligesaa hurtigt som et Lys, der bliver blæst ud af Vinden.

Rystende som et Espeløv skyndte hun sig hjem. Den Gamle stod udenfor Døren, og Pigen vilde fortælle, hvad der var hændet hende, men den Gamle smilede venligt og sagde: „Jeg veed forud Alt.“ Hun førte hende ind i

Stuen og tændte en ny Graan, men hun satte sig ikke igjen til sin Rok, hun tog derimod en Rok og gav sig til at skrulle og seie. „Nu maae vi have Alting reent og vænt,“ sagde hun til Pigen. „Men, Moder,“ sagde denne, „hvorfor begynder I derpaa nu saa seent? Hvad har I isinde?“ — „Veed Du da ikke hvad Klokken er?“ spurgte den Gamle. „Det er endnu ikke Midnat,“ var Svaret, „men Klokken er nok over elleve.“ — „Huffer Du da ikke,“ vedblev den Gamle, „at det idag er tre Aar siden Du kom til mig? Nu er din Tid omme, vi kunne ikke blive længere sammen.“ Pigen blev ganske forstrækket og sagde: „Ak, kjære Moder, vil I forstøde mig? Hvor skal jeg hen? Jeg har hverken Slægt eller Venner at holde mig til. Jeg har gjort Alt, hvad I har forlangt, og I har altid været tilfreds med mig, jag mig dog ikke bort.“ Men den Gamle vilde ikke sige Pigen, hvad der forestod hende. „Jeg kan ikke blive her længere,“ sagde hun, „og naar jeg flytter ud, maa her være propert og reent, derfor maa Du ikke sinke mig. Men Du kan være uden Frygt for din Fremtid, Du vil nok faae Tag over Hovedet, og med den Løn, jeg agter at give Dig, vil Du ogsaa blive tilfreds.“ — „Men sliq mig dog, hvad der skal gaae for sig,“ spurgte Pigen videre. „Jeg siger Dig endnu engang, forstyr mig ikke i mit Arbeide. Stig ikke et Ord mere, men gaae ind i dit Kammer, tag den forlorne Hud af Ansigtet, isør Dig den Silkekjole, som Du havde paa, da Du kom til mig, og vent saa i dit Kammer, til jeg kalder paa Dig.“

Men jeg kommer nok til at fortælle, hvorledes det gik Kongen og Dronningen, der drog ud med Greven for

at opføge den gamle Her. Greven var om Natten kommen fra dem i Skoven og maatte fortsætte Veien alene. Da-
 gen efter forekom det ham, som om han besandt sig paa
 den rette Wei. Han blev ved at gaae indtil det blev
 mørkt, da steg han op i et Træ, hvor han vilde overnatte,
 thi han var bange for at fare vild. Da Maanen oplyste
 Eggen, fik han Die paa en Skikkelse, som kom gaaende
 ned af Bjerget. Hun havde vel intet Riis i Haanden,
 men han kunde dog strax kjende Gaasepigen, som han tid-
 ligere havde seet i den Gamles Huus. „Aha!“ udbød
 han, „der kommer hun; har jeg først den ene Her, skal
 den anden ikke undslippe mig.“ Men hvor forbauset blev
 han ikke, ved at see hende gaae hen til Brønden, tage
 Huden af og vasse sig, ved at see hendes gyldne Haar og
 hendes mageløse Skjønhed. Han vovede neppe at trække
 Veiret, men han strakte Halsen saa langt frem imellem
 Grenene, som det var ham muligt, og han kunde nu
 uhindret betragte hende. Men om han bødte sig formeget
 forover, eller hvorledes det ellers gik til, nok er det, Gre-
 nen knækkedes, og i samme Dieblis smuttede Pigen ind i
 den falske Hud, ilede bort som en Hind, og da Maanen
 tillige paa samme Tid blev formørket, forsvandt hun for
 hans Blikke.

Neppe var hun borte, saa steg Greven ned af Træet
 og ilede med behændige Skridt efter hende. Han var imid-
 lertid ikke kommen langt, da han i Dæmringen saae to
 Skikkelser gaae over Engen. Det var Kongen og Dron-
 ningen, de havde langtfra seet Lys i den Gamles Huus
 og styrede nu Raasen efter det. Greven fortalte dem det
 Vidunderlige, han havde seet ved Brønden, og de tvivlede

ikke om, at det jo var deres savnede Datter. De gik fornøiede videre og kom snart til Huset. Gjæsfene sad udenfor, de havde stukket Hovedet ind under Bingerne og sov, saa at ingen af dem rørte sig. De saa ind af Vinduet, den Gamle sad ganske stille og spandt, nikkede med Hovedet og saa sig ikke om; hele Stuen var reen og pæn. Men Datteren saa de ikke. Efter at have staaet noget saaledes, tog de Mod til sig og bankede sagte paa. Det led til, at den Gamle havde ventet dem, thi hun reiste sig og raabte ganske venligt: „Kom kun ind, jeg veed allerede, hvem I ere.“ Da de vare komne ind i Stuen, sagde den Gamle: „I kunde have svaret Eder den lange Bei, naar I ikke for tre Aar siden uretsfærdigt havde forstødt Eders Datter, der er saa god og elskværdig. Hun har imidlertid ingen Skade havt deraf; hun har maattet vogtet Gjæs i tre Aar; men hun har bevaret sit Hjerte reent og ikke lært noget Slet. Og den Angst, som I have levet i, har været Eder en tilstræffelig Straf.“ Hun gik derpaa hen til Kammeret og raabte: „Kom nu ind, min Datter!“ Døren gik op og Kongedatteren viste sig i sin Silkekjole, med de gyldne Haar og de deilige Dine; hun lignede en Engel, der var nedstegen fra Himlen.

Hun gik henimod sin Fader og Moder, saldt dem om Halsen og kyskede dem, og de kunde ikke bære sig for at græde af Glæde. Den unge Greve stod ved Siden af dem, og da hun fik Die paa ham, blev hun saa rød som en Mosrose, uden at hun selv vidste hvorfor. „Kjære Barn,“ sagde Kongen, „jeg har bortgivet mit Rige, hvad skal jeg give Dig?“ — „Hun trænger ikke til Noget,“ svarede den Gamle, „jeg forærer hende de Taarer, hun

har udgydt for Gders Skyld, lutter ægte Berler, de ere mere værd end et heelt Kongerige. Og til Løn for hendes Tjeneste giver jeg hende mit Huus." Da den Gamle havde sagt dette, forsvandt hun. Væggene knagede, og i det Samme blev Huset forvandlet til et prægtigt Slot, der var dækket et kongeligt Taffel, og Tjenerne løb frem og tilbage.

Historien er endnu ikke ude her, men min Bedstemoder, som har fortalt mig den, havde kun en svag Huskommelse, saa at hun havde glemt Resten. Men saavidt jeg veed, blev den smukke Kongedatter gift med Greven, de bleve boende i Slottet og levede lykkeligt saalænge det var Guds Villie. Om de hvide Gjøes, som den unge Pige vogtede i de tre Aar, vare forvandlede Pigebørn (jeg haaber da, at mine unge Læserinder ikke blive fornærmede), som den Gamle havde taget til sig, og om de siden fik deres menneffelige Skikkelse igjen og kom i den unge Dronnings Tjeneste, det veed jeg ikke saa lige, men jeg troer det nok. Men Saameget er viis, at den Gamle ikke var nogen Her, saaledes som Folk troede; hun var derimod en meget klog Kone, som meente det godt med Alle. Rimeligviis har det ogsaa været hende, der fra Kongedatterens Fødsel har forlenet hende med den Gave at græbe Berler istedet for Læarer. Nutildags lader saadant Noget sig ikke gjøre, ellers kunde de fattige snart blive rige.

Undinen i Dammen.

Der var engang en Møller, som førte et fornøiet Liv med sin Kone. De stod sig godt, og deres Velstand tiltog Aar for Aar. Men Alt er foranderligt, og det Gode kan snart være forbi. Ligesom Møllerens Rigdom havde formeret sig, saaledes tog den igjen af Aar for Aar, og tilsidst eiede han neppe den Mølle, han boede i. Han var nedbøiet af Kummer, og naar han efter fuldendt Dagværk lagde sig om Aftenen, fandt han ingen Ro, men kastede sig sorgfuld fra den ene Side af Sengen til den anden. En Morgen stod han op før Daggrøn og gik ud i Guds frie Natur i det Haab at blive lidt lettere om Hjertet. Da han kom forbi Mølledammen, brød netop den første Solstraale frem, og i det Samme hørte han Noget bruse nede i Vandet. Han vendte sig om og saa en smuk Qvinde, der langsomt steg op af Vandet. Hendes lange Haar hængte ned over Skuldrene og bedækkede hele hendes Krop. Han kunde strax begribe, at det var Dammens Undine, og blev saa bange, at han ikke vidste, om han skulde gaae videre eller blive staaende. Men Undinen lod

sin blide Stemme høre, kaldte ham ved Navn og spurgte, hvorfor han var saa bedrøvet. I Begyndelsen var Mølleren aldeles forstummet, men da han hørte hende tale saa venligt, fattede han Mod og fortalte hende, at han før havde levet i Rigdom og Lykke, men nu var bleven saa fattig, at han neppe kunde friste Livet. „Vær kun rolig“, svarede Undinen, „jeg vil gjøre Dig rigere og lykkeligere end Du nogensinde før har været, men saa maa Du love at give mig, hvad der i dette Dieblik er blevet sødt i dit Huus.“ Mølleren tænkte som saa: „Hvad skulde det kunne være Andet end en Hundehvalp eller en Rattetilling?“ og han sagde derfor ja til hvad hun forlangte. Undinen dukkede igjen ned i Vandet, og trøstet og med freidigt Mod skyndte Mølleren sig hjem. Men før end han endnu var kommen til sin Mølle, kom Tjenestepigen ham imøde og raabte, at han skulde glæde sig, thi hans Kone var nedkommen med en lille Dreng. Mølleren blev som lynslaet, thi han saae nu, at den lumste Undine havde vidst det og at hun havde bedraget ham. Ganske nedslaaet traadte han hen til sin Kones Seng, og da hun spurgte ham, hvorfor han ikke glædede sig over den smukke Dreng, fortalte han, hvad der var hændet ham, og hvilket Løfte han havde givet Undinen. „Hvad kan Lykke og Rigdom hjælpe mig,“ tilføiede han, „naar jeg skal miste mit Barn? Men hvad kan jeg gjøre for at forhindre det?“ Slægtningene, som kom for at gratulere, kunde heller ikke finde paa Raad.

Imidlertid vendte Lykken igjen tilbage til Mølleren Huus. Alt, hvad han begyndte paa, lykkedes for ham, det var, som om hans Kasser og Kufferter fyldtes af sig selv, og Pengene strømmede ind til ham. Det varede ikke længe,

saa var hans Nidghed større end nogenstunde før. Men han kunde ikke uforstyrret glæde sig derved: det Løfte, han havde givet Undinen, tyngede bestandigt paa hans Hjerte. Saa ofte han kom forbi Dammen, var han i den dødeligste Angst for at hun skulde komme op og kræve ham for hvad han skyldte hende. Drengen selv lod han aldrig komme til Vandet. „Tag Dig iagt,“ sagde han til ham, „naar Du kommer til Vandet, saa kommer der en Haand op, som griber Dig og trækker Dig ned.“ Men da det ene Aar gik efter det andet, uden at Undinen viste sig, begyndte Mølleren igjen at berolige sig.

Drengen voksede op, og da han var bleven stor, kom han i Lære hos en Jæger. Da han havde udlært og var bleven duelig i sit Fag, tog en Herre der i Landsbyen ham i sin Tjeneste. I samme By var der tillige en smuk, vakker pige, Jægeren blev forelsket i hende, og da hans Herre fik det at vide, forærede han ham et lille Huus; de to holdt Bryllup, levede roligt og lykkeligt og elskede hinanden inderligt.

Engang forfulgte Jægeren et Raadhyr. Da det kom frem af Skoven og sprang ud i fri Mark, satte han efter det og strakte det til Jorden med et Skud. Han lagde ikke Mærke til, at han besandt sig i Nærheden af den farlige Dam, og da han havde skaaet Raadhyret op og taget dets Indvolde ud, gik han hen til Vandet for at vadske sine blodige Hænder. Men neppe havde han dyppet dem ned, før Undinen kom op; leende slog hun sine vaade Arme om ham og trak ham saa hurtigt ned med sig, at Bølgerne slog sammen over hans Hoved.

Da det blev Aften og Jægeren ikke kom hjem, blev

hans Kone baade angst og bange. Hun gik ud for at see om ham, og da han ofte havde fortalt hende, at han maatte vogte sig for Undinens Efterstræbelser og at han derfor ikke turde vove sig i Nærheden af Dammen, saa anede hun allerede, hvad der var skeet. Hun ilede til Vandet, og da hun saa hans Jagttaske ligge ved Bredden, kunde hun ikke længer tvivle om Ulykken. Fortvivlet og jamrende raabte hun paa sin Elskedes Navn; men forgjæves; hun løb over paa den anden Side af Dammen og kaldte atter paa ham, hun skændte paa Undinen og skjeldte hende ud; men der paafulgte intet Svar. Vandets Overflade forblev rolig; ikkun Maanens halve Ansigt stirrede ubeværgeligt paa hende.

Den stakkels Kone veeg ikke fra Dammen. Med hurtige Skridt, uden Rist eller Ro, blev hun ved at gaae rundt omkring den, snart med høie Skrig og Klager, snart ganske taus. Omfæder vare hendes Kræfter udtømte, hun segnede om og faldt i en dyb Søvn.

I Søvn havde hun en underlig Drøm. Det forekom hende, som om hun i sin Angst gik op af nogle høie Klipper. Torne og Lidser rev hendes Fødder tilblods, Regnen pidskede hende i Ansigtet og Vinden susede igjennem hendes lange Haar. Da hun var kommen op paa Toppen, fik Alt et andet Udseende; Himlen var blaa, Luften mild, Jordbunden sænkede sig jævnt nedad, og paa en grøn, blomstersmykket Eng stod en net lille Hytte. Hun gik ned til den, og da hun aabnede Døren, sad der en gammel, hvidhaaret Kone, som vinkede venligt ad hende. — I dette Dieblik vaagnede den stakkels Kone. Det var allerede blevet Dag, og hun besluttede sig strax til at følge

Drømmens Bink. Måisommeligst steg hun op af Bjerget, og Alt var ganske saaledes, som hun havde seet det i Drømme. Den gamle Kone tog venligt imod hende og pegede paa en Stol, som hun skulde sætte sig paa. „Der maa være hændet Dig en Ulykke,“ sagde hun, „siden Du har opsogt min eensomme Hytte.“ Den stakkels Kone fortalte hende grædende, hvad der var hændet hende. „Trøst Dig,“ sagde den Gamle, „jeg skal hjælpe Dig. Her har Du en Guldkam. Vent, indtil Fuldmaanen er staaet op, gaae saa hen til Dammen, sæt Dig ved Bredden og reed dit lange, sorte Haar med denne Kam. Naar Du er færdig dermed, saa læg Dig ned, saa skal Du see, hvad der skeer.“

Konen vendte tilbage, men Tiden indtil det blev Fuldmaane gik meget langsomt for hende. Omfæder viste den klare Skive sig paa Himlen, hun gik ud til Dammen satte sig ned, redte sit lange, sorte Haar med Guldkammen og da hun var færdig dermed, lagde hun sig ned ved Randen af Vandet. Det varede ikke længe, saa brusede det ned i Dybet, en Bølge slog henimod Bredden og rev Kammen med sig. I næste Dieblit skiltes Vandspeilet ad og Jægerens Hoved kom op deraf. Han sagde Intet, men saae paa sin Kone med et bedrøvet Blik. En ny Bølge kom rullende og slog sammen over hans Hoved. Alt forsvandt, og Dammen var igjen ligesaa rolig som før; ifkun Fuldmaanens Ansigst skinnede deri.

Trøstesløs vendte Konen tilbage; men i Drømme saae hun atter den Gamles Hytte. Om Morgen begav hun sig igjen paa Veien og beklagede sig for den kloge Kone. Denne gav hende en Guldsleite og sagde: „Vi, til det

igjen bliver Fuldmaane, tag saa denne Fløite, sæt Dig ved Bredden, blæs en smuk Melodi derpaa, og naar Du er færdig dermed, saa læg Dig ned i Sandet, saa skal Du see, hvad der vil skee."

Konen gjorde, som den Gamle havde sagt. Neppe laa Fløiten paa Sandet, saa brusede det i Dybet, en Bølge kom rullende og førte Fløiten bort med sig. Strax derpaa stiftes Vandet ad, og ikke blot Mandens Hoved, men Halvdelen af hans Krop kom iveiret. Eidenstabeligt strakte han sine Arme ud imod hende, men i det Samme kom en anden Bølge rullende, den slog over ham og trak ham ned med sig.

"Ak, hvad kan det hjælpe," sagde den Ulykkelige, "at jeg kun seer min Elskede, for strax igjen at miste ham!" Hun fortvivlede atter; men i Drømme saae hun for tredje Gang den Gamles Huus. Morgenens efter gik hun da igjen derud, og den floge Kone gav hende en Guld Spinderok, trøstede hende og sagde: „Der er endnu Tid tilbage. Vent til det bliver Fuldmaane, tag saa din Rok, sæt Dig ved Bredden og spind Tenen fuld. Naar Du er færdig dermed, sæt saa Rokken tæt hen ved Vandet, saa skal Du see, hvad der skeer."

Konen gjorde ganske som hun havde sagt. Saasnart det blev Fuldmaane, bar hun Guldrokken hen til Bredden og gav sig til at spinde, indtil der ikke var mere Hør og Tenen var ganske fuld. Men neppe havde hun sat Rokken hen ved Vandet, saa brusede det endnu stærkere end før, en vældig Bølge kom rullende og rev Rokken med sig. I det Samme kom ikke alene Mandens Hoved, men hans hele Krop op af Vandet; han sprang hurtigt iland, greb

sin Kone ved Haanden og ilede bort med hende. Men de vare ikke komne mange Skridt derfra, før hele Dammen med et forfærdeligt Brag traadte over sine Bredder og brusede ud over Marken efter de Flygtende. Disse ansaae sig allerede for et Dødens Bytte, og i sin Fortvivlelse paakaldte Konen endnu engang den Gamle. I samme Dieblig bleve de Begge forvundet, Manden til en Frø og Konen til en Skruptudse, og Oversvømmelsen, som imidlertid havde naaet dem, kunde nu ikke volde dem Døden, men den stilte dem dog ad og førte dem langt fra hinanden.

Da Vandet var løbet tilbage og Flygtningene atter vare paa det Tørre, fik de deres menneskelige Skikkelse igjen. Men den Gne af dem vidste ikke, hvor den Anden var; de besandt sig iblandt fremmede Mennesker, som ikke kunde sige dem Veien til deres Hjem. Der laae høie Bierge og dybe Kløfter imellem dem. For at faae Livets Ophold, maatte de Begge vogte Faar. I mange Aar drev de saaledes deres Hjorder i Marken og døde Sorg og Savn.

Men engang, da de paa en smuk Foraarsdag vare dragne ud med deres Hjorder, vilde Tilfældet, at de gif hinanden imøde. Da Manden saae en Hjord paa en fjern Bjergsfrænt, drev han sine Faar henimod den. De kom sammen i en Dal, men de kjendte ikke hinanden. Dog bleve de glade over at faae Selskab, og fra nu af drev de hver Dag deres Hjorder hen paa det samme Sted; de talte vel ikke meget sammen, men de sølte sig dog trøstede. En Aften, da Fuldmaanen stod høit paa Himlen og Faarene vare gaaede til Ro, tog Hyrden en Fløite op af Lommen og gav sig til at blæse et smukt, men sørgeligt

Stykke. Da han holdt op, saae han, at Hyrdinden græd bitterligt. „Hvorfor græder Du?“ spurgte han. „Ak,“ svarede hun, „netop saaledes skinnede Maanen ogsaa, da jeg sidste Gang blæste det samme Stykke og min elskede Mands Hoved kom op af Vandet.“ Han saae paa hende, og i det Samme var det som om et Elær faldt fra hans Dine, han gjenkjendte sin kjære Kone, og da hun betragtede ham og Maanen skinnede paa hans Ansigt, kjendte hun ogsaa ham. De omfavne og kyskede hinanden, og at de vare glade og bleve lykkelige, behøver man ikke at fortælle.

Smaasolkenes Foræring.

En Skræder og en Guldsmed vandrede sammen. En Aften, da Solen var gaaet ned bag Bjergene, hørte de Klangen af en fjern Musik, der stedse blev mere og mere tydelig; den lignede ikke anden Musik, men den var saamunter, at de ganske glemte, at de vare trætte, og travede rast ud. Maanen var allerede staaet op, da de kom hen til en Høi, paa hvilken de saae en Mængde smaa Mænd og Koner, som holdt hverandre i Hænderne og opførte en lystig Dands; dertil sang de ganske deiligt, og det var den Musik, som de to Vandringsmænd havde hørt. I Midten sad en gammel Mand, som var større end de Andre, han havde en broget Kofte paa, og et kridhvidt Skjæg hængte ham ned over Brystet. De bleve Begge staaende ganske forundrede og saae paa Dandsen. Den Gamle vinkede til dem, at de skulde komme nærmere, og Smaasolkene aabnede beredvilligt Kredsen for dem. Guldsmeden, der var puffelrygget og derfor var rast paa det som Alle de, der have denne Legemsfeil, gik strax indensfor; Skræderen derimod var først noget bange og holdt sig tilbage; men da

han saae, hvor muntert det gik til, tog han Med til sig og fulgte sin Kammerats Exempel. Saa snart han var kommen indenfor, blev Kredsen igjen sluttet, og de Smaa sang og dansede med de vildeste Krumspring. Men den Gamle tog en stor Kniv frem, som hængte ved hans Belte, han hvæsede den, og da den var bleven rigtigt skar, saae han sig om efter de Fremmede. Disse bleve bange, men de sit ikke lang Tid til at betænke sig, thi den Gamle greb i en Hast fat paa Guldsmeden og skar hans Hovedhaar og Skjæg af; det Samme gjorde han derefter ved Skræderen. Men deres Angst gik igjen over, da den Gamle efter at være bleven færdig dermed, slog dem venligt paa Skulderen, som om han vilde sige, at de havde gjort vel i at lade ham haandtere dem uden at stride imod. Han pegede paa en Bunke Kul, som laa ved Eiden af, og gjorde Tegn til dem, at de skulde fylde deres Lommer. De adløb Begge, skjøndt de ikke kunde begribe, hvad de skulde gjøre med Kullene, og gik derpaa videre for at søge Nattelegis. Da de kom ned i Dalen, slog Kloffen tolv i det nærliggende Kloster. Diebliffelig forstummede Sangen. Alt forsvandt, og Høien laa igjen øde i Maanestinnet.

De to Vandringsmænd fandt et Herberge, og da de lagde sig paa deres Straaleie, dækkede de sig til med deres Frakker; men da de vare saa trætte, glemte de at tage Kullene ud. Et svært Tryk vækkede dem tidligere end sædvanlig. De greb i Lommerne og vilde ikke troe deres egne Dine, da de saae, at de ikke vare fulde af Kul, men af det reneste Guld; deres Hovedhaar og Skjæg havde de ogsaa, ligesom tidligere. De vare nu rige Folk; men

Guldsmeden, som paa Grund af sin begjerlige Natur havde taget meest til sig, havde dobbelt saameget som Skræderen. Som alle havefyge Folk vilde Guldsmeden have mere, skjædt han havde nok, og han foreslog derfor Skræderen, at de skulde blive der en Dag endnu, for at de om Aftenen igjen kunde gaae ud paa Høien og faae større Skatte af den Gamle. Skræderen vilde ikke. „Jeg har nok og er tilfreds“, sagde han, „nu gjør jeg Mesterstykke og gifter mig med min Gjenstand (saaledes kaldte han sin Kjøreste) og saa er jeg lykkelig for bestandigt.“ Men for at gjøre sin Kammerat en Tjeneste, lovede han at blive der en Dag til. Om Aftenen hængte Guldsmeden endnu et Par store Lommer over Skulderen, for rigtig at kunne putte til sig, og begav sig paa Veien til Høien. Ligesom den forrige Nat fandt han Smaafolkene syngende og dansende, den Gamle skar atter Haaret og Skjæget af ham og gjorde Tegn til at han skulde tage af Rullene. Han var ikke seen til at tage til sig saameget han kunde rumme i Lommerne, vendte ganske lykkelig hjem og dækkede sig til med sin Frakke. „Om Guld det ogsaa trykker mig,“ sagde han, „skal jeg dog nok bære det,“ og omfæder faldt han isøvn med den søde Forudsølelse at vaagne den næste Morgen som en hovedriig Mand. Da han aabnede Øinene, reiste han sig hurtigt for at undersøge sine Lommer, men hvor forbauset blev han ikke ved at see, at han kun fik fat i sorte Kul, hvor dybt han end ogsaa greb. „Taja, endnu har jeg da det Guld, jeg fik igaar Nat,“ tænkte han, men man kan tænke sig hans Forstrækkelse ved at see, at ogsaa dette Altsammen igjen var forvandlet til Kul. Han slog sig med sin sværte

Haand for Panden og fælte, at hele hans Hoved var ganste skaldet. Men dermed var hans Modgang endnu ikke forbi; først nu mærkede han, at foruden den Puffel, han isorveien havde paa Ryggen, havde han faaet een til paa Brystet. Han erkjendte, at han var bleven straffet for sin Gjerrighed og gav sig til at tudskraale. Den gode Stræder, som blev vækket derved, trøstede den Ulykkelige, saa godt han kunde, og sagde: „Du har været min Kammerat paa Vandringen, Du skal blive hos mig og leve med af min Skat.“ Han holdt ogsaa Ord; men den statskels Guldsmed maatte alle sine Levedage bære paa sine to Butler og altid gaane med Hue paa for at skjule sit skaldede Hoved.

Kæmpen og Skræderen.

En Skræder, som var en stor Pralhans men en daarlig Betaler, fik det Indfald at gjøre sig en Fodtour for at see sig lidt om i Skoven. Saasnart han kunde, forlød han sit Værksted og stundte sig afsted. Han blev ved at gaae og gaae, og omfider saae han langt borte et steilt Bjerg og bag ved dette et himmelhøit Taarn, som ragede op over en mørk, vild Skov. „Død og Plage!“ raabte Skræderen, „hvad er dog det?“ og da han ikke kunde styre sin Nysgjerrighed, gik han rast hen imod det. Men han fik Dine at see med, da han kom nærmere, thi Taarnet havde Been, og med eet Sæt sprang det over det steile Bjerg og stod som en uhyre Kæmpe foran Skræderen. „Hvad vil Du her, Du lille Bluebeen?“ raabte han med en Stemme, der drøgede som den stærkeste Torden. „Jeg vil see mig lidt om,“ stammede Skræderen, „jeg meente, at jeg maaskee kunde finde Noget at fortjene herude.“ — „Du kan komme i Tjeneste hos mig,“ sagde Kæmpen. „Hvorfor ikke?“ svarede Skræderen; „men hvad faaer jeg i Løn?“ — „Hvad Du faaer i Løn?“ sagde Kæmpen, „det skal Du snart faae at vide. Tre hundrede og fem og.

tresindstyve Dage om Naret og een i Tilgift, naar det er Skudaar. Hvad siger Du dertil?" — „Lad gaae," svarede Skræderen, thi han tænkte som saa: „Man maa jo stikke Fingeren i Jorden og lugte, hvor man er. Men det skal ikke vare længe, inden jeg seer at slippe fra ham."

Ræmpen sagde derpaa til ham: „Gaae hen, lille Kryb, og hent mig et Kruus Vand." — „Hvorfor ikke hellere hele Brønden og Kilden med?" spurgte vor Bralshans og gik med Kruuset hen til Vandet. „Hvad? Hele Brønden og Kilden med!" mumlede Ræmpen, der var ligesaa dum, som han var lang, og han blev ganske bange. „Han maa være stærk, eller ogsaa kan han here," tænkte han. „Du maa see at holde Dreene stive, det er ikke nogen Tjener for Dig." Da Skræderen kom tilbage med Vandet, befalede Ræmpen ham at gaae ind i Skoven og hugge et Par Stykker Brænde og bære dem hjem. „Hvorfor skal jeg ikke tage hele Skoven med eet Hug?" spurgte Skræderen og gik ud efter Brændet. „Hele Skoven med eet Hug, og hele Brønden og Kilden med!" brummede den lettroende Ræmpe i Skjæget, og han blev endnu mere bange. „Ja, han maa være stærk, eller ogsaa kan han here. Du maa see at holde Dreene stive, det er ikke nogen Tjener for Dig." Da Skræderen var kommen tilbage med Brændet, befalede Ræmpen ham at skyde et Par Wildsviin til Aftensmad. „Hvorfor ikke hellere et tusind Stykker med eet Skud!" spurgte den hovmodige Skræder. „Hvad?" udbrød den forstrækkede Ræmpe, „nei, lad det saa hellere være nok for idag, og læg Dig til at sove."

Ræmpen var i en saa forfærdelig Angst, at han hele Natten igjennem ikke kunde lukke et Øie, og han tænkte frem

og tilbage for at udfinde, hvorledes han skulde bære sig ad for at stille sig af med denne stærke Herremester af en Tjener. Naa, kommer Tid, kommer Raad. Om Morgenens gik Kæmpen ud med Skræderen til en Sump, som var omgivet af en Mængde Piletræer. „Hør engang, Skræder,“ sagde Kæmpen, „sæt Dig op i et af de Træer. Jeg vilde Pokkers gjerne see, om Du er Mand for at tynge det ned.“ Bips, saa sad Skræderen oppe i Toppen, han holdt sit Beir og gjorde sig tung, saa tung, at det tynde Piletræ bøiede sig ned til Jorden. Men da han var nød til at trække Beiret, blev han, fordi han uheldigvis ikke havde noget Pressejern hos sig, til Kæmpens store Glæde slynget saa høit op i Luften, at man ikke mere kunde see ham. Hvis han ikke siden er falden ned igjen, svæver han sagtens endnu omkring oppe i Luften.

Sømmet.

En Kjøbmand havde været til Marked og gjort gode Forretninger, han havde solgt alle sine Varer, og hans Pengekat var propfuld af Guld og Sølv. Han vilde nu see at komme hjem før Natten faldt paa, og han spændte altsaa sin Badsæk paa sin Hest og reed bort. Om Middagen bebede han i en By, han kom igjennem, og da han igjen vilde afsted, sagde Staldkarlen, som holdt Hesten for ham: „Herre, der mangler et Søm i Skoen paa det venstre Bagbeen.“ — „Lad det kun mangle,“ svarede Kjøbmanden, „de sex Miles Vej, jeg endnu har tilbage, bliver Skoen nok fiddende. Jeg maa skynde mig at komme videre.“ Om Eftermiddagen, da han atter var stegen af, for at Hesten kunde faae noget Brød, kom Karlen ind i Stuen til ham og sagde: „Herre, Eders Hest mangler en Sko paa det venstre Bagbeen. Skal jeg ikke hente Smeden?“ — „Bist ikke,“ svarede Herren, „det Var Misl, jeg endnu har tilbage, kan Hesten nok holde ud. Jeg har Hastværk.“ Han reed videre; men han var ikke kommen langt, før Hesten gav sig til at trække paa det venstre Bagbeen, og

strax efter begyndte den at halte, og da den havde haltet en kort Tid, snublede den, faldt og brækkede et Been. Rjebmanden maatte lade Hesten ligge, spærde Vadsækken af, tage den paa Nakken og gaae Resten af Veien tilføds, saa at han ikke kom hjem førend midt om Natten. „Det fordømte Søm,“ sagde han ved sig selv, „det er Skyld i hele Ulykken.“ — Man skal aldrig forhaste sig.

Den rette Prud.

Der var engang en ung, smuk Pige, hun havde tidlig mistet sin Moder, og hendes Stedmoder gjorde hende al den Fortrød, hun kunde. Naar denne befalede hende at gjøre et Stykke Arbeide, saa tog hun ufortrødent fat derpaa, om det endog var aldrig saa svært, og gjorde, hvad hun havde Kræfter til. Men dermed kunde hun alligevel ikke gjøre den onde Kone tilpaa; altid var hun misfornøiet, aldrig var det nok. Jo flittigere den stakkels Pige arbeidede, jo Mere blev der læstet paa hende, og Stedmoderen havde kun Tanke for at lade hende trække værre og værre, for at gjøre hende Livet rigtig suurt.

En Dag sagde hun til hende: „Der har Du tolv Pund Fjer; dem skal Du rive af, og hvis Du ikke er færdig dermed til iaften, skal Du faae saamange Brygl, der kunne ligge paa Dig. Du maa ikke troe, at Du kan gaae hele Dagen og dovne.“ Den stakkels Pige gav sig ifærd med Arbeidet, men hun græd sine modige Taarer, thi hun kunde godt indsee, at hun ikke kunde blive færdig dermed paa een Dag. Naar hun havde en Bunke Fjer

Liggende foran sig, og hun i sin Fortvivlelse kom til at
 flaae Hænderne sammen eller til at sukke, saa fløi de fra
 hinanden og omkring i Stuen, saa at hun maatte samle
 dem op og begynde paany. I sin Nød lagde hun sit Ho-
 ved i Hænderne, støttede Albuerne paa Bordet og udbød:
 „Er der da Ingen paa hele Guds grønne Jord, som vil
 forbarme sig over mig?“ I det Samme hørte hun en
 blid Stemme, som sagde: „Trøst Dig, mit Barn, jeg er
 kommen for at hjælpe Dig.“ Pigen saa op, og en gam-
 mel Kone stod for hende. Hun tog Pigen venligt i Haan-
 den og sagde: „Veiro mig kun Marsagen til din Kummer.“
 Da hun sagde dette i en saa hjertelig Tone, fortalte Pi-
 gen hende om det sørgelige Liv, hun maatte føre, og om
 alt det strenge Arbejde, som Stedmoderen paalagde hende
 og som hun ikke kunde overkomme. „Naar jeg ikke er
 færdig med disse Fjer iasten,“ vedblev hun, „saa faaer jeg
 Brygl, thi hun har truet mig dermed, og jeg veed, at hun
 holder Ord.“ Hun begyndte igjen at græde, men den gode,
 gamle Kone sagde: „Vær ubekymret, mit Barn, hvil Dig
 imedens, saa skal jeg gjøre Arbeidet for Dig.“ Pigen
 lagde sig paa sin Seng og faldt snart isøvn. Den Gamle
 satte sig ved Bordet, og, Gen, To, Tre! saa fløi Fjerene
 fra Poserne, som hun neppe berørte med sine tørre Knok-
 telhænder. Snart var hun færdig med de tolv Bund.
 Da Pigen vaagnede, laae de opstablede i store Bunker, og
 Alting i Kammeret var ryddet op, men den Gamle var
 forsvunden. Pigen takkede Gud og blev siddende stille, til
 det blev Aften. Da kom Stedmoderen ind, og hun blev
 ganske forbauset over, at Arbeidet var færdigt. „Der kan
 Du see, dit Drog,“ sagde hun, „hvad man kan udrette,

naar man er flittig. Havde Du ikke nu kunnet tage Dig noget Mere for, istedetfor at sidde og lægge Hænderne i Skjødets?" Idet hun gik ud, sagde hun ved sig selv: „Det Kreatur kan mere end spise sit Brød, jeg maa give hende noget strengere Arbejde.“

Morgenen efter kaldte hun paa Steddatteren og sagde: „Der har Du en Skee, gaae ned og øs alt Vandet ud af Parken nede i Haven; er Du ikke færdig dermed iasten, saa veed Du, hvad der følger paa.“ Pigen tog Skeeen og saae, at den var fuld af Huller, og om den endog ikke havde været det, saa vilde hun dog aldrig have faaet Parken øst ud dermed. Hun gav sig strax isærd med Arbejdet, lagde sig paa Knæ ved Vandet, som hendes Taarer falbt ned i, og øste Alt hvad hun kunde. Men den gode Gamle kom igjen til hende, og da hun hørte, hvad der var iveien, sagde hun: „Vær ganske rolig, mit Barn, gaae ind imellem Buxene og læg Dig til at sove, saa skal jeg imidlertid gjøre dit Arbejde.“ Da den Gamle var bleven ene, rørte hun blot ved Parken, og strax steg Vandet tilveirs som en Dunst og blandede sig med Skyerne. Efterhaanden blev Parken udtømt, og da Pigen vaagnede før Solens Nedgang og kom derhen, saae hun ikke Andet end Gistene, som sprællede omkring paa Bunden. Hun gik op til sin Stedmoder og viste hende, at Arbejdet var tilendebragt. „Du kunde været færdig for længe siden,“ sagde Stedmoderen, idet hun blegnede af Arrighed og spekulerede paa, hvad hun nu skulde plage hende med.

Den tredje Morgen sagde hun til Pigen: „Gist nede paa Sletten maa Du bygge mig et smukt Slot, og det maa være færdigt til iasten.“ Pigen blev forfækket og

sagde: „Hvorledes kan jeg udføre et saadant Arbejde?“ Men Stedmoderen freg: „Jeg taaler ingen Mødsigelse. Kan Du øse en Park ud med en hullet Skee, saa kan Du ogsaa bygge et Slot. Taaften vil jeg flytte ind i det, og hvis der mangler det Allermindste, enten det saa er i Kjøfkenet eller i Kjelderen, saa veed Du, hvad der følger paa.“ Hun drev Pigen affted, og da denne kom ned i Dalen, laae Klippestykkerne optaarne ovenpaa hinanden; om hun end havde anstrengt sig nok saa meget, havde hun dog ikke kunnet rokke den mindste af dem af Stedet. Hun satte sig derfor ned og græd og ønskede, at den gode Gamle vilde komme og hjælpe hende. Den Gamle lod heller ikke vente længe paa sig, hun kom og trøstede hende og sagde: „Læg Dig til at sove derhenne i Skygen, saa skal jeg imidlertid bygge Slottet for Dig. Har Du Lyst dertil, kan Du gjerne selv hœ i det. Saasnart Pigen var gaaet bort, rørte den Gamle ved de graae Klipper, og i det Samme flyttede de sig, rykkede sammen og dannede Mure, som om de vare byggede af Ræmper; der hævede sig en stolt Bygning, det var, som om utallige usynlige Hænder arbejdede og lagde Steen paa Steen; store Søiler stige tilveirs af sig selv og stillede sig i Orden ved Siden af hinanden. Teglsteneene lagde sig tilrette paa Taget, og inden Middag dreiede der sig allerede en stor Beirhane paa Spidsen af Taarnet ligesom en gylden Jomfru med flyvende Klædebon. Det Indvendige af Slottet var særbdigt før det blev Aften. Hvorledes den Gamle bar sig ad dermed, veed jeg ikke, men Bæggene i Bærelserne vare betrukne med Atlast og Fløiel, rundtom Marmorbordene stode broderede Lænestole, i Salene hængte Krytallyskroner, som speilede sig i de

bonede Gulve, Papegøier og andre udenlandske Fugle, som sang muntert, sad i Guldbure; der var allevegne en Pragt som om det skulde være en Konges Opholdssted. Solen var netop ved at gaae ned, da Pigen vaagnede og saaes Lys i tusindvis faste deres Straaler ud over Omegnen. Hun skyndte sig derhen og traadte igjennem den aabne Port ind i Slottet. Trappen var belagt med rødt Klæde og Guldrækværket besat med levende Blomster. Da hun saa al Pragten inde i Værelserne, blev hun staaende som forstenet, og det er ikke godt at sige, hvorlænge hun vilde være bleven staaende saaledes, hvis hun ikke var kommen til at huske paa sin Stedmoder. „Alt,“ sagde hun ved sig selv, „naar hun dog blot nu vilde være tilfreds og holde op at plage mig!“ Hun gik derpaa hjem og fortalte Stedmoderen, at Slottet var færdigt. „Saa vil jeg strax flytte ind i det“ sagde denne og reiste sig. Da hun kom ind i Slottet, maatte hun holde Haanden for Munden, saa blændet blev hun af Glansen. „Der kan Du see,“ sagde hun til Steddatteren, „hvor nemt Du er sluppen fra det; jeg burde have sat Dig noget Sværere for.“ Hun gik igjennem alle Værelserne og kigede i alle Kroege for at see om der Intet manglede; men Alt var i den bedste Orden. „Lad os nu gaae ned og see Kjøkken og Kjelder,“ sagde hun med et ondskaabsfuldt Blik, „og har Du glemt Noget, skal Du ikke undgaae din Straf,“ Men Ilden brændte paa Skorstenen, Modgryderne stode og kogte, der var baade Ildtang og Ildstuffer, de blanke Messingkar vare opstillede paa Rækkerne, og hvert Stykke Kjøkkentøj var paa sin Plads, lige indtil Kulkassen og Vandspanden. „Hvor er Indgangen til Kjelderen?“ raabte hun, „er den ikke rigeligt fuld af

Blinfsade, skal det gaae Dig ilde." Hun lukkede selv Falddøren op og steg ned af Trappen, men neppe var hun gaaet et Par Skridt, saa faldt den svære Dør til og ramte hende i Hovedet; Pigen hørte et Skrig og skyndte sig at aabne Døren for at komme hende tilhjælp, men det var forgjæves, hun fandt Stedmoderens affjælede Legeme liggende paa Kjeldergulvet.

Den unge Pige var nu eneste Gierinde af det prægtige Slot; men det varede længe inden hun rigtig kunde blive fortrolig med sin Lykke. I Skabene hængte allefflags smukke Klæder, Skrinene og Kisterne vare fulde af Guld og Sølv eller af Perler og Edelstene, kort sagt, der var Alt, hvad hun kunde ønske sig. Snart gik der Ry over hele Verden af hendes Rigdom og Skjønhed, og hver Dag meldte der sig Friere hos hende, men hun syntes ikke om nogen af dem. Omfider kom der en Kongesøn, som vidste at røre hendes Hjerte, og ham forlovede hun sig med. I Slotshaven stod der et Lindetræ, og som de en Dag sad under det og talte sammen, sagde han til hende: „Jeg kommer til at reise hjem, for at faae min Faders Samtykke til vort Giftermaal; men tjen mig i at vente paa mig her under dette Træ, det kan ikke vare mange Timer, inden jeg kommer tilbage." Pigen kysede ham paa den venstre Kind og sagde: „Bliv mig tro, og lad ingen Anden kysse Dig paa denne Kind. Jeg vil vente paa Dig her, til Du kommer tilbage."

Hun blev siddende under Lindetræet indtil Solen gik ned, men han kom ikke igjen. I tre Dage sad hun der fra Morgen til Aften og ventede paa ham, men forgjæves. Da han den fjerde Dag endnu ikke kom, sagde hun: „Der

er vist hændet ham en Ulykke; jeg maa ud at søge ham op, og jeg kommer ikke hjem igjen, førend jeg har fundet ham." Hun pakkede tre af sine smukkeste Kjoler ind, den ene broderet med Guldstjerner, den anden med Sølvmaaner og den tredje med Guldsøle, bandt en Haandsfuld Edelstene ind i sit Lommeørklæde og begav sig paa Veien. Overalt hvor hun kom, spurgte hun efter sin Brudgom; men Ingen havde seet ham, Ingen vidste af ham at sige. Hun vandrede Verden igjennem paa kryds og tværs, men uden at finde ham. Endelig gav hun sig i Tjeneste hos en Bonde som Hyrdeinde og gravede sine Klæder og Edelstene ned under en Sleen.

Fra nu af levede hun som Hyrdeinde og vogtede sin Hjord, men hun var bestandigt bedrøvet og længtes efter sin Elskede. Hun havde en lille Kalv, som hun vænnede til at æde af hendes Haand, og naar hun sagde til den:

„Læg Dig paa Knæ, min lille Ven,
Glem din Hyrdeinde ei igjen,
Som Kongesønnen slog Bruden af Sind,
Der ventede ham under grønne Lind,”

saar lagde Kalven sig paa Knæ og lod sig klappe af hende.

Da hun saaledes havde levet eensomt og summerfuldt i et Par Aar, rygtebød det over hele Landet, at Kongens Datter skulde have Bryllup. Veien til Hovedstaden gik igjennem den Landsby, hvor Pigen boede, og engang, da hun drev sin Hjord ud i Marken, hændtes det, at Brud-

gommen kom ridende forbi. Han sad stolt paa sin Hest og saae ikke til hende; men idet hun saae paa ham, kjendte hun sin Giske. Det var, som om man stak hende en Kniv igjennem Hjertet. „Ak,“ sagde hun, „jeg troede, at han var bleven mig tro; men han har glemt mig.“

Dagen efter kom han igjen forbi. Da han kom i Nærheden af hende, sagde hun til sin Kalv:

„Læg Dig paa Knæ, min lille Ven,
Glem din Hyrdinde ei igjen,
Som Kongesønnen slog Bruden af Sind,
Der ventede ham under grønne Lind.“

Da han hørte hendes Stemme, saae han ned og holdt stille. Han saae Hyrdinden i Ansigtet og holdt Haanden for Dinene, som for at besinde sig; men derpaa reed han hurtig videre og var snart forsvunden. „Ak,“ sagde hun, „han kjender mig ikke mere,“ og hun blev endnu mere bedrøvet end før.

Snart efter skulde der ved Kongens Hof fejres en Fest, som skulde vare i tre Dage, og hele Landet blev indbudet dertil. „Nu vil jeg forsøge det sidste Middel,“ tænkte Pigen, og da det blev Aften, gik hun hen til Stenen, som hun havde gravet sine Skatte ned under. Hun tog den Kjole med Guldsolene frem, iførte sig den, og pyntede sig med Edelstenene. Hendes Haar, som hun havde skjult under et Tørklæde, løste hun op, saa at de lange Lokker faldt ned om hende. Saaledes gik hun ind i Staden, og da det var mørkt, lagde Ingen Mærke til hende. Idet hun

traadte ind i den stærkt oplyste Sal, vege Alle forbausede tilbage, men Ingen vidste hvem hun var. Kongesønnen gik hende imøde, men han kjendte hende ikke. Han bød hende op til Dands og var saa henrykt over hendes Skjønhed, at han reent glemte den anden Brud. Da Festen var tilende, forsvandt hun i Trængslen og ilede før Daggrø til Landsbyen, hvor hun igjen tog Hyrdindedragten paa.

Den næste Aften tog hun Kjolen med Sølvmaanerne paa og stak en Halvmaane af Edelstene i Haaret. Da hun viste sig ved Festen, vakte hun almindelig Opmærksomhed, men Kongesønnen ilede hende imøde, og han blev saa forelsket i hende, at han kun dansede med hende alene og ikke havde Øie for Andre end hende. Inden hun tog bort, maatte hun love ham at komme igjen til Festen den næste Aften.

Da hun indfandt sig den tredie Aften, havde hun sin Stjernekjole paa, som funkede ved hvert Skridt, hun gik, og hendes Halsbaand og Livbelte bestode af bare Stjerner af ægte Stene. Kongesønnen havde længe ventet paa hende og trængte sig hen til hende. „Sag mig dog, hvem Du er,“ sagde han, „det forekommer mig, som om jeg allerede længe har kjendt Dig.“ — „Huster Du ikke,“ svarede hun, „hvad jeg gjorde, da Du tog Afsted med mig?“ Hun traadte tæt hen til ham og kyssede ham paa den venstre Kind, og i det Samme faldt det som Skjæl fra hans Dine, saa at han gjenkjendte den rette Brud. „Kom,“ sagde han til hende, „her kan jeg ikke blive længere,“ hvorpaa han rakte hende Haanden. De satte sig i en Bogn, og

saa hurtigt som en Vind fore Hestene afsted med dem
 til Mirakelflottet. Allerede langt fra kunde de see de op-
 lyste Vinduer. Da de kom op af Trappen, vare Blom-
 sterne i fuldt Flor, de udenlandste Fugles Sang gjenlød
 fra alle Værelserne. I Salen var hele Hoffet forsamlet,
 og Præsten stod beredt til at vie Brudgommen til den
 rette Brud.

Den lille Selvmorder.

Der var engang en fattig Hyrdebrend, hans Fader og Moder vare døde, og han var derfor af Øvrigheden sat i Huset hos en riig Mand, som skulde føde og opdrage ham. Men Manden og hans Kone vare nogle slemme Folk, de vare uagtet al deres Rigdom gjerrige og misundelige, og de ærgrede sig, naar Nogen vattede et Stykke af deres Brød i Munden. Hvordan den stakkels Dreng end bar sig ad, saa fik han kun lidt at spise, men desto flere Brygl.

En Dag skulde han vogte Skrukshønen med dens Kyllinger; men baade Hønen og Ungerne løb fra ham, ud igjennem et Gjerde, og strax slog Høgen ned, greb Hønen og fløi bort med den. Drengen gav sig til at raabe af alle Livsens Kræfter: „Stop Tyven, stop Tyven!“ Men hvad kunde det hjælpe? Tyven lod sig ikke stoppe, den var og blev borte med sit Bytte. Manden hørte disse Skrig, han kom løbende, og da han fik at vide, at hans Høne var borte, blev han saa opbragt, at han bankede Drengen saaledes, at han i flere Dage ikke kunde røre sig. Fra nu af havde han kun Kyllingerne at passe paa; men nu var

han langt værre faren, thi de løb hver sin Vej. Han meente derfor at gjøre det rigtig godt ved at binde dem Alle sammen med et Seilgarn, thi saa kunde der Ingen af dem blive borte. Men heri tog han feil. Et Par Dage efter, da han var salden isøvn paa Grund af Træthed og Sult, kom Høgen og tog den ene af Kyllingerne; men da de andre hængte sammen med den, tog den dem alle med paa een Gang, satte sig i et Træ og aad dem op. Bonden kom netop hjem, og da han saae denne Ulykke, blev han ganske rasende og slog den stakkels Dreng saa ubarmhjertigt, at han maatte ligge tilsengs i flere Dage derefter.

Da han igjen var kommen paa Benene, sagde Bonden til ham: „Du er altfor dum, jeg kan ikke bruge Dig til at vogte Creaturer, Du skal herester gaae mine Grinder.“ Han sendte ham derpaa til Byfogden med en Kurv Biindruer, som han skulde forære ham, og gav ham tillige et Brev med. Undervejs leed Drengen saa heftig Sult og Tørst, at han ikke kunde bære sig for at spise to af Druerne. Da han kom op til Byfogden, tog denne imod Kurven og læste Brevet; men da han derefter havde talt Druerne, sagde han: „Der mangler to.“ Drengen tilstod ærligt, at han havde spist dem forat stille sin Sult og Tørst. Byfogden skrev derpaa et Brev til Bonden og forlangte dobbelt saamange Biindruer til. Ogsaa disse skulde Drengen bringe ham tilligemed et Brev. Da han igjen var skræffelig sulten og tørstig og ikke vidste anden Udvei, spiste han atter to Druer; men forat Brevet ikke igjen skulde forraade ham, tog han det ud af Kurven, lagde det under en Steen og satte sig ovenpaa, medens

han spiste, forat Brevet ikke skulde see det. Men Byfogden krævede ham alligevel til Regnskab for de to, der manglede. „Ak," sagde Drengen, „hvor kan I dog vide det? Brevet kan ikke have sagt det, thi jeg lagde det under en Steen, medens jeg spiste, for at det ikke skulde see det." Byfogden maatte lee over hans Genfoldighed og sendte Manden et Brev, hvori han formanede ham til at være god imod Drengen og ikke at lade ham mangle Mad og Drifte; endvidere maatte han lære ham, hvad der var Ret og hvad der var Uret.

„Det skal jeg strax vise Dig," sagde den stemme Mand; „men vil Du have Mad, maa Du ogsaa arbejde, og naar Du gjør Noget, som er Uret, skal Du faae saamange Brøgl, at Du nok skal lære, hvad der er Ret." Dagen efter satte han ham et svært Arbejde for. Han skulde nemlig skjære to Knipper Halm til Hakkelse. „Om fem Timer," sagde Manden, „er jeg her igjen, og er Du saa ikke færdig dermed, skal jeg banke Dig, saalænge jeg kan røre mig." Derpaa gik Bonden tilligemed sin Kone og Karl og Pige til Marked og satte ikke Andet frem til Drengen end et lille Stykke tørt Brød. Drengen gav sig strax isærd med Arbeidet og begyndte at skjære, og da det snart blev ham for varmt, trak han sin Trøie af og lagde den ovenpaa Halmen. I sin Angst for ikke at blive færdig blev han ufortrødent ved at arbejde med Hakkelsekniven, og han lagde saaledes ikke Mærke til, at han uforvarende skar Trøien itu tilligemed Halmen. Han opdagede først sit Uheld, da det ikke mere kunde gøres godt igjen. „Ak," udbroød han, „nu er det ude med mig. Den stemme Mand har ikke truet mig omsonst; kommer han hjem og seer,

hvad jeg har gjort, saa slaaer han mig ihjel. Saa vil jeg hellere selv tage Livet af mig."

Drengen havde engang hørt Bondefonen sige: „Jeg har en Krukke med Gift staaende under Sengen.“ Men dette havde hun blot sagt for at holde Slikmundene borte; thi den var fuld af Honning. Drengen krøb altsaa ind under Sengen, tog Krukken frem og spiste Alt, hvad der var i den. „Det var dog underlig,“ sagde han, „Folk sige, at Døden er bitter; men jeg synes, den smager sødt. Nu kan jeg begribe, hvorfor vor Moer saatiidt ønsker sig Døden.“ Hansatte sig paa en Stol og beredte sig til at døe. Men istedetfor at blive svagere, sølte han sig tvertimod styrket af den nærende Spise. „Det har dog nok ikke været rigtig Gift,“ sagde han; „men vor Faer sagde forleden, at han havde en Flaske Bluegift liggende i Klædeskabet. Det er vist rigtig Gift, som man kan døe af.“ Men det var heller ikke Bluegift; det var Portviin. Drengen tog Flasken frem og tømte den til sidste Draabe. „Denne Død smager ogsaa sødt,“ tænkte han; men da Vinen strax efter steg ham til Hovedet og bedøvede ham, troede han, at det snart var forbi med ham. „Nu kan jeg mærke at jeg døer,“ sagde han, „det er bedst, at jeg gaaer ud paa Kirkegaarden og seer at finde en Grav.“ Han tumlede afsted, naaede Kirkegaarden og lagde sig i en nygravet aaben Grav. Hans Sandser forlode ham mere og mere. I Nærheden var der en Kro, hvor der blev holdt Bryllup, og da han hørte Musikken, troede han, at han var kommen i Himmerige. Besindelsen forgik ham snart ganske, og han vaagnede ikke mere, thi den stærke hede Viin og den kolde Natteluft gjorde Ende paa hans Liv,

og han blev liggende i den Grav, hvori han selv havde lagt sig.

Da Bonden hørte, at Drengen var død, blev han ganske forstræffet, thi han var bange for at han skulde blive arresteret, og Angsten gjorde et saa stærkt Indtryk paa ham, at han faldt asægt omkuld. Hans Kone, der stod ved Skorstenen og stegte en Pande Glesk, kom løbende til for at hjælpe ham; men da hun derved forsøgte at paae Glesket, gik der Ild i Fædet, den tændte hele Huset, og saa Timer efter laa det i Aske. — De øvrige Aar af deres Levetid tilbragte de, plagede af Samvittighedsnag, i Armod og Glendighed.

Bonden og Djæveln.

Der var engang en klog og forslagen Bonde, som der kunde fortælles en heel Deel om; men den bedste Historie er dog, hvorledes han engang havde Djæveln tilbødste og narrede ham.

Bonden var nemlig en Dag færdig med sit Arbejde i Marken og lavede sig til at gaae hjem, da det allerede var begyndt at blive mørkt. Med Et saae han midt paa Marken en Bunte gloende Kul, og da han forbauset derved nærmede sig til den, saae han en lille, sort Djævel sidde oven i Kullene. „Du sidder nok paa en Skat?“ spurgte Bonden. „Javel,“ svarede Djæveln, „og det er endda en Skat, som indeholder mere Guld og Sølv, end Du nogenfinde har seet.“ — „Men Skatten ligger paa min Mark og tilhører mig,“ sagde Bonden. „Den skal blive Din,“ svarede Djæveln, „naar Du i to Aar giver mig Halvdelen af hvad din Alger frembringer. Penge har jeg nok af; men jeg har faaet Lyst til at have nogle af Jordens Frugter.“ Denne Handel gif Bonden ind paa. „Men for at der ikke skal opstaae nogen Strid imellem os

angaaende Delingen." sagde han, „saa skal Du have Alt, hvad der er over Jorden, og jeg Alt hvad der er under Jorden." Djæveln syntes meget godt om det; men den listige Bonde havde ikke lagt Andet i Marken end Kartofler og Roer. Da nu Høstens Tid kom, indfandt Djæveln sig for at hente sine Frugter, men han fandt ikke Andet end visne Blade, hvorimod Bonden ganske fornøiet gravede sine Kartofler og Roer op. „Denne Gang har Du havt Fordelen," sagde Djæveln, „men næste Gang skal det ikke gaae saadan til; saa vil jeg have, hvad der vorer under Jorden, og saa kan Du have, hvad der er ovenover." — „Det kan jeg ikke have Noget imod," svarede Bonden. Men da han havde pløiet, lagde han hverken Kartofler eller Roer; han saaede derimod bare Byg. Da det blev modent, gik Bonden ud og slog det af lige nede ved Jorden, saa at Djæveln, da han kom, ikke fandt Andet end Stubbe, hvorefter han blev saa rasende, at han foer ind i en Bjergkloft. „Saadan fanger man en gammel Ræv," sagde Bonden, hvorpaa han gik hen og hentede Skatten.

Roveren og hans Sønner.

Der var engang en Rover, som boede i en stor Skov og levede med sine Kammerater i Kløster og Klippehuler, og naar der kom Tyrster, Herksaber og rige Kjøbmænd forbi paa Landeveien, saa passede han dem op og tog deres Penge og Gods fra dem. Men da han blev tilaars, blev han kjed af denne Haandtering, og han angrede at have gjort saameget Ondt. Han begyndte altsaa et bedre Liv, førte sig op som en ærlig Mand og gjorde alt det Gode, han kunde. Folk undrede sig over at han saa pludseligt havde omvendt sig, men det glædede dem. Han havde tre Sønner, og da de vare blevne voksne, kaldte han dem for sig og sagde: „Kjære Børn, flig mig, hvad Haandværk I ville vælge, hvoraf I kunne ernære Eder redeligt.“ Sønnerne stak Hovederne sammen og svarede efter nogen Raadslagning: „Ogblet falder ikke langt fra Stammen, vi ville ernære os, saaledes som I har ernæret Eder: vi ville være Røvere. Et Haandværk, hvorved man maa arbejde fra Morgen til Aften og føre et mæsommeligt Liv for en

ringe Fortjenestes Skjold, det er ikke Noget for os." — „Al, kjære Børn," svarede Faderen, „hvorfor ville I ikke leve roligt og være tilfredse med Lidet? Urlighed varer længst. Røveriet er en slem og ugubelig Ting, der tager en Ende med Forsærdelse; den Rigdom, I forskaffe Eder, vil ikke bringe Eder nogen Glæde; jeg veed bedst, hvorledes jeg selv har været tilmode derved. I ville tilsidst komme til at fortryde det; Krukken gaaer saalænge tilvands, til den kommer hankeløs hjem. Det vil ende med, at I blive grebne og komme til at dingle i Galgen. Men Sønnerne brød sig ikke om hans Føremæringer; de bleve ved deres Forsæt.

De tre unge Mennesker vilde strax gjøre deres første Prøvestykke. De vidste, at der i Dronningens Stald stod en smuk Hest, som var mange Penge værd; den vilde de stjæle. Da de havde hørt, at denne Hest ikke aad Andet end et vist Slags saftigt Græs, som vorede i en fugtig Skov, gik de derud, slog noget af dette Græs af og bandt det sammen i et stort Knippe, hvori de to Ældste skjulte den Yngste saa behændigt, at man ikke kunde see ham, og bragte Knippet tiltorvs. Dronningens Staldmester købte Foderet og lod det bringe hjem i Stalden til Hesten. Midt om Natten, da Alle sov, krøb Skjelmen ud af Knippet, løste Hesten og lagde Guldtøilerne og det guldbroderede Dækken paa den; Bjelderne, som sad fast derpaa, stoppede han til med Bøx, saa at de ikke kunde give Lyd fra sig. Derpaa lukkede han Porten op og reed, Alt hvad Nemme og Løi kunde holde, hen til det Sted, hvor han havde sat sine Brødre Stevne. Men Vægterne i Byen bleve opmærksomme paa Lyden, de satte efter ham, og da de

fandt ham sammen med Brødrene ude paa Samlingspladsen, arresterede de dem alle Tre.

Morgenens efter bleve de fremstillede for Dronningen, og da hun saa, at det var tre smukke unge Mennesker, forespurgte hun sig om deres Herkomst og fik derved at vide, at de vare Sønner af den gamle Røver, som havde forandret sin Næringsvei og nu levede som en lydig Undersaat. Hun lod dem derefter bringe tilbage til Fængslet og sendte Bud til deres Fader for at spørge, om han vilde udløse sine Sønner. Den Gamle indfandt sig og sagde: „Mine Sønner ere ikke værd, at jeg giver en Skilling for at løse dem.“ Da sagde Dronningen til ham: „Du har været en vel bekendt, berøgtet Røver, fortæl mig det mærkværdigste Eventyr af dit Røveliv, saa skal jeg give Dig dine Børn tilbage.“

Da den Gamle hørte dette, sagde han: „Fru Dronning, hør min Tale, jeg vil fortælle Eder en Begivenhed, som har gjort mig mere bange end baade Ild og Vand. Jeg fik nemlig engang at vide, at der i en vild Kløft imellem to Bjerge, tyve Mile borte fra Menneskehed, levede en Kæmpe, som eiede en Skat af mange tusind Dalers Værdi. Jeg udvalgte blandt mine Kammerater saamange, at vi i det Hele vare Hundrede, og vi begave os derhen. Det var en lang, møjsommelig Vei imellem Klipper og Afgrunde. Kæmpen var netop ikke hjemme, hvorover vi bleve meget glade, og vi toge saameget af Sølv og Guld, som vi kunde bære. Da vi vilde begive os dermed paa Hjemveien og mente at være ganske sikre, kom Kæmpen pludseligt anstigende med ni andre Kæmper og toge os Alle tilfange. De deelte os imellem

fig, saa at de hver fik ti af os, og jeg tilligemed ni af mine Kammerater tilfaldt Kæmpen, hvis Skat vi havde taget. Han bandt os Hænderne paa Ryggen og drev os ligesom en Flok Faar ind i sin Klippehule. Vi vare villige til at udløse os med Penge og Gods, men han svarede os: „Eders Skatte har jeg ingen Brug for, men jeg vil beholde Eder og fortære Eders Kjøb, som jeg holder af.“ Han befølte os derpaa Alle, valgte dernæst Een og sagde: „Det er den Fædste, ham vil jeg begynde med.“ Derpaa slog han ham ihjel, kastede det ituhugne Kjøb i en Kjedel med Vand, som han satte over Ilden, og da det var kogt, holdt han Maaltid. Saaledes spiste han hver Dag een af os, og da jeg var den Magreste, skulde jeg glemmes tilsidst. Da nu mine ni Kammerater vare fortærede, besluttede jeg at benytte mig af en List. „Jeg kan see, at Du har daarlige Dine og Ondt i Ansigtet,“ sagde jeg til ham; „jeg er Læge og har megen Erfaring i min Kunst, jeg curerer Dig, hvis Du vil skænke mig Livet.“ Det lovede han mig, naar jeg kunde udføre hvad jeg havde vaataget mig. Han gav mig Alt, hvad jeg forlangte dertil. Jeg heldte Olie i en Kjedel, blandede Svovl, Beg, Salt, Rottetrudt og andre skadelige Ting deri og satte Kjedlen over Ilden, som om jeg vilde lave et Plaster til hans Dine. Saa snart Olien var ikog, maatte Kæmpen lægge sig ned, og jeg heldte ham Alt, hvad der var i Kjedlen, over Dinene, Halsen og Kroppen, saa at han ganske mistede Synet og fik hele Huden forbrændt og sammenskrumpet. Med et forfærdeligt Gyl sprang han iveiret, kastede sig igjen ned paa Jorden, væltede sig frem og tilbage og skreg og brølede som en Dre

eller Løve. Derpaa sprang han om som en Rasende, greb en stor Rølle og løb omkring med den i Haanden, idet han slog ned i Jorden og imod Klippevæggen i den Tanke at ramme mig. Flygte kunde jeg ikke, thi Huset var overalt omgivet af høie Mure, og Dørene vare lukkede med Jernslaaer. Jeg sprang fra den ene Krog til den anden, og tilsidst vidste jeg ingen anden Udvei end at krybe op af en Stige, op under Taget og at hænge mig i begge Hænder under Hanebjelken. Saaledes hængte jeg en Dag og en Nat, og da jeg ikke længere kunne holde det ud, steg jeg igjen ned og skjulte mig imellem Faarene. Men det maatte jeg gjøre behændigt og altid løbe igjennem hans Been tilligemed Dyrene, for at han ikke skulde blive mig vaer. Endelig fandt jeg i en Krog Huden af en Væder liggende under Faarene; den krøb jeg ind i og vidste at passe det saaledes, at jeg fik Dyrets Horn lige oven paa Hovedet. Kæmpen pleiede altid, naar Faarene skulde ud paa Græs, isorveien at lade dem løbe igjennem hans Been. Saa talte han dem, og det sebest af dem greb han fat, krogte det og holdt Maaltid dermed. Ved denne Leilighed vilde jeg gjerne løbe min Vei og trængte mig derfor igjennem hans Been, saaledes som Faarene gjorde; men han greb fat paa mig, og da han følte, hvor tung jeg var, sagde han: „Du er feed, Du maa holde for idag.“ Jeg gav et Sæt og sprang ud af Hænderne paa ham, men han grøb mig igjen. Jeg undkom atter, men han greb mig paany, og saaledes gik det syv Gange. Da blev han arrig og sagde: „Saa løb da, og gid Ulvene ville komme og æde dig; Du har narret mig længe nok.“ Saa snart jeg var kommen udenfor, tog jeg Huden af og kastede den bort, raabte spottende

til ham, at jeg nu dog var sluppen fra ham, og haanede ham. Han tog da en Ring af Fingeren og sagde: „Tag denne Guldring som en Gave fra mig, Du har tilfulde fortjent den. Det sommer sig ikke, at en saa listig og behændig Mand gaaer fra mig uden at have modtaget en Foræring af mig.“ Jeg tog Ringen og satte den paa Fingeren, men jeg vidste ikke, at der var noget Hexeri ved den. Fra det Dieblif af at jeg fik den paa, maatte jeg i Gæt væk raabe: „Her er jeg, her er jeg!“ enten jeg vilde eller ei. Da Kæmpen derved kunde mærke, hvor jeg var, løb han efter mig i Skoven. Men da han var blind rendte han hvert Dieblif Panden imod et Træ og faldt omkuld; men han reiste sig hurtigt igjen, og da han havde Lange Been og kunde tage store Skridt, indhentede han mig altid og var snart lige i Hælene paa mig, thi jeg raabte uophørligt: „Her er jeg, her er jeg!“ Jeg kunde nok begribe, at det var Ringens Skyld og vilde derfor tage den af, men det var mig umuligt. Der var ikke Andet for, end at jeg maatte bide Fingeren af. Saasnart jeg havde gjort det, holdt jeg op at raabe og slap lykkelig og vel fra Kæmpen. Vel havde jeg mistet min Finger, men jeg havde dog beholdt mit Liv.“

„Fru Dronning,“ sagde Røveren, „jeg har fortalt Oder denne Historie for at udløse een af mine Sønner; nu vil jeg, for at befrie den anden, fortælle, hvorledes det videre gik mig. Da jeg var bleven Kæmpen qvit, løb jeg frem og tilbage i Vildnisset uden at kunne finde Vej; jeg steg op i de høieste Grantræer og paa Bjergenes Toppe, men saa langt jeg kunne øine, var der ikke et Huus, ikke en Alger, intet Spor af menneskelig Tilværelse;

der var ikke Andet, end et skræffeligt Bildnis overalt. Fra himmelhøie Bjerge steg jeg ned i Dale, der lignede de dybeste Afgrunde. Jeg mødte Løver, Bjørne, Bøfler, Skovæsler, giftige Slangar og affhyeligt Kryb; jeg saae vilde behaarede Skovmennesker, Folk med Horn og Næb, saa forfærdelige at see til, at det endnu gyser i mig, naar jeg tænker derpaa. Jeg gik bestandigt videre, jeg leed grueligt af Sult og Tørst og befrygtede med hvert Dieblisk at segne om af Træthed. Endelig, da Solen var ved at gaae ned, kom jeg op paa et høit Bjerg, hvorfra jeg saae en Røg stige op i en røde Dal. Jeg løb, saa hurtigt jeg kunde, ned af Bjerget og efter Røgen; men idet jeg kom nedenfor, saae jeg tre døde Mennesker hænge i Grenene af et Træ. Jeg blev ganske forkræffet, thi jeg troede at være kommen i en anden Ræmpes Magt og at mit Liv paany stod paa Spil; men jeg tog dog Mod til mig, gik videre og kom til et Huus, hvis Dør stod paa vidt Gab; henne ved Ildstedet sad en Kone med sit Barn. Jeg gik indenfor, hilste paa hende og spurgte hende, hvorfor hun sad der saa ganske alene, og hvor hendes Mand var henne; jeg spurgte hende ogsaa, hvor langt man endnu havde at gaae, inden man kom til et Sted, hvor der boede Mennesker. Hun svarede mig, at det Land, hvor Menneskene boede, var meget langt derfra, og hun fortalte mig med grædende Taarer, at de vilde Skovhyrer vare komne den forgangne Nat, de havde røvet hende og Barnet fra hendes Mand og bragt dem til dette Bildnis. Morgenens efter havde de forladt hende og besejlet hende at dræbe Barnet og koge det, for at de kunde spise det, naar de kom hjem igjen. Da jeg hørte dette, følte jeg den inder-

ligste Medlidenhed med Konen og hendes Barn og besluttede at hjælpe dem. Jeg løb hen til det Træ, hvori de tre Tyve hængte, skar den mellemste ned, thi han var godt ved Magt, og bar ham ind i Huset. Jeg huggede ham i Stykker og sagde til Konen, at hun skulde lave ham til til Kæmperne. Men Barnet skjulte jeg i et huult Træ og stillede mig selv paa Luur bagved Huset for at kunne ile Konen tilhjælp, hvis det gjordes nødt. Da Solen begyndte at gaae ned, saae jeg Uhyrerne komme løbende ned af Bjerget, de vare gruelige og fæle at see til og lignede uhyre store Aber. De slæbte et dødt Legeme med sig, men jeg kunde ikke see, hvem det var. Da de kom ind i Huset, tændte de et stort Baal, rev det blodige Liig i Stykker med Tænderne og fortærede det. Derpaa tog de Kjæden, som Tyvens Kjød var kogt i, fra Ilden, og deelte Stykkerne imellem sig til Aftensmad. Da de vare færdige, spurgte den Gne, som lod til at være de Andres Overhoved, Konen, om det, de havde spist, var Kjød af hendes Barn. Konen svarede ja. „Du har snarere gjemt Barnet,“ sagde Uhyret, „og kogt en af Tyvene, som hængte ude i Træet.“ Han sagde derpaa til tre af de Andre, at de skulde løbe hen og hente ham et Stykke Kjød af hver af de tre Tyve, for at han kunde see, om de alle tre vare der. Saasnart jeg hørte dette, skyndte jeg mig at løbe foran og hængte mig med begge Hænder midt imellem de to Tyve ved det Loug, som jeg havde løst af den tredie. Da nu Uhyrerne kom, skar de hver et Stykke Kjød af Kaaret. Ogsaa af mig skar de et Stykke, men jeg udholdt det uden at give en Lyd fra mig. Til Bevils derpaa har jeg endnu et stort Ar paa Kroppen.“

Her taug Røveren et Dieblif og sagde derpaa: „En Dronning, jeg har fortalt Eder dette Eventyr for min anden Søn, nu vil jeg, for at frelse den tredje, opvarte med Enden paa Historien. Da de vilde Folk vare løbne med de tre Stykker Kjød, sprang jeg ned og forbandt mit Saar, saa godt jeg kunde, med Strimler af mit Linned; men Blodet vilde ikke lade sig stille, det blev ved at strømme ned af mig. Jeg agtede imidlertid ikke derpaa, men tænkte kun paa hvorledes jeg skulde holde mit Løfte til Konen og redde hende og hendes Barn. Jeg skyndte mig altsaa tilbage til Huset, skjulte mig og lyttede efter hvad der gik for sig; men det var kun med den største Møie at jeg holdt mig opreist, thi mit Saar smertede mig, og jeg var ganske affræstet af Sult og Tørst. Imidlertid prøvede Kæmpen de tre Stykker Kjød, som man havde bragt ham, og da han havde smagt det, der var skaaret af mig og endnu blødt, sagde han: „Løb hen og bring mig den mellemske Thy; hans Kjød er endnu frisk, og det smager mig fortræffeligt.“ Da jeg hørte det, skyndte jeg mig igjen tilbage til Galgen og hængte mig atter op imellem de to Døde. Strax efter kom de to Uhyrer, de toge mig ned af Galgen og slæbte mig gennem Torne og Tidfler til Huset, hvor de lagde mig paa Gulvet. De hvæssede deres Knive over mig og lavede sig til at slagte og spise mig; men idet de vilde lægge Haand paa mig, brød der et saadant Uveir løs med Storm, Torden og Lynild, saa at Uhyrerne bleve saa forfækkede, at de med sæle Skrig fore ud igjennem Vinduer og Døre og lode mig blive liggende paa Gulvet. Tre Timer efter begyndte det at dages, og den klare Sol stod op. Jeg

kyndte mig affsted med Konen og Barnet, og i fyrrethve Dage vandrede vi igjennem Bildniset uden anden Næring end nogle Rødder og Urter, som voxede i Skoven. Omfider kom jeg igjen til Menneſter og bragte Konen og Barnet tilbage til hendes Mand; at han blev glad, behøver jeg ikke at ſige."

Dermed var Røverens Historie tilende. „Du har ved at befrie Konen og Barnet gjort meget Ondt godt igjen," ſagde Dronningen til ham, „for din Skyld ſjænkter jeg dine tre Sønner Friheden."

Mestertyven.

En gammel Bondemand og hans Kone sad engang udenfor deres usle Huus for at hvile sig lidt efter Arbeidet. Med Get kom en prægtig Vogn med fire sorte Heste forkjørende henimod dem, og en rigtflædt Herre steg ud. Bonden reiste sig, gik hen til Herren og spurgte, hvad han befalede og hvormed han kunde være ham til Tjeneste. Den Fremmede rakte den Gamle Haanden og sagde: „Jeg ønsker ikke Andet end engang at nyde et landligt Maaltid. Kog mig nogle Kartofler, saaledes som I pleie at spise dem, saa vil jeg med Glæde sætte mig tilbords og spise med Eder.“ Bonden smilede og sagde: „I er nok Greve eller Fyrste, eller kanskee endog Hertug; saadanne fornemme Herrer have mangen Gang slige Lyster; men Eders Dufte skal blive opfyldt.“ Konen gik ud i Kjøkkenet og skrumpede Kartoflerne, og imidlertid sagde Bonden til den Fremmede: „Kom saalænge med mig ud i Haven, jeg har endnu Noget at gjøre derude.“ I Haven havde han gravet Gulder, og der vilde han nu plante Træer i. „Har I ingen Børn,“ spurgte den Fremmede, „som kunne hjælpe Eder med Eders Arbeide?“ — „Nei,“ svarede Bonden. „Jeg

har net engang havt en Søn," tilføiede han; „men han
 er allerede for længe siden draget ud i den vide Verden.
 Det var en vanartet Slynge; han var klog og forslagen,
 men han vilde ikke lære Noget og gjorde bare gale Stre-
 ger. Tilfidsst løb han sin Bei, og siden har jeg ikke hørt
 Noget til ham." Den Gamle tog et ungt Træ, satte det
 ned i et Hul og rammende en Stiver ned ved Siden af,
 og da han havde kastet Jord til og stampet den fast
 rundt om, bandt han Stammen foroven, forneden og i
 Midten fast til Stiveren med et Halmreeb. „Men sig
 mig," spurgte Herren, „hvorfor sætter I ikke ogsaa en
 Stiver til det krogede, forknortede Træ derhenne, som næ-
 sten er bøiet lige ned til Jorden, saa at det kan være lige,
 ligesom dette?" Den Gamle lo og sagde: „Herre, I taler,
 som I har Forstand til; man seer nok, at I ikke har be-
 fattet Eder med Gartneriet. Det Træ derhenne er gam-
 melt og forknortet, det kan aldrig blive lige; man maa
 rette Træet, medens det er ungt." — „Det gaaer dermed,
 som med Eders Søn," sagde den Fremmede, „havde I
 rettet ham, da han var ung, saa var han ikke løben sin
 Bei; nu er han sagtens ogsaa bleven stiv og ubøielig." —
 „Nimeligvis," sagde den Gamle, „men det er længe
 siden at han løb bort, han kan jo have forandret sig." —
 „Vilde I kunne kjende ham, hvis han stod for Eder?"
 spurgte den Fremmede. „Ansigtet troer jeg ikke, jeg kunde
 kjende," svarede Bonden, „men han har et Kjendtegn paa
 sig, et Modermærke paa den ene Skulder, der seer ud som
 en Bønne." Ved disse Ord trak den Fremmede sin Kjole
 af, blottede sin Skulder og viste Bonden Bønnen. „Herre-
 gud!" raabte den Gamle, „ja, Du er rigtigt nok min Søn,"

og Faderkjærligheden rørte hans Hjerte. „Men," tilføiede han, „hvoreledes kan Du være min Søn? Du er jo en stor Herre og lever i Rigdom og Overflod. Paa hvad Maade er Du kommen dertil? — „Ak, Fader," svarede Sønnen, „der var ingen Stiver sat til det unge Træ, og derfor er det voret krumt; nu er det for gammelt og kan ikke mere rettes. Du spørger, hvoreledes jeg er kommen til Velstand. Jeg er bleven en Thy. Ja, bliv ikke for-
 skrækket; jeg er Mesterthy. For mig gives der ingen Laase eller Slaaer, hvad jeg faaer Lyst til; det er mit. Tro ikke, at jeg stjæler som en simpel Thy; jeg tager kun af de Riges Overflod. Fattige Folk ere sikke for mig; dem giver jeg hellere end at tage Noget fra dem. Hvad jeg kan tage uden Umage, List og Snildhed, det rører jeg heller ikke." — „Ak, min Søn," sagde den Gamle, „det huer mig dog ikke; en Thy er en Thy, og troe mig, det tager en Gode med Forstrækkelse. Han førte ham derpaa ind til sin Kone, og da hun hørte, at det var hendes Søn, stak hun i at græde af Glæde; men da han sagde hende, at han var bleven Mesterthy, græd hun dobbelt saameget. „Om han ogsaa er bleven en Thy," sagde hun omstøder, „saa er han dog min Søn, og jeg har igjen faaet ham at see."

De satte sig tilbords, og han spiste atter med sine Forældre den simple Kost, som han ikke havde smagt i mange Aar. Endelig sagde Faderen: „Hvis vor Herremand, Greven oppe paa Slottet, faaer at vide, hvem Du er og hvad Du bedriver, saa tager han Dig ikke paa Armen og vugger Dig, som han gjorde, da han stod Fadder til Dig; men saa lader han Dig klynge op i en Galge." — „Det har ingen Nød; han vil intet Ondt gjøre mig.

thi jeg forstaaer min Haandtering. Endnu idag vil jeg selv gaae op til ham." Da det lakkede ad Aften, satte Mestertyven sig i sin Vogn og kjørte op til Slottet. Greven modtog ham meget artigst fordi han holdt ham for en fornem Mand. Men da den Fremmede gav sig tilskjende, blegnede Greven og taug en Tidlang ganske stille. Omfiden sagde han: „Du er min Gudsøn; derfor vil jeg lade Naade gaae for Ret og see igjennem Fingre med Dig. Men siden Du roser Dig af at være Mestertyv, vil jeg sætte din Kunst paa en Prøve, og hvis Du ikke bestaaer den, kommer Du til at holde Bryllup med Reebflagerens Datter, og faaer Ravenses Skrig til Bryllupsmusik." — „Herr Greve," svarede Mestertyven, „udtænk tre Kunststykker, saa svære som I vil, og hvis jeg ikke løser Eders Opgave, saa gjør med mig, hvad I lyst." Greven betænkte sig i nogle Dieblkke og sagde derpaa: „Belan, for det Første skal Du stjæle min bedste Hest ud af Stalden, for det Andet skal Du tage Lagenet bort under mig og min Gemalinde, naar vi ere faldne isøvn, uden at vi mærke det, og tillige tage min Gemalindes Forlovelsesring af hendes Finger, og for det Tredie skal Du stjæle mig Præsten og Degnen ud af Kirken. Pas nu godt paa, thi det gjælder din Hals."

Mestertyven begav sig til den nærmeste By og kjøbte sig nogle af en gammel Bondesones Klæder, som han tog paa. Derpaa farvede han sit Ansigt bruunt og malede det fuldt af Rynker, saa at ingen Menneſter kunde kjende ham igjen. Endelig fyldte han et Anker med Gammelviin, hvori der var kommet en stærk Sovebrif, tog det paa Rakken og gik med langsomme, vaklende Skridt op til

Grevens Slot. Det var allerede mørkt, da han kom derop; han satte sig i Gaarden paa en Steen, begyndte at hoste som en gammel, brystsvag Kone, og gned sine Hænder, som om han frøs. Udenfor Stald døren laae der nogle Soldater om en Ild; en af dem lagde Mærke til Konen, og raabte til hende: „Kom kun nærmere, lille Mo'er, og varm Dig hos os. Du har sagtens intet Nattelegis, men maa tage det, som det kan falde.“ Den Gamle trippede hen til dem, bad dem at løfte hende Ankeret ned af Ryggen, og satte sig ned ved Ilden. „Hvad har Du i det Anker, gamle Rokkehoved?“ spurgte en af dem. „En Slurk god Biin,“ svarede hun, „jeg ernærer mig ved en Emule Handel, I kan gjerne faae et Glas deraf for gode Ord og Betaling.“ — „Kom kun med det,“ sagde Soldaten, og da han havde smagt paa Vinen, raabte han: „Af saa gode Varer drikker jeg gjerne et Glas til,“ hvorpaa han lod hende skjænke for ham endnu engang, og de Andre fulgte hans Exempel. „Heida, Kammerater!“ raabte han til dem, der vare inde i Stalden, „her er en Kone med Biin, der er ligesaa gammel som hun selv, kom og tag en Slurk med, der er meget mere Varme ved den end ved Ilden.“ Konen bar sit Biinanker ind i Stalden. Der sad en Karl orpe paa den sadlede Livhest, en anden havde Tvilen i Haanden, og en tredje holdt den i Halen. Hun blev ved at skjænke i, saalænge de forlangte, indtil der ikke var mere at skjænke af. Snart efter tabte den Gne Tømmen af Haanden, han faldt om og begyndte al snorke; den Anden gav slip paa Halen, lagde sig ned og snorkede endnu høiere. Den, der sad i Sædlen, blev rigtignok siddende, men han faldt forever, langs ad Hestens Hals, og pustede

i Søyne som en Blæsebalg. Soldaterne udenfor havde længe sovet, de laae ubevægelige paa Jorden, som om de vare af Steen. Da Mestertyven saae, at det var lykkedes ham, gav han den Ene et Løug i Haanden istedetfor Lømmen, og den, der havde holdt paa Halen, fik en Bist Halm istedet; men hvad skulde han gjøre ved den, der sad paa Ryggen af Hesten? Raste ham ned, turde han ikke, thi saa kunde han vaagne og give sig til at strige. Men han fandt snart paa Raad, han spændte Sadelgjorden op, knyttede et Par Liner, som hængte i Ringe paa Væggen, fast ved Sadeln og heisede den sovende Rytter tilveirs tilligemed Sadeln, hvorpaa han slyngede Linerne om en Stolpe og gjorde dem fast. Hesten var snart løst af Rjeden; men hvis han var reden paa den over Steenbroen i Gaarden, vilde det have gjort Støi. Han viklede derfor først gamle Klude om Hovene, trak den derpaa forsigtigt ud, svingede sig op paa den og reed hurtigt bort.

Saa snart det blev Dag, kom Mestertyven anstigende udenfor Slottet paa den stjaalne Hest. Greven var netop nyhlig staaet op og saae ud af Vinduet. „God Morgen, Herr Greve!“ raabte han op til ham, „jeg har lykkelig og vel faaet Hesten ud af Stalden. See engang, hvor smukt Eders Soldater ligge og sove, og hvis I vil gaae ned i Stalden, kan I see, hvor mageligt Eders Staldkarle have gjort sig det.“ Greven kunde ikke bære sig for at lee. „Den ene Gang er det lykkedes Dig,“ sagde han, men næste Gang vil Du ikke slippe saa heldigt derved. Og det vil jeg sige Dig iforveien, at hvis jeg træffer Dig som Tyv, behandler jeg Dig ogsaa som Tyv.“ Da Greven om Aftenen var gaaet tilfængs, lukkede hun Haanden

med Forlovelsesringen fast i, og Greven sagde: „Nu ere alle Dørene lukkede og aflåsede; jeg vil holde mig vægen for at vente paa Thyen, og hvis han kommer ind af Vinduet, skyder jeg ham ned paa Stedet.“ Men da det var blevet mørkt, gik Mestertyven ud til Galgen, hvor der netop hængte en Forbryder; ham skar han ned, tog ham paa Nakken og bar ham op til Slottet. Der satte han en Stige op til Sovestuevinduet, stillede den Døde op paa sine Skuldrer og begyndte at stige op med ham. Da han var kommen saa højt op, at den Dødes Hoved var lige udenfor Vinduet, affyrede Greven, som laa paa Luur, en Pistol paa ham; strax led Mestertyven Forbryderen falde, sprang selv hurtigt ned af Stigen og skjulte sig i en Krog. Det var saa klart Maanestien, at Mestertyven tydeligt kunde see, hvorledes Greven steg ud af Vinduet, han gik ned af Stigen, og da han var kommen nedenunder, slæbte han den Døde ind i Haven, hvor han begyndte at grave et Hul til at lægge ham i. „Nu er det gunstige Dieblisk kommet,“ tænkte Thyen, han listede sig behændigt ud af sit Smuthul, steg op af Stigen og krøb ind i Grevindens Sovestue. „Kjære Kone,“ sagde han, idet han efterlignede Grevens Stemme, „Thyen er død, men han har dog været min Guds søn og mere en Skjelm end en Skurk; jeg vil ikke give ham til Priis for Offendeligheden, saameget mindre, som jeg har Medlidenhed med hans stakkels Forældre. Jeg vil derfor endnu inat begrave ham i Haven, for at holde den Ting hemmelig. Giv mig Underlaget, at jeg kan svøbe ham ind deri, saa at jeg ikke behøver at grave ham ned som en Hund.“ Grevindens gav ham Lagnet. „Ved Du hvad,“ vedblev Thyen,

„Siden jeg nu engang er i det ædelmodige Hjørne, saa giv mig Ringen med; den Ulykkelige har dog vovet sit Liv for den, lad ham faae den med sig i Graven.“ Skjøndt hun kun gjorde det nødtigt, tog hun dog, for at søie Greven, Ringen af Fingeren og rakte ham den. Tyven skyndte sig bort med begge Dele og kom hjem i god Behold, førend Greven var færdig med sit Graverarbeide i Haven.

Greven gjorde store Dine, da Mestertyven kom om Morgenens og bragte ham Lagnet og Ringen. „Kan Du here?“ spurgte han, „hvem har taget Dig op af Graven, som jeg selv havde lagt Dig i, og gjort Dig levende igjen?“ — „J har ikke begravet mig,“ svarede Tyven, „men en arm Synder, som jeg havde taget ned fra Galgen,“ og derpaa fortalte han udsørligt, hvorledes det var gaaet til. Greven maatte indrømme ham, at han var en forslagen og listig Tyv. „Men Du er endnu ikke færdig,“ tilføjede han, „Du har endnu den tredie Opgave at løse, og lykkes den Dig ikke, saa hjælper alt det Andet Dig ikke det Mindste.“ Mestertyven smilede og svarede ikke.

Da det var blevet Nat, gik han hen til Kirken med en stor Sæk paa Ryggen, en Byldt under Armen og en Lygte i Haanden. I Sækken var der Krebs og i Bylden smaa Vørlys. Han satte sig ned paa Kirkegaarden, tog en Krebs frem og kløbede den et Vørlys paa Ryggen; derpaa rændte han Lyset, satte Krebsen ned og lod den krybe. Han tog en anden Dito frem af Sækken, gjorde ligesaadan med den, og saaledes blev han ved, indtil der ikke var flere i Sækken. Dernæst tog han en lang, sort Kappe paa, der faae ud som en Munkeskutte, og klistrede sig et graat Skjæg paa Hagen. Da han saaledes var

bleven ganske ukjendelig, tog han Sækken med sig, hvori han havde havt Krebsene, gik ind i Kirken og steg op paa Prædikestolen. Taarnuhret slog netop Tolv. Da det sidste Slag havde lydt, raabte han, saa høit han kunde: „Kommer og hører mig, I syndige Menneſter! Verdens Ende ligt er nær, snart er dens ſidſte Time ſlagen. Hvem der vil med ind i Himmeriges Rige, han komme og krybe ind i denne Sæk. Jeg er Petrus, ſom aabner og lukker Himlens Porte. Seer I, ude paa Kirkegaarden vandre de Hedengangne og ſamlе deres Been ſammen. Kommer, kommer og kryber i Sækken, nu forgaaer Verden.“ Dette Raab kunde høres over hele Landsbyen. Præſten og Degnen, ſom boede nærmest ved Kirken, hørte det forſt, og da de ſaae Uſene, ſom ſpadſerede omkring paa Kirkegaarden, kunde de indſee, at der var noget Uſædvanligt paaſærde, og de gik derfor ind i Kirken. Da de havde hørt en Stund paa Prædikenen, ſtødte Degnen til Præſten og ſagde: „Det var ikke ſaa galt, om vi benyttede os af Leiligheden til at komme i Himlen paa en nem Maade, førend den ſidſte Dag kommer.“ — „Javist,“ ſvarede Præſten, „det har jeg netop ogſaa tænkt paa; hvis I ſaa ſynes, ſaa lad os begive os paa Veien ſammen.“ — „Ja,“ ſvarede Degnen, „men Herr Paſtoren maa gaae forſt, ſaa kommer jeg bagefter.“ Præſten gik altsaa foran og ſteeg op paa Prædikeſtolen, hvor Meſterthyen lukkede Sækken op. Præſten krøb forſt ind og Degnen fulgte efter. Meſterthyen ſkyndte ſig at binde for Sækken og derpaa ſlæbte han den efter ſig ned ad Prædikeſtolens Trappe; hver Gang de To indeni ſtødte Hovederne imod Trinene, raabte han: „Nu ere vi iſærd med at gaae over de høie Bjerge.“

Paa samme Maade slæbte han dem igjennem Byen, og naar de kom igjennem Vandpytter, raabte han: „Nu komme vi allerede igjennem de vaade Skyer,“ og da han endelig trak dem op af Slotstrappen, raabte han: „Nu ere vi paa Trappen op til Himlen og komme snart ind i Borgaarden.“ Da han var kommen heelt op, skjed han Sækken ind i Dueslaget, og da Duerne begyndte at slagre, sagde han: „Hør engang, hvor Englene glæde sig og slaae med Bingerne.“ Derpaa slog han Slaaen for og gik sin Vej.

Morgenens efter gik han op til Greven og sagde, at han nu ogsaa havde løst den tredie Opgave og taget Præsten og Degnen bort fra Kirken. „Hvor har Du gjort af dem?“ spurgte Herremanden. „De ligge i en Sæk ude i Dueslaget og bilde sig ind, at de ere i Himlen.“ Greven gik selv ud og overbeviste sig om, at det var sandt. Da han havde befriet Præsten og Degnen af Fangenskab, sagde han: „Du er en rigtig Erkethv, Du har vundet din Sag. For denne Gang slipper Du heelskindet deraf; men see nu at komme bort fra mine Gudsfer i en Fart, thi lader Du Dig see her en anden Gang, kan Du gjøre sikker Regning paa at blive ophøiet i Galgen.“ Mestertshven tog Afsted med sine Forældre og derpaa gik han igjen ud i den vide Verden, og siden har Ingen hørt Noget til ham.

Trommeslageren.

En ung Trommeslager gik en Aften alene over Marken og kom til en Sø, ved hvis Bred han saae tre Stykker hvidt Linned ligge. „Sikke fint Linned,“ sagde han og stak et af Stykkerne i Lommen. Han gik derpaa hjem, uden at tænke videre paa sit Fund, og lagde sig tilfængs. Ligesom han var ved at falde isøvn, hørte han En kalde paa ham. Han lyttede og fornam en svag Stemme, som raabte til ham: „Trommeslager, Trommeslager, vaagn op!“ Da det var bølgmørkt, kunde han Ingen see, men det forekom ham, som om der svævede en Skikkelse frem og tilbage udenfor hans Seng. „Hvad vil Du?“ spurgte han. „Giv mig min Særk igjen,“ svarede Stemmen, „som Du iafstes har taget fra mig nede ved Søen.“ — „Den kan Du gjerne faae igjen,“ svarede Trommeslageren, „naar Du siger mig, hvem Du er.“ — „Ak,“ svarede Stemmen, „jeg er en mægtig Konges Datter, men en ond Her har faaet mig i sin Bold og sat mig hen paa Glasbjerget. Hver Dag maa jeg og mine to Søstre bade os i Søen, men uden min Særk kan jeg ikke flyve derfra. Mine

Æstre ere allerede borte, men jeg har maattet blive tilbage. Jeg beder Dig, giv mig min Særf igjen.“ — „Vær ganske rolig, stakkels Barn,“ sagde Trommeslageren, „nu skal Du faae den.“ Med disse Ord tog han den op af Kommen og rakte hende den i Mørket. Hun greb den hurtigt og vilde ile bort med den. „Bie et Dieblif,“ sagde han, „maaskee kan jeg hjælpe Dig.“ — „Du kan kun hjælpe mig ved at stige op paa Glasbjerget og befrie mig fra Herens Magt. Men til Glasbjerget kan Du ikke komme, og selv om Du ogsaa naaede tæt hen til det, kunde Du dog ikke komme op af det.“ — „Hvad jeg vil, det kan jeg,“ sagde Trommeslageren, „jeg har Medlidenshed med Dig og er ikke bange for Noget. Men jeg kjender ikke Veien, som fører til Glasbjerget.“ — „Veien gaaer igjennem den store Skov, hvori Menneſteæderne boe,“ svarede hun, „mere tør jeg ikke ſige.“ I det Samme forsvandt hun.

Ved Daggry stod Trommeslageren op, tog sin Tromme paa og gik ufortrødent lige ind i Skoven. Da han havde gaaet et godt Stykke Vej uden at ſee nogen Kæmpe, tænkte han: „Jeg kommer til at vække de Snysovere,“ hvorpaa han tog ſine Trommeſtikker frem og gav ſig til at ſlaae en Hvirvel, ſaa alle Fuglene fløj op fra Træerne med høie Skrig. Et Dieblif efter reifte en Kæmpe ſig, ſom havde ligget og ſovet i Græsſet, og da han ſtod paa Benene, var han ſaa høj ſom et Grantræ. „Du lille Kryb,“ raabte han til ham, „hvorfor kommer Du her og trommer og forſtyrrer mig i min Søvn?“ — „Jeg trommer,“ ſvarede han, „fordi der kommer mange Luſinde bag efter mig, og dem maa jeg viſe Veien.“ — „Hvad ville de gjøre her

i min Skov?" spurgte Kæmpen. „De ville vise Dig Binterveien og rense Skoven for et saadant Uthytte som Du er.“ — „Na," svarede Kæmpen, „jeg træder Gder ihjel som Myrer.“ — „Mener Du, at kunne udrette Noget imod Dem?" spurgte Trommeslageren; „naar Du bukker Dig for at gribe den Gne, saa springer han bort og skjuler sig; men naar Du lægger Dig ned at sove, saa komme de fra alle Bustene og krybe op paa Dig. Enhver af dem har en Staalhammer i Beltet, og dermed slaae de din Pandeskæl istykker.“ Kæmpen blev isde tilmode og tænkte: „Giver jeg mig af med dette listige Folkesærd, kunde jeg maaskee dog komme galt derfra. Ulve og Bjørne kan jeg dreie Halsen om paa, men mod saadant Kryb kan jeg ikke værgе mig. Hør, min lille Ven," sagde han, gaae din Wei igjen; jeg lover Dig, at jeg i Fremtiden vil lade Dig og dine Kammerater gaae i Fred, og har Du endnu et Ønske, saa siig mig det, jeg vil gjerne gjøre Dig en Tjeneste.“ — „Du har lange Been," sagde Trommeslageren, „og kan løbe hurtigere end jeg, bær mig hen til Glasbjerget, saa vil jeg give mine Kammerater et Tegn til at trække sig tilbage, saa at de denne Gang lade Dig være i Ro.“ — „Kom her, lille Orm," sagde Kæmpen, „sæt Dig op paa min Skulder, saa vil jeg bære Dig, hvorhen Du forlanger," Kæmpen løftede ham op, og Trommeslageren begyndte at hvirvle paa sin Tromme af Hjertenslyst. „Det er vel Tegnet til de Andre, at de skulle vende om igjen," tænkte Kæmpen. De vare ikke komne langt, før en anden Kæmpe kom dem iveien, han tog Trommeslageren fra den Første og stak ham i sit Knaphul. Trommeslageren greb ham ved Knappen, der var saa

stør som et Fad, holdt sig fast ved den og saae sig fornøiet om. Noget efter mødte de en tredje Kæmpe, som tog ham ud af Knaphullet og satte ham op paa sin Hatteskjagge; der spadserede Trommeslageren frem og tilbage og saae ud over Træerne, og da han langt borte opdagede et Bjerg, tænkte han: „Det er vist Glasbjerget,“ og det var det ogsaa. Kæmpen gjorde kun et Par Skridt til, saa stode de ved Glasbjerget, hvor Kæmpen satte ham af. Trommeslageren forlangte, at han ogsaa skulde bære ham op paa Toppen af Glasbjerget; men Kæmpen brummede Noget i Skjæget og gik igjen ind i Skoven.

Nu stod da den stakkels Trommeslager nedenfor Bjerget, der var saa høit som om tre andre Bjerge vare satte ovenpaa hinanden, og dertil var det saa glat som et Speil, saa at han ikke kunde tænke sig, hvorledes han skulde komme op paa det. Han prøvede paa at klatre op deraf, men det var forgjæves, han gled bestandigt ned igjen. „Hvem der nu var en Fugl,“ tænkte han; men det hjalp ikke, han ønskede, han fik alligevel ingen Vinger. Idet han stod saaledes uden at vide, hvorledes han skulde bære sig ad, saae han noget derfra to Mænd, som streides med hinanden. Han gik hen til dem og saae, at de vare uenige om en Sadel, som laa paa Jorden, og som de Begge vilde have. „I ere nogle gode Narre,“ sagde han, „I flamres om en Sadel og have ingen Hest.“ — „Sadelen er nok værd, at man strides om den,“ svarede den ene af Mændene, „thi den, som sidder paa den og onsker sig etsteds hen, om det saa er til Verdens Ende, han kommer der i samme Dieblis, som han har ønsket det. Vi ere lige gode om Sadeln, men nu er Touren til mig at ride paa

den, og det vil han negte mig." — „Den Trætte kan man snart stille," sagde Trommeslageren, hvorpaa han gik et Stykke bort derfra og stak en hvid Stok ned i Jorden. Derefter kom han tilbage og sagde: „Løb nu omkaps, den der kommer først derhen, skal ride først." De gave sig Begge til at løbe, men neppe vare de komne et Par Skridt derfra, saa sprang Trommeslageren op paa Sadlen, onskede sig op paa Glasbjerget, og i en Haandvending var han der. Oppe ovenpaa Bjerget var en Slette, der stød et gammelt Steenhuus, udenfor dette var en stor Fiskepark, og bagved denne laa en mørk Skov. Menneffer eller Dyr saae han ikke, Alt var stille; ifkun Vinden susede igjennem Træerne, og Skyerne dreve tæt over hans Hoved. Han gik hen til Døren og bankede paa. Da han havde banket tre Gange, kom der en gammel Kone med et bruunt Ansigt og røde Dine og lukkede op; hun havde Brillen paa sin lange Næse, saae skarpt paa ham og spurgte, hvad han begjærede. „Mad og Drikke og Nattelegis," sagde Trommeslageren. „Det skal Du saae," svarede hun, naar Du vil gjøre tre Stykker Arbeide derfor." — „Hvorfor ikke?" sagde han, „jeg slyer intet Arbeide, om det ogsaa er nok saa svært." Den gamle Kone lukkede ham derpaa ind og gav ham Aftensmad og sidenester en god Seng. Om Morgen, da han havde sovet ud, tog den Gamle et Fingerring af sin magre Finger, rakte ham det og sagde: „Gaae nu til dit Arbeide og øs Vandet ud af Parken herude med dette Fingerring; men Du maa være særdig inden Natten, og alle de Fisk, som ere i Vandet, maae lægges hver for sig efter deres Art og Størrelse." — „Det var da et underligt Arbeide," sagde Trommeslageren, hvorpaa han gik ud til Parken og

begyndte at øse. Han øste hele Morgenens; men om han
 saa havde øst i tusinde Aar, vilde han dog ikke have kun-
 net øse alt Vandet ud med Fingerbøllet. Da det var
 blevet Middag, tænkte han: „Det er Altsammen til ingen
 Nytte, det er ligemeget, om jeg arbejder eller ikke,“ og saa
 holdt han op og satte sig ned. I det Samme kom der en
 ung Pige ud af Huset, hun satte en Kurv med Mad hen
 til ham og sagde: „Du er saa bedrøvet, hvad feiler Dig?“
 Han slog Dinene op og saae, at hun var mageløs deilig.
 „Åh,“ sagde han, „jeg kan ikke komme affted med det
 første Arbejde, hvorledes vil det da gaae mig med de an-
 dre? Jeg er taget hjemme fra for at opsoge en Konge-
 datter, som skal boe her; men jeg har ikke funden hende,
 saa at det nok er bedst, at jeg gaaer videre.“ — „Bliv
 her,“ sagde Pigen, „jeg skal hjælpe Dig ud af din Nød.
 Du er træt, læg dit Hoved i mit Skjød og sov. Naar
 Du vaagner igjen, er Arbejdet gjort.“ Trommeslageren
 lod sig det ikke sige to Gange. Saasnart han havde luf-
 tet sine Dine, dreiede hun paa en Dunsfering og sagde:
 „Vand, gaae bort! Fiske, kom op!“ I det Samme steg
 Vandet tilveirs som en hvid Taage og drev bort med de
 andre Skyer, og Fiskene sloge Kuldbøtter, sprang op paa
 Bredden og lagde sig ved Siden af hinanden, hver Art og
 Størrelse for sig. Da Trommeslageren vaagnede, saae han
 med Forbauselse, at det Altsammen var besørget. Men
 Pigen sagde til ham: „Den ene af Fiskene ligger ikke hos de
 andre, men ganske alene. Naar den Gamle kommer i aften
 og seer, at Alt, hvad hun har forlangt, er gjort, saa vil
 hun spørge: „Hvorfor ligger denne Fisk her ganske alene?“
 Rast hende saa Fisken i Ansigtet og sagde: „Den skal Du

have, gamle Her!“ Om Aftenen kom den Gamle, og da hun havde gjort sit Spørgsmaal, kastede han hende Fisten i Ansigtet. Hun lod, som om hun ikke mærkede det, men hun tilkastede ham et ondskabsfuldt Blik. Morgenens efter sagde hun: „Gaar er Du sluppen nemt derfra; jeg maa give Dig et sværere Arbeide. Idag maa Du hugge hele Skoven om, fløve Brændet smaat og sætte det i Favn, og i aften maa det Hele være færdigt. Hun gav ham en Dre, en Mokker og to Kiler. Men Dren var af Bly, og Mokkeren og Kilerne af Blik. Saasnart han begyndte at hugge, brøede Dren sig og Mokkeren og Kilerne bleve trykkede ganste flade. Han vidste ikke, hvad han skulde gribe til; men om Middagen kom Pigen igjen med Mad og trøstede ham. „Læg dit Hoved i mit Skjød og sov,“ sagde hun, „naar Du vaagner igjen, er Arbeidet gjort.“ Hun dreiede paa sin Daskering, og i samme Dieblis faldt Skoven sammen med et stort Brag, Brændet fløvedes af sig selv og lagde sig ovenpaa hinanden i Favne; det var, som om ushyllige Kæmper udførte Arbeidet. Da han vaagnede, sagde Pigen: „Der kan Du see, at Brændet er fløvet og lagt i Favn; der er kun en eneste Green tilbage, og naar den Gamle kommer i aften og spørger, hvad den Green skal til, saa giv hende et Slag med den og siig: „Den er til Dig, Du Her.“ Den Gamle kom. „Der kan Du see,“ sagde hun, „hvor let Arbeidet var; men hvad ligger den Green der efter?“ — „Den er til Dig, Du Her,“ svarede han og gav hende et Slag med den. Men hun lod, som hun ikke følte det, lo haanligt og sagde: „Imorgen tidlig skal Du lægge alt Brændet i en Bunk, tænde Ild i det og brænde det.“ Ved Daggry stod han op og begyndte at slæbe paa Brændet; men hvorledes

funde eet Menneſſe bære en heel Skov ſammen? Arbeidet gik ikke fra Haanden. Men Pigen forlod ham ikke i Nøden: hun bragte ham Mad om Middagen, og da han havde ſpiſt, lagde han ſit Hoved i hendes Skjød og ſaldt i Søvn. Da han vaagnebde op, ſtod hele Brændetablen i lys Lue. „Hør nu,“ ſagde Pigen, „naar Heren kommer, vil hun forlange, at Du ſkal gjøre Mere endnu; men gjør Du uden Frygt, hvad hun fordrer, kan hun ikke faae nogen Magt over Dig; men bliver Du bange, gaaer der Ild i Dig og ſaa brænder Du op. Og naar Du tilſidſt er færdig med Alting, ſaa tag hende med begge Hænder og kaſt hende midt ind i Flammerne. Da Pigen var gaaet bort, kom den Gamle liſtende og ſagde: „Hu, hvor jeg fryſer; „men her brænder jo Ild, den varmer mit gamle Skrog, det gjør godt. Men der ligger jo en Klods, ſom ikke vil brænde; tag mig den ud. Naar Du har gjort det, ſkal Du være fri, ſaa at Du kan gaae, hvorhen Du vil. Skynd Dig derind!“ Trommeſlageren betænkte ſig ikke længe, han ſprang midt ind i Flammerne, men de gjorde ham Intet, der blev ikke ſvedet et Haar paa hans Hoved. Han tog Klodsen ud og lagde den ned paa Jorden. Men neppe havde han gjort dette, ſaa blev den forvandet, og den ſnukke Pige, ſom havde hjulpet ham i hans Nød, ſtod for ham, og paa hendes Klæder, der ſkinnede af Guld, funde han ſee, at det var en Kongedatter. Men Heren lo haanligt og ſagde: „Du troer nok, at Du har hende, men der er endnu langt frem.“ Hun vilde til at gaae løs paa Pigen for at ſtæbe hende bort, men i det Samme tog han den Gamle med begge Hænder, løſtede hende iveiret og kaſtede hende ind i Gabet paa Flammerne,

der sloge sammen over hende, som om de glædede sig over at de skulde fortære en Her.

Kongedatteren saae nu paa Trommeslageren, og da hun bemærkede, at han var en smuk Ungling, og da hun betænkte, at han havde vovet sit Liv for at frelse hende, rakte hun ham Haanden og sagde: „Du har vovet Alt for mig, men jeg vil ogsaa gjøre Alt for Dig. Giver Du mig din Tro, saa skal Du blive min Gemal. Paa Rigdomme mangler det os ikke, vi have nok i hvad Heren her har puget sammen.“ Hun førte ham ind i Huset, der stode Kister og Kasser, som vare fulde af hendes Skatte. De lode alt Guld og Sølv ligge og toge kun Edelstenene. De vilde ikke blive længere paa Glasbjerget, og han sagde derfor til hende: „Sæt Dig op paa min Sadel, saa flyve vi ned som Fugle.“ — „Nei, den gamle Sadel synes jeg ikke om,“ sagde hun, „jeg behøver kun at dreie paa min Dnsferring, saa ere vi hjemme.“ — „Godt,“ svarede Trommeslageren, „saa ønsk os udenfor Byens Port.“ I samme Nu vare de der, men Trommeslageren sagde: „Jeg vil først gaae hjem til mine Forældre og fortælle dem om min Lykke; vent mig her paa Marken, jeg kommer snart igjen.“ — „Alt,“ sagde Kongedatteren, „tag Dig endelig iagt, naar Du tager Afsted med dine Forældre, for at kysse dem paa den høire Kind, thi ellers vil Du glemme Alt, og saa maa jeg blive ene og forladt tilbage her paa Marken.“ — „Hvorledes skulde jeg kunne glemme Dig?“ sagde han og gav hende Haanden paa at han snart skulde komme igjen. Da han traadte ind i sine Forældres Huus, vidste Ingen, hvem han var, saa forandret var han bleven, thi de tre Dage, han havde

tilbragt paa Glasbjerget, havde været tre lange Aar. Han gav sig tilfjende, hans Forældre kaldt ham om Halsen, og han var saa inderligt berøget, at han kysede dem paa begge Kinder uden at tænke paa Pigen's Ord. Men idet han havde givet dem Kysset paa den høire Kind, var Kongedatteren ganske gaaet ham af Minde. Han tømte sine Lommer og lagde hele Haandsfulde af de største Edelstene paa Bordet. Hans Forældre vidste ikke, hvad de skulde gjøre med al den Rigdom. Faderen byggede et prægtigt Slot med haver, Skove og Enge omkring, som om det skulde være en Kystens Residents, og da det var færdigt, sagde Moderen: „Jeg har valgt en Pige til Kone for Dig, og i tre Dage skal Brylluppet staae.“ Sønnen var tilfreds med Alt, hvad Forældrene bestemte.

Den stakkels Kongedatter havde længe staaet indenfor Byen og ventet paa Unglingens Tilbagekomst. Da det blev Aften, sagde hun: „Han har bestemt kysset sine Forældre paa den høire Kind og glemt mig.“ Hun sørgede og græmmede sig og ønskede sig tilbage til sit eensomme Skovhuus og vilde ikke mere tilbage til sin Faders Hof. Hver Aften begav hun sig ind i Byen og gik forbi Unglingens Huus, og han saa hende tidt men han kjendte hende ikke mere. Endelig hørte hun Folk sige: „Imorgen skal han have Bryllup.“ Da sagde hun: „Jeg vil prøve paa at vinde hans Hjerte igien.“ Da den første Bryllupsdag blev høitideligholdt, dreiede hun paa sin Dnsfering og sagde: „En Klædning, saa straalende som Solen.“ Et par laa der en Dragt for hende, saa flinnende, som om den var været af bære Solsraaler, hun tog den paa, og da alle Gæsterne vare komne, traadte hun ind i Salen. Enhver

undrede sig over den smukke Dragt, men fremfor Alle Bruden, og da smukke Klæder vare hendes høieste Lyst, gik hun hen til den Fremmede og spurgte, om hun vilde sælge den Klædning. „Ikke for Benge,“ svarede hun, „men naar jeg maa staae udenfor Eders Brudgoms Sovekammerdør inat, vil jeg give Eder den.“ Bruden kunde ikke styre sin Lyst og gik ind derpaa, men hun kom en Sovedrik i den Wiin, som Brudgommen drak om Aftenen, saa at han faldt i dyb Søvn. Da nu Alt var stille, skjulte Kongedatteren sig udenfor Sovekammerdøren, lukkede den op paa klem og raabte ind af den:

„Trommeslager, o lyt til min Smerte!

Har Du ei har lovet mig Haand og Hjerte?

Har Du alt slaaet mig ud af Sinde?

Har jeg ei frelst Dig paa Glasbjergets Tinde?”

Men det var Altsammen forgjæves, Trommeslageren vaagnede ikke, og da Morgenen brød frem, maatte Kongedatteren gaae bort med uforrettet Sag. Den næste Aften dreiede hun paa sin Daskering og sagde: „En Klædning saa sølvren som Maanen.“ Idet hun viste sig ved Bæsten med Klædningen, der saae ud som bare Maanestrin, fik Bruden ogsaa Lyst til denne Dragt og gav hende, for at faae den, Tilladelse til at tilbringe den anden Nat udenfor Brudgommens Sovekammerdør. I Nattens Stilhed raabte hun atter:

„Trommeslager, o lyt til min Smerte!

Har Du ei lovet mig Haand og Hjerte?

Har Du alt slaaet mig ud af Sinde?

Har jeg ei frelst Dig paa Glasbjergets Tinde?"

Men Trommeslageren, som atter havde faaet en Sovedrik, var ikke til at faae vaagen. Bedrøvet gik hun om Morgenens tilbage til sit Skovhuus. Men Folkene i Huset havde hørt den fremmede Piges Klage og fortalte det til Brudgommen; de sagde ham desuden, at det ikke havde været ham muligt at høre Noget, fordi han havde faaet en Sovedrik i sin Viin. Den tredie Aften dreiede Kongedatteren paa sin Døsfæring og sagde: „En Klædning, saa funklede som Stjernerne.“ Da hun viste sig dermed ved Festen, blev Bruden ganske desperat ved Synet af den prægtige Dragt, der overgik begge de andre, og hun sagde: „Jeg skal og maa have den,“ og Kongedatteren gav hende den ligesom de andre paa den Betingelse at hun maatte tilbringe Natten udenfor Brudgommens Sovekammerdør. Men denne Gang drak han ikke Vinen, som man rakte ham, da han gik tilfængs, men han heldte den under Sengen, og da Alting var blevet stille, hørte han en blid Stemme raabe til ham:

„Trommeslager, o lyt til min Smerte!

Har Du ei lovet mig Haand og Hjerte?

Har Du alt slaaet mig ud af Sinde?

Har jeg ei frelst Dig paa Glasbjergets Tinde?"

Pludseligt vendte hans Hukommelse tilbage igjen. „Ak,“ udbød han, „hvor har jeg dog kunnet handle saa troløst! men det Kys, som jeg i min Glædesruus gav mine Forældre paa den høire Kind, er Skyld deri, det har

bedøvet mig." Han sprang op, tog Kongedatteren ved Haanden og førte hende hen til sine Forældres Seng. „Denne er min rette Brud," sagde han, „ved at ægte den anden vilde jeg gjøre skammeligt Uret." Da Forældrene hørte hvorledes det Hele var gaaet til, gav de deres Samtykke. Man tændte atter Lysene i Salen, sendte Bud efter Pauker og Trompeter, Venner og Slægtninge bleve indbudne til at komme igjen, og nu blev det rette Bryllup fejret med stor Hvilstedelighed. Den første Brud beholdt de smukke Klæder som Skadeserstatning, og dermed var hun tilfreds.

Soldaten med de Bøffellæders Støvler.

En Soldat, der ikke var bange for Noget og som altid lod dem være lige, havde saaet sin Afsted, og da han Intet havde lært og ikke kunde fortjene Noget, gik han omkring og bad gode Menneſter om Almiſſe. Han havde en gammel Feltskappe om Skuldrene, og et Par Bøffellæders Rytterſtøvler havde han ogsaa endnu tilbage. En Dag blev han, uden at bryde ſig om Veir eller Sti, ved at gaae over Marken og kom endelig ind i en Skov. Han vidſte ikke, hvor han var, men han ſaae en velklædt Mand i en grøn Jægerfrakke ſidde paa en omhugget Træſtamme. Soldaten rakte ham Haanden, ſatte ſig ned i Græsſet ved Siden af ham og ſtrakke Benene ud. „Jeg ſeer, at Du har ſine Støvler paa, ſom ere ſmukt blankede,“ ſagde han til Jægeren; „men hvis Du maatte trave omkring ſom jeg, vilde de ikke holde længe. Nei, ſee paa mine, de ere af Bøffellæder og have holdt længe, men de gaae endnu igjennem baade Tykt og Tyndt.“ Noget efter reiſte Soldaten ſig og ſagde: „Nu kan jeg ikke blive længere, Sulten driver mig videre. Men, Broder Blankſtoyle, hvor

gjælder Reisen?" — „Det veed jeg ikke selv," svarede Jægeren, „jeg har forvildet mig i Skoven." — „Saa gaaer det jo Dig ligesom mig," sagde Soldaten, „Ege søger Ege, lad os blive sammen og see at finde den rigtige Wei." Jægeren lo saa smørret, og de bleve derpaa ved at følges ad, indtil Natten faldt paa. „Vi komme ikke ud af Skoven," sagde Soldaten, „men hist henne seer jeg Skinnet af et Lys, der kunne vi vel faae Noget at spise." De fandt et Steenhuus, bankede paa, og en gammel Kone kom og Luffede op. „Vi søge et Nattequarteer," sagde Soldaten, „og noget Underfoer til vor Mave, thi min er ligesaa tom som min Pengepung." — „Her kunne I ikke blive," svarede den Gamle, „det er en Røverkule, og I ville gjøre klogest ved at see at komme bort herfra, førend de komme hjem, thi finde de Eder, saa ere I om en Hals." — „Det kan vel ikke blive saa farligt," svarede Soldaten, „jeg har i to Dage ikke smagt en Bid, og det kommer mig ud paa Get, om jeg omkommer her eller om jeg døer i Skoven af Sult. Jeg gaaer indenfor." Jægeren vilde ikke følge med, men Soldaten trak ham i Ermet og sagde: „Kom, min Hjertebroer, det gaaer vel ikke strax løs paa Livet." Den Gamle havde Medlidenhed med dem og sagde: „Kryb hen bag Kasselovnen, naar de ere faldne isøvn, skal jeg stikke til Eder, hvad de have levet." Næppe vare de komne ind i Krogen, saa kom tolv Røvere stormende ind, de satte sig tilbords og raabte paa Mad. Den Gamle satte en stor Steg frem for dem og Røverne gjorde sig tilgode dermed. Da Soldaten fornem Duften af Maden, sagde han til Jægeren: „Jeg kan ikke længere holde det ud, jeg sætter mig hen til Bordet og spiser med." —

„Du stiller os af med Livet,” sagde Jægeren, og greb ham ved Armen. Men Soldaten gav sig til at hoste høit. Da Røverne hørte dette, fastede de Kniv og Gaffel, sprang op og fik Die paa de To, der stode bag Kaffelovnen. „Aha, Gudsfolk!” raabte de, „krybe I i Krogene, hvad gjøre I her? Ere I udsendte som Espioner? Vle lidt, saa skulde vi lære Eder at flyve paa en Green.” — „Saa sagte,” sagde Soldaten, „jeg er sulten, giv mig noget at spise, saa kunne I siden efter gjøre med mig hvad I ville.” Røverne studsede, og Anføreren sagde: „Jeg seer, at Du er ikke bange, godt, Mad skal Du faae, men naar Du har spist, skal Du døe.” — „Det giver sig vel nok,” sagde Soldaten, hvorpaa han satte sig tilbords og gav sig til at hugge ind paa Stegen. „Breer Blankstøvle, kom og spis med,” raabte han til Jægeren, „Du er vist ligesaa sulten som jeg, og en bedre Steg vil Du ikke kunne faae hjemme.” Men Jægeren vilde ikke spise. Røverne saae med Forbauselse paa Soldaten og sagde: „Den Karl gjør ingen Umstændigheder.” Da han havde spist sig mæt, sagde han: „Maden var god nok, giv mig nu ogsaa noget at drikke.” Anføreren var netop i det Lunde at han tog det godt op og han raabte til den gamle Kone: „Hent os en Flaske op af Kjelderens; men en af de bedste!” Soldaten trak den op, saa Proppen lualdede, gik hen til Jægeren med Flasken og sagde: „Pas nu paa, Breer, nu skal Du see paa Løier, nu vil jeg udbringe en Skaal for hele Krammet.” Han svingede derpaa Flasken over Røvernes Hoveder og sagde: „Skaal Allesammen, men luk Munden op og ræk den høire Haand iveiret.” Derpaa tog han sig en dygtig Slurk. Neppe havde han udtalt disse Ord, saa sad de Alle saa ubevæ-

lige, som om de vare af Steen, med aaben Mund og den høire Arm iveiret. „Jeg seer, at Du kan gjøre Kunstler,“ sagde Jægeren til Soldaten, „men kom nu og lad os gaae hjem.“ — „Oho, Hjertebroer, nei det vilde være at afmarschere for tidligt; vi have slaaet Fjenden og ville først gjøre Bytte. Der sidde de fast og gabe af Forbauselse, og de tør ikke røre sig af Pletten, før jeg giver dem Lov dertil. Kom nu og spis og drikk.“ Den gamle Rone maatte endnu hente en Flaske af den bedste Viin, og Soldaten stod ikke fra Bordet, førend han havde spist, saa han kunde have nok deraf i tre Dage. Da det endelig blev Dag, sagde han: „Nu er det paa Tiden at bryde op, og for at vi kunne faae en kort Marsch, skal den Gamle vise os den nærmeste Vej til Byen.“ Da de vare komne der, gik han hen til sine gamle Kammerater og sagde: „Jeg har ude i Skoven fundet en heel Rebe fuld af Galgenfugle, kom med og lad os rydde den.“ Soldaten førte dem an og sagde til Jægeren: „Du maa følge med tilbage for at see, hvorledes de slagre, naar de blive grebne.“ Han stillede sit Mandskab op rundt om Røverne, derpaa tog han Flasken, drak en Slurk deraf, svingede den over dem og raabte: „Skaal! Hele Compagniet, rør!“ Diebliskelig fik de deres Bevægelse igjen, men de bleve fastede omkuld og bundne med Strikker om Hænder og Fødder, hvorpaa de bleve puttete i Sække og fastede op paa en Vogn. „Kjør dem lige hen til Fængslet,“ sagde Soldaten. Men Jægeren tog en af Mandskabet tilside og gav ham et Grinde med. „Broer Blankstøvl,“ sagde Soldaten, „vi have lykkelig overrumplet Fjenden og gjort os tilgode; lad os nu drive bagefter i Ro og Mag som Efternølere.“ Da de

kom i Nærheden af Staden, saa Soldaten, at der kom en forfærdelig Mængde Mennesker ud af Porten, de raabte Hurra og svingede med grønne Grene. Derpaa saa han, at hele Livvagten kom dem imøde. „Hvad betyder Alt dette?“ spurgte han Jægeren. „Veed Du ikke,“ svarede denne, „at Kongen har længe været borte fra sit Rige? Iddag vender han tilbage, og derfor komme Alle ham imøde.“ — „Men hvor er da Kongen?“ spurgte Soldaten, „jeg kan ikke see ham.“ — „Her er han,“ svarede Jægeren, „det er mig, jeg har nyligt ladet min Ankomst melde.“ Derpaa tog han sin Jagtdragt tilside, saa at man kunde see de kongelige Klæder nedenunder. Soldaten blev ganske forstræffet, faldt paa Knæ og bad om Forladelse, fordi han i sin Uvidenhed havde behandlet ham som sin Eigemand og givet ham Dgenavn. Men Kongen rakte ham Haanden og sagde: „Du har reddet mit Liv og er en brav Soldat. Du skal ikke lide Nød; jeg vil sørge for Dig. Og naar Du engang faaer Lyst til et godt Stykke Steg, ligesaa godt som det hos Røverne, saa kom kun ind i mit Kjøkken. Men naar Du vil udbringe Skaal, maa Du først spørge mig om Forlov.“

